

Giới thiệu Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)

Thể loại: Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Đô Thị, Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác

Hứa Cẩm Hy không biết rằng có một người tình nguyện vì cô mà thay đổi tất cả.

Hắn nguyện ý trở thành mẫu người mà cô yêu thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

" Xin lỗi cô, chúng tôi không tuyển thêm nhân viên nữa "

Quản lý nhà hàng cầm hồ sơ đưa lại cho cô, nhẹ nhàng nói.

Hứa Cẩm Hy chau mày nhìn hồ sơ bị trả lại - " Không tuyển nữa? Chẳng phải ngoài kia vẫn treo biển tuyển đầu bếp sao? "

" Xin lỗi cô Hứa, tầm biển đó do chúng tôi chưa kịp tháo xuống, sáng sớm hôm nay đã có người đến xin vào làm. Hiện tại chúng tôi đã đủ người rồi "

Anh ta vẫn cầm hồ sơ đưa đến trước mặt cô, cân trọng lên tiếng.

Cẩm Hy quan sát người trước mặt, giọng nghi hoặc - " Vậy sao vừa rồi lúc tôi đến hỏi anh không nói gì mà trực tiếp đọc hồ sơ của tôi "

Đến lúc này, vẻ khấn trương của anh ta lộ rõ nhưng ngay lập tức giấu nhẹm đi mất.

" Là do lúc này tôi nhất thời quên mất. Xin cô hãy mau chóng cầm lấy hồ sơ rồi rời khỏi đây đi " - Người quản lý lạnh lùng nói.

Cô không vui cầm lấy túi hồ sơ. Rõ ràng anh ta vừa đọc sơ yếu lý lịch của cô xong thì mặt mày đã biến sắc. Lý do là gì cô có thể thừa sức đoán ra.

Hứa Cẩm Hy rời khỏi nhà hàng, thờ dài một phút. Bộ dạng vô cùng chán nản. Đúng lúc này điện thoại gọi đến. Cô vội vàng bắt máy.

" Bạn hiền à, sao rồi, xin việc được không? "

" Được cái rắm "

Cẩm Hy bực phát chửi.

Diệp Ái Linh từ đầu dây bên kia hắng giọng nhắc nhở.

" Hứa tiểu thư à, cô mở mắt nhìn xem bao nhiêu thiên kim tiểu thư đài các. Có ai thô bỉ như cô không? "

" Cút, bà đây sinh ra đã khí chất đầy mình rồi. Thô bỉ một chút để nữ nhân thiên hạ bớt tự ti thôi "

Cô ngao mạn nói lớn.

Diệp Ái Linh muốn phun ra một ngụm máu. Cô nàng sống hơn hai mươi năm trên đời chưa từng gặp qua người phụ nữ nào vừa xinh đẹp vừa thô bỉ vừa kiêu ngạo như Hứa Cẩm Hy. Mà lại còn là thiên kim tiểu thư danh giá. Ông trời đúng là bất công.

" Cô Hứa, cô cũng là đầu bếp đấy, có thể ăn nói sạch sẽ hơn chút được không? Trâu bò như mình mà còn không chịu nổi sự thô bỉ của Hứa Cẩm Hy cậu "

Cô chỉ hừ một cái.

" Nghe giọng cậu có phải cha cậu lại nhúng tay vào không? "

" Còn phải hỏi, quản lý nhà hàng vừa nhìn thấy sơ yếu lý lịch của mình liền ngay lập tức không muốn nhận. Còn muốn mau chóng quét mình đi "

Cô cau kinh nói.

Ái Linh bên kia thở dài - " Chi có thể trách thiên kim tiểu thư nhà cậu không muốn ở nhà dũa móng tay bằng kim cương mà lại thích chạy đến cái nơi nóng như lò nung kia làm cá làm thịt "

Hứa Cẩm Hy lại hừ lạnh - " Thế thì từ ngày mai bà đây mặc đi làm móng rồi. Không có thời gian thời gian làm bánh trứng cho cậu đâu "

" Ấy, bạn hiền à, mình đùa thôi, đừng nóng, đừng nóng. Không có bánh trứng của cậu. Mình sẽ sống không bằng chết đó "

Cô nàng vội vàng mềm giọng.

Nói chuyện được một lúc, cô liền kết thúc cuộc gọi. Bộ dạng lại trở về trạng thái chán nản, muốn cầm túi hồ sơ vứt quách vào thùng rác cho xong. Đây là nhà hàng thứ 10 rồi.

Nhiều lúc Hứa Cẩm Hy đã từng có ý nghĩ tự mình mở nhà hàng nhưng với tình trạng bị cha cô bao vây như thế này thì đúng là khó như lên trời. Và lại cô cũng muốn mình tự lực cánh sinh, không muốn dùng tiền của cha làm điểm khởi đầu cho mình.

Cẩm Hy quay đầu đi lấy xe trở về nhà.

.....

Cô vừa lái xe vào cổng ngôi biệt thự liền bước xuống. Rón rén đi vòng qua cửa sau dẫn đến phòng bếp để đi vào nhà. Hứa Cẩm Hy nhấc chân rất nhẹ nhàng đi qua phòng bếp. Rất may quản gia không có ở trong đây. Chỉ có mấy vị đầu bếp đang chuẩn bị bữa tối. Cô ngay lập tức ra hiệu. Bọn họ liền hiểu ý im lặng tiếp tục công việc của mình.

Ra khỏi khu bếp cô nhanh chóng tiến đến chỗ cầu thang. Hứa Cẩm Hy vừa rón rén từng bước đi ngang qua phòng làm việc của cha cô. Bất thành linh, cửa phòng bị đẩy ra.

Hứa Cẩm Hy giật mình rơi cả tim.

" Cha... "

" Cô vừa mới đi đâu đấy? "

Hứa Gia Lâm nhìn bộ dạng lén lút của con gái mình không vui hỏi.

Cô đứng ngay ngắn nhìn ông cười một cái, không dám đáp.

" Đừng tưởng ta không biết hôm nay con lại trốn buổi xem mắt để đi đâu " - Đôi lông mày của ông cau chặt.

Cô im lặng, bày ra vẻ mặt như một đứa trẻ làm lỗi.

" Còn chưa chịu bỏ cuộc sao? "

Ông thấp giọng hỏi.

" Cha à... "

Hứa Cẩm Hy chạy tới ôm lấy tay ông, bắt đầu giả vờ không nghe.

" Con thực sự rất thích nấu ăn mà. Rất muốn trở thành đầu bếp giỏi. Cha để con làm đi, có được không? "

" Con biết ta sẽ không thay đổi ý kiến "

Ông lạnh lùng nói một câu. Tuy trước giờ mỗi lần con gái nhõng nhẽo ông đều mềm lòng nhưng lần này thì không.

Hứa Cẩm Hy nghe vậy vẻ mặt ngay lập tức trùng xuống.

" Cha... "

" Cẩm Hy, con là con gái độc nhất của Hứa gia ta, là kim chi ngọc diệp. Ta làm sao có thể để con đến nơi xô bếp nóng như lò nung đó vất vả nấu ăn phục vụ người khác. Chuyện này mà đồn ra ngoài, con nói xem mặt mũi của Hứa Gia Lâm ta phải để ở đâu? "

Ông trầm ỏn cáit lời.

Cô buông tay cha ra, vẻ mặt có chút uất ức - " Nói nhiều như vậy, cuối cùng chính là cha mất mặt vì có con gái làm đầu bếp phải không? Con mặc kệ, con vẫn chính là muốn nấu ăn "

" Chẳng phải con có thể về nhà nấu sao? Đầu nhất thiết phải trở thành đầu bếp. Nghe lời ta, đừng làm loạn nữa. Ngày mai mau đến công ty làm việc đi "

Hứa Gia Lâm hơi hạ giọng.

" Có nói thế nào cha cũng không hiểu được mong muốn của con. Con là muốn trở thành một đầu bếp. Còn công việc ở công ty, chẳng phải cha đã có Hứa Minh rồi sao? Hứa Minh đang điều hành mọi thứ rất tốt. Vốn dĩ không cần con phải đến đó, cha cũng biết con không hề thích kinh doanh. Con đi du học cũng chỉ vì mong muốn của cha "

Sau khi cô tốt nghiệp trung học, Hứa Cẩm Hy đã đi du học. Lúc ấy cha cô đã mong muốn hướng cô theo chuyên ngành quản trị kinh doanh. Cô cũng chỉ miễn cưỡng nghe theo. Khi ở nước ngoài, được tiếp xúc với nhiều nền ẩm thực khác nhau, tình yêu với việc nấu ăn của cô ngày càng lớn dần. Nó không còn đơn thuần là một sở thích mà đã trở thành đam mê trong tâm hồn cô. Cho nên cô đã lên cha học vài khóa nấu ăn ở bên ấy, trau dồi thêm kỹ năng của mình.

Tuy cô sinh ra là tiểu thư nhà giàu nhưng từ nhỏ Hứa Cẩm Hy đã được mẹ dạy nấu ăn. Mẹ của cô nấu ăn rất ngon, đối với cô đồ ăn mẹ nấu ngon gấp trăm lần mấy món trong mấy nhà hàng tây kia.

Tiếc rằng sau này cô đã không còn nếm được hương vị ấy thêm một lần nào nữa.

" Hứa Minh điều hành công ty rất tốt nhưng ta vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Ta muốn nghỉ cho sau này, khi ta tuổi già sức yếu rồi. Một mình Hứa Minh phải đầu trí với mấy ông bác của con, ta e một mình nó sẽ rất nhọc nhằn. Có thêm con vào công ty, ta sẽ yên tâm hơn. Công sức mấy chục năm qua của ta sao có thể để dễ dàng rơi vào tay kẻ khác " - Ông thấp giọng nói.

" Cha cũng biết con nhất định không nghe lời cha "

Cô thở mạnh một cái, muốn xoay người đi.

" Hứa Cẩm Hy, có phải ta đã quá nuông chiều con nên giờ con mới xem lời của ta không ra gì phải không?! Đừng để ta phải dùng biện pháp mạnh răn đe con "

Hứa Gia Lâm bắt đầu tức giận.

Cô quay đầu nhìn cha, đáy mắt rất trầm - " Chẳng phải cha cũng đang làm mọi cách để răn đe con sao? Thao túng mọi chuỗi nhà hàng cao cấp ở thành phố để con không thể xin được việc. Nếu con vào làm một quán ăn bình thường thì cha lại cho xã hội đen đến đập phá quán người ta. Việc làm của cha không phải quá bi ối hay sao? "

Cô biết cha cô là người có thể đối con gái mình trước mặt cung chiều nhưng sau lưng có thể dùng cách cứng rắn để răn đe cô.

" Hồn xược! "

Ông lớn giọng quát cô.

" Ta nói cho con biết, bắt đầu từ ngày mai con bị cấm túc hoàn toàn. Muốn rời khỏi đây, một là đến công ty làm việc, hai là ngay lập tức đính hôn với một trong những người ta đã lựa chọn "

" Cha... "

Cô kinh ngạc nhìn cha mình.

Ông quay người giận dữ bước trở lại vào phòng làm việc mà không thèm để ý đến cô.

Hứa Cẩm Hy nổi điên bỏ lên lầu, đóng sầm cửa lại. Cả người nằm bẹp trên giường.

.....

...

" Cẩm Hy, vậy sao cậu không chịu đính hôn đi. Đính hôn rồi thì sẽ tự do làm công việc nấu ăn cậu muốn "

Diệp Ái Linh nói qua điện thoại.

Cầm điện thoại trên tay, cô bước ra khỏi phòng tắm. Cầm lấy máy sấy, vừa sấy tóc vừa nghe điện thoại.

" Ái Linh cậu nhầm rồi. Nếu như đồng ý đính hôn thì khác nào đã tự đeo gông vào cổ mình. So với việc đi đến công ty làm việc thì còn khó chịu hơn. Những người cha chọn lựa đều là mấy vị thiếu gia môn đăng hộ đối, đều là những người có địa vị. Gia đình quyền thế gia giáo. Mình kết hôn với bọn họ, cậu nghĩ sẽ được tự do yên thân làm gì mình muốn sao? "

Hứa Cẩm Hy nhẹ giọng giải thích.

" Mà chẳng lẽ trong mấy vị thiếu gia cậu đi xem mắt không người nào vừa ý cậu hay sao? Nếu mình nhớ không nhầm, hồi đó có người còn nói rất thích

đàn ông đẹp trai, thành đạt nha "

" Mình từng nói vậy nhưng sau này lúc bắt đầu đi xem mắt rồi mới nhận ra không phải đàn ông đẹp trai, thành đạt nào cũng khơi dậy hứng thú của mình "

" Bạn hiền à, thế loại đàn ông nào mới khơi dậy thú tính của cậu? "

" Đàn ông thích ăn "

Từ trong đại não của Diệp Á Linh xuất hiện luồng suy nghĩ đen tối.

" Không phải chứ? Cậu thích đàn ông tinh lực tràn trề thế à? "

" Cứt, ý bà là bảo đàn ông thích ăn uống, là dễ ăn cơ. Cho gì ăn nấy, còn phải biết thưởng thức món ăn "

Cô nàng nghe vậy lại nhẹ nhàng khuyên bảo.

" Cậu không thể yêu cầu một người đàn ông vừa giống heo vừa giống người sành ăn được "

" Fuck, bà đây chính là thích một tên vừa giống heo vừa giống người thế đấy. Vậy mới làm bà hứng thú "

Người đầu dây bên kia im lặng vài giây rồi thấp giọng mắng - " Biến thái. Sao Cẩm Hy cậu thay mẫu người như thay áo vậy hả? "

Đàn ông đẹp trai, thành đạt đương nhiên cô thích. Nhưng trong mắt cô bọn thiếu gia kia thực sự rất nhàm chán. Loại người được nuôi lớn từ trong một nền giáo dục khuôn mẫu như bọn họ dĩ nhiên không chấp nhận nổi người phụ nữ nổi loạn, mạnh mẽ như cô.

Lần đầu Hứa Cẩm Hy đi xem mắt, cô đã rất mong chờ. Lúc đó cô vừa đi du học về, lúc đó vẫn còn mơ mộng về mấy nam chính trong ngôn tình. Nhưng khi gặp mặt, những thứ họ nói đều chỉ là về công ty, tập đoàn, sản nghiệp, hỏi thăm về cha cô, em trai cô. Cô còn không biết mình đi xem mắt cho mình hay đi xem mắt cho cha với em trai. Hứa Cẩm Hy chỉ cảm thấy chán, vô cùng chán. Không thể nói chuyện với người nào trong bọn họ quá năm phút. Vậy nên xem mắt được ba buổi, từ đó về sau buổi nào cô cũng trốn. Cha cô đương nhiên không vui.

" À mà tuần sau họp lớp đấy, cậu có đi không? "

Hứa Cẩm Hy sấy tóc xong lại nằm bẹp xuống giường lăn qua lăn lại. Cô xem nữa quên mất tuần sau họp lớp cấp ba.

" Cha mình đã cho người canh chừng mình rồi. Cậu nghĩ với tình trạng như thế này mình có thể rời khỏi nhà tuần sau hay không? " - Cô chán nản mở miệng.

" Cũng phải. Nhưng nếu không có cậu thì chán chết đi được. Vào đây chắc chắn lại gặp mấy kẻ điều ngoa kia. Đến giờ phút này mình vẫn còn đang tự hỏi, sao hồi đấy cô ta được bầu làm lớp trưởng vậy, rồi còn được làm cả hội trưởng nữa. Cậu nói xem, cô ta cả năm cuối cấp suốt ngày đặt đũa gieo tiếng xấu về cậu. Rõ ràng là ganh ghét với cậu mà "

Cô ta trong lời nói của Diệp Á Linh chính là Lăng Nhã Tĩnh. Là bạn cùng lớp thời cấp ba của cô. Nếu Hứa Cẩm Hy là hoa khôi của trường thì Lăng Nhã Tĩnh chính là á khôi. Thật ra ngoài trừ nhan sắc thì cái gì cô ta cũng hơn cô cả. Cô ta học rất giỏi, thành tích nhìn hơn cô. Lại còn được bầu làm lớp trưởng rồi lại làm hội trưởng. Lăng Nhã Tĩnh chuyện gì cũng phải muốn mình được đứng nhất. Chạy đua từng thành tích một.

Cô thừa nhận cô ta giỏi nhưng nhân phẩm cũng thuộc dạng bỏ đi.

Hứa Cẩm Hy không hiểu rốt cuộc cô đã đắc tội gì với cô ta mà Nhã Tĩnh suốt ngày soi mói cô. Từ đôi giày cho đến cái cặp cô mang. Mọi hành động đến từng cử chỉ đều bị cô ta và đám bạn đem ra nói.

Vốn dĩ việc cô là tiểu thư, không một ai biết. Ngay cả Diệp Á Linh lúc đó còn không biết. Cho đến khi học hết cấp ba cô nàng mới biết, còn giận dữ cô một trận.

Cô cũng không buồn đi tranh cãi cùng bọn họ vì vốn đám người đó chỉ dám nói xấu sau lưng cô, có bao giờ đứng trước mặt nói. Tính cô trước giờ mạnh mẽ, ai cũng biết, không ai có thể ức hiếp được cô. Vì vậy trong trường lúc đó nam sinh dám theo đuổi cô rất ít. Bọn họ không có gan cũng không can đảm theo đuổi nổi nữ nhân như cô.

" Mình không hứng thú quan tâm đến cô ta "

" Cẩm Hy à, cậu đi đi mà "

" Được rồi, để mình xem sao. Cũng đang chán chết đây. Mới ở trong nhà hai ngày thôi mình đã chán sắp chết rồi "

.....

" Thiếu gia, người đã về "

Quản gia cung kính cúi chào.

Hứa Minh bước vào đại sảnh, từ tốn cởi áo khoác đưa cho người hầu.

" Cha ta đã về chưa? "

" Thưa, chủ tịch vẫn chưa trở về. Chủ tịch có dặn hôm nay sẽ về trễ một chút, nói mọi người cứ ăn tối trước "

Quản gia cẩn trọng đáp.

" Ta đói bụng rồi. Ông mau dọn bữa tối lên đi "

Vừa nói, Hứa Minh vừa nhanh chân bước về phía phòng ăn. Bước chân vào phòng ăn, vừa ngược mặt lên, cậu đã một phen hoảng hốt.

" Quản gia Kỳ, hôm nay là ngày gì đặc biệt? Sao lại làm nhiều thức ăn như vậy? "

Cậu nhìn trên bàn toàn cao lương mỹ vị, đến hai mươi mấy món ăn, từ đông sang tây đều có đủ.

Quản gia dè dặt nhìn cậu - " Thưa, hôm nay cả ngày tiểu thư đều ở trong bếp "

Hứa Minh nhú mày nhìn người đang bước từ trong bếp ra, trên tay còn bung hai đĩa thức ăn mới dọn lên bàn.

Cô nhìn em trai mình cười một cái lấy lệ - " Về rồi sao, về rồi thì ngồi vô ăn đi "

" Chị hai, chị định giết người bằng thức ăn? Sao lại nấu nhiều đến như vậy? "

Hứa Cẩm Hy nhún vai một cái ngồi xuống bàn.

" Bị nhốt trong nhà, buồn chán không có gì làm "

Người phía bên kia lườm cô - " Chị cũng đừng đối xử với em trai mình như vậy chứ? Em còn chưa muốn chết vì ăn quá no đâu "

" Em không ăn thì chị ăn " - Cô hừ lạnh một cái.

Hai người bắt đầu dùng bữa tối. Hứa Minh lại nhìn sang cô.

" Nếu như không chịu được, sao chị không đồng ý đến tập đoàn làm việc. Đến đó làm việc có gì không tốt? So với việc suốt ngày chui rúc trong cái nơi vừa nóng vừa bẩn đó không phải tốt hơn nhiều sao? "

Cô vừa cầm dao nĩa lên chưa kịp ăn đã muốn đặt xuống.

" Có thể em và cha cùng quan điểm nhưng em và chị tuyệt đối không cùng suy nghĩ nên đừng khuyên chị phải làm gì "

Hứa Minh lắc đầu rồi tiếp tục dùng bữa. Lúc này, cha cô đã trở về. Bước vào phòng ăn nhìn qua cô một chút rồi mới ngồi vào bàn dùng bữa.

Một lúc sau, ông mở miệng nói với con trai mình.

" Ngày mai con đến công ty sắp xếp cho chị con một công việc "

Cẩm Hy đang ăn lại một lần nữa tức giận đặt dao nĩa xuống - " Cha, con có đồng ý đến công ty làm việc sao? "

" Con im lặng đi " - Ông trừng mắt nhìn cô.

Cô uất ức bặm môi mình lại.

" Cha, cha bình tĩnh đi đã. Nếu như bây giờ để chị ấy vào tổng công ty làm việc, ngồi vào một vị trí quan trọng ngay lập tức thì thể nào mấy lão già cổ đông cũng lờ ra tiếng vào. Mượn cơ đâm thọt "

Hứa Minh nhẹ nhàng khuyên giải. Ngay cả cậu khi mới đến công ty làm việc, cũng đi từ vị trí thấp nhất. Nếu không đám lão kia sao có thể nê cậu.

" Nhưng cũng không thể để Cẩm Hy vào đó làm một chức vụ quá thấp. Người ngoài cũng nhất định lờ ra tiếng vào "

Con gái của Hứa Gia Lâm ông đâu thể để bị chịu thiệt.

Cậu nghĩ ngợi hồi lâu - " Hay là cha để chị ấy đến công ty con làm việc đi. Viễn Thạc là lựa chọn tốt nhất. Nằm ở ngoại ô, tuy có hơi xa trung tâm một chút nhưng chắc không vấn đề gì "

Viễn Thạc là công ty con trực thuộc tập đoàn Hứa thị. Tuy chỉ là công ty con nhưng lại đóng vai trò tài lực kinh tế rất quan trọng đối với tập đoàn.

Cô âm thầm liếc em trai mình.

" Ta nghĩ như vậy rất tốt. Ngày mai con đưa chị con đến Viễn Thạc nói với phòng thư ký sắp xếp cho Cẩm Hy một công việc, để chị con tự quyết định, nó muốn làm công việc gì thì cứ để nó làm công việc đó "

" Cha, con không muốn đến công ty làm việc "

Cẩm Hy ngồi nghe mà mà bút rút đến khó chịu.

" Vậy thì kết hôn với người mà ta lựa chọn đi. Kết hôn rồi thì ta sẽ không quản con nữa. Con tự lựa chọn đi " - Hứa Gia Lâm giọng uy nghi nói.

Cô tức giận rời khỏi bàn ăn giữa chừng.

" Con bé lì lợm "

Hứa Gia Lâm hừ lạnh.

.....

Hôm sau, Hứa Minh dậy sớm hơn một chút đứng chờ để đưa cô đi. Sáng hôm nay đột nhiên cô tươi tỉnh hẳn ra, còn vui vẻ ngồi vào xe để em trai đưa đi. Lâm cậu rất ngạc nhiên.

Tài xế lái xe đưa hai người đến công ty Viễn Thạc nằm ở phía Tây ngoại ô thành phố. Vừa đến, thư ký của giám đốc đã đứng ở đại sảnh chào đón hai người.

" Chào mừng Hứa tổng, Hứa tiểu thư "

Diệp Thần cúi chào hai người.

" Mời đi lối này "

Thư ký giám đốc đưa hai người vào văn phòng tiếp đối tác rồi pha trà. Vì hiện giờ giám đốc của công ty đang đi công tác nước ngoài nên không thể ở đây tiếp đón hai người.

" Em về đi, công việc của chị, chị sẽ tự lo được "

Cô nhìn em trai mình cẩn thận nói.

" Sao đuổi em về nhanh thế? Không được, em xem thư ký sắp xếp công việc ổn thỏa rồi mới đi được " - Hứa Minh giọng điệu nghi hoặc.

" Đây em đang dẫn trẻ con đến lớp mẫu giáo sao? Chị đâu phải con nít. Em sợ chị bỏ trốn cái gì? Chẳng phải có thư ký Diệp ở đây sao, em lo gì chứ? Xấu hổ chết đi được "

Cô dường như muốn đuổi cậu về càng nhanh càng tốt.

Hứa Minh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực - " Thật không? "

" Cứ về đi. Một mình chị sẽ tự làm việc với thư ký Diệp "

" Tổng giám đốc đừng lo, tôi sẽ đưa tiểu thư đi tham quan công ty, sắp xếp công việc ổn thỏa cho tiểu thư. Hứa tổng bận rộn nhiều việc không nên chậm trễ "

Diệp Thần thấp giọng nói.

Hứa Minh nghe vậy mới miễn cưỡng rời đi. Người vừa đi, cô ngay lập tức chạy đến chỗ thư ký vui vẻ gọi một tiếng.

" Thần ca, lâu rồi không gặp "

" Em còn nhớ đến người anh này sao? "

Diệp Thần nhìn cô cười trừ.

Diệp Thần là anh họ của Diệp Ái Linh. Trùng hợp làm sao khi hôm qua gọi điện cho cô nàng mới biết được anh đang làm việc ở đây. Hồi cấp ba, cô rất hay ghé nhà Ái Linh chơi lúc đấy gặp được Diệp Thần. Vì thường xuyên ở lại ăn cơm nên cô giống như người nhà vậy. Diệp Thần thì từ dưới quê lên thành phố học đại học nên ở nhờ nhà bác.

Hai người nói chuyện rất nhiều với nhau nên càng ngày càng thân thiết.

"Đương nhiên là em nhớ rồi nha. Không ngờ anh lại làm việc ở đây "

Cô cười rất tươi.

Anh nhìn cô, ánh mắt nhẹ nhàng như nước - " Còn em không ngờ lại là đại tiểu thư của Hứa gia. Hôm qua anh mới được nghe Ái Linh nói "

" Anh không giận em chứ? "

Cô dè dặt mở miệng.

Diệp Thần khoanh tay trước ngực, ra vẻ suy tư sau đó nghiêng đầu hỏi - " Nếu giận thì sao? "

Cầm Hy nghịch ngợm nhìn anh - " Vậy em mời anh ăn một bữa thế nào? "

Anh cũng ra vẻ hào phóng chấp nhận - " Được, Hứa tiểu thư đã có lòng mời anh sẽ không khách sáo đâu "

" Trở lại chuyện chính đi. Em muốn làm công việc gì? Không thì để anh đưa em tham quan một vòng rồi quyết định cũng được "

Diệp Thần biểu hiện nghiêm túc hỏi cô.

" Có phải em muốn làm ở bộ phận nào cũng được phải không? "

Anh gạt đầu, cầm tách trà lên uống.

" Thế em muốn làm ở nhà ăn nhân viên "

Diệp Thần đang uống trà liền bị sặc, ho dữ dội.

" Em đang trêu anh phải không? "

Cô cắn cắn môi, vội lắc đầu - " Em nói thật, em muốn làm đầu bếp ở nhà ăn nhân viên "

" Cầm Hy à, em thật sự không đùa chứ? Sao lại muốn làm ở đó, không phải em đến đây để tập làm quen với công việc kinh doanh sao? " - Anh cảm thấy vô cùng khó hiểu.

" Ái Linh không nói cho anh biết sao? Em muốn trở thành một đầu bếp nhưng lại bị cha ngăn cấm. Ông ấy muốn em phải đi theo con đường kinh doanh nên em.. "

" Nên em ngoài mặt nghe theo lời chủ tịch đến đây làm việc nhưng thực chất là muốn làm đầu bếp ở nhà ăn nhân viên? "

Diệp Thần nghe qua một chút đã đoán toàn bộ tâm tư của cô.

Cô nhìn anh gạt đầu.

" Không thể được, Cầm Hy. Như vậy là gian dối. Em còn đường đường là Hứa tiểu thư sao có thể đến nhà ăn nhân viên làm việc được chứ? Em biết chuyện này nếu để lộ ra chắc chắn chủ tịch sẽ rất tức giận. Hậu quả thật sự không tốt đâu "

Anh giọng nói có chút nghiêm trọng.

Ánh mắt Cầm Hy liền trở nên khấn thiết - " Thật sự sẽ không sao mà. Lúc này anh cũng nghe rồi, em muốn làm công việc gì thì hãy để em làm công việc đó. Nếu chuyện này có lộ ra thì anh cứ nói em là muốn làm đầu bếp ở nhà ăn "

" Cầm Hy, chuyện này... "

" Diệp Thần, anh hãy giúp em đi mà. Nhất định sẽ không sao mà. Em sẽ chịu trách nhiệm với việc mình làm "

Giọng điệu van nài của cô như trẻ con khiến người bên cạnh không thể không động lòng. Cô cứ như vậy mà nheo bên cạnh anh.

Rất lâu sau, anh thờ dãi bất lực nhìn cô.

" Được rồi, được rồi. Anh chịu thua em rồi "

Cầm Hy vui mừng nắm lấy cánh tay anh, hớn hờ nói - " Thần ca, em nhất định mời anh một bữa thật lớn "

Diệp Thần ánh mắt ý cười dịu dàng xoa đầu cô.

Sau đó, Diệp Thần đưa cô xuống thẳng bếp nhà ăn nhân viên. Làm mấy đầu bếp ở đây được một phen hoảng hốt. Họ không ngờ có ngày thư ký giám đốc xuống đến tận đây. Lại còn đưa một người mới đến xin vào làm. Lại còn là một phụ nữ xinh đẹp, nhìn có vẻ chân yếu tay mềm. Nhìn qua là biết tiểu

thư chưa làm việc nặng nhọc bao giờ. Làm đầu bếp của nhà ăn liệu có được không?

Và việc cô là ai đương nhiên được giữ bí mật.

Nhìn thấy Diệp Thần, đầu bếp chính cũng là người quản lý ở đó liền ra gặp cô. Là một người phụ nữ trung niên già dặn.

Hứa Cẩm Hy rất biết ý ngay lập tức cúi chào chị ta.

"Chào chị, em là Hứa Cẩm Hy. Bắt đầu từ ngày hôm nay em sẽ làm việc tại đây, mong mọi người giúp đỡ "

"Chị là Bạch Hoa, là quản lý tại đây. Em vào trong phòng kia, có quần áo, em thử xem có vừa không rồi ra đây làm việc. Bếp giờ đang rất bận rộn, em nhanh chân lên nhé "

Chị Bạch Hoa là người khá chân chất lại thẳng thắn, dù là do thư ký giám đốc đưa cô xuống nhưng chị ấy không kiêu ngạo chút nào. Ngay lập tức kêu cô bắt tay làm việc. Điểm này khiến cô không hề khó chịu ngược lại rất thích.

Diệp Thần có chút lo lắng - "Chị định cho cô ấy làm việc gì đầu tiên? "

"Chặt gà " - Chị ấy từ tốn đáp.

Anh không vui hỏi - "Sao lại không cho cô ấy nấu ăn? "

Bạch Hoa đứng thẳng lưng nhưng bộ dạng vẫn rất cung kính - "Thư ký Diệp à, cô ấy là người mới. Đương nhiên vào không thể cho nấu ăn liền được. Và lại khâu chuẩn bị nguyên liệu đang rất bận rộn, cần thêm người. Người nào mới vào cũng vậy thôi "

Ân ý rất rõ ràng, dù là người của cậu thì cũng chỉ là người mới mà thôi. Tuyệt đối không có phân biệt đối xử.

Diệp Thần lại định mở miệng nhưng cô can lại, ra hiệu với anh bằng ánh mắt.

"Chị Bạch Hoa, chị cứ yên tâm. Em sẽ ngay lập tức đi thay đồ rồi ra chặt gà cho chị "

Cô vui vẻ đáp lại người quản lý.

Cẩm Hy xưa đuổi được Diệp Thần ra ngoài xong liền vào trong thay đồ đồng phục nhân viên đầu bếp. Thật ra những khâu chuẩn bị nguyên liệu này đối với cô không khó. Hồi lúc còn đi du học, cô từng lên đi làm thêm, xin một chân phụ bếp trong một nhà hàng nhỏ. Chính là làm những chuyện lật vớt như chuẩn bị nguyên liệu, rửa chén,... Sau đó học hỏi thêm những kinh nghiệm nấu ăn.

Nhưng mà cô đã làm rồi.

So với việc chuẩn bị nguyên liệu ở nhà hàng cao cấp thì việc chuẩn bị nguyên liệu ở một nhà ăn nhân viên thì khủng khiếp hơn nhiều. Nhìn mấy trăm con gà trước mặt, nghĩ tới việc phải chặt hết nhiều đó đã hoảng hồn rồi. Tuy có một người nữa cùng chặt với cô nhưng số lượng này quá thật...

Hứa Cẩm Hy đành cắn môi mà đi chặt.

Nhìn đĩa ra đáng tiếu thư như cô mà chặt gà rất có nghề khiến mấy người đầu bếp xung quanh rất ngạc nhiên. Cái nhìn bọn họ đối với cô đã bớt ác cảm hơn một chút.

Làm được hai ngày ở đó mà cả người cô uể oải không thôi. Hứa Gia Lâm có hỏi thăm qua cô làm công việc gì và cô chỉ qua loa đáp làm ở bộ phận tài vụ. Cha cô cũng không hỏi thêm nhiều, việc cô chịu đến công ty làm việc đã khiến ông rất hài lòng rồi.

Vì chỉ làm nhân viên ở nhà ăn nên cô được cho ra về rất sớm. Nên tan làm cô thường ghé qua cửa hàng của Diệp Ái Linh chơi. Cô nàng có buôn bán vài cửa hiệu thời trang, làm ăn cũng rất khá.

"Tối ngày thứ bảy, họp lớp tại nhà hàng Lan Viên. Cậu nhất định phải tới đó nhé "

Diệp Ái Linh ngồi trên ghế salong hát cảm về phía cô.

Cẩm Hy ngồi đối diện tùy tiện lật một quyển tạp chí thời trang ra xem.

"Mình biết rồi, hôm đó cậu tới đón mình đi "

"Why? Tại sao? Sao cậu không lái xe đến đón mình? "

Cô nàng vội bật dậy hỏi.

"Cục cung hư hỏng một vài chỗ nên mình đem đi sửa rồi "

Cẩm Hy nhìn cô nàng, nhẹ giọng nói.

" Sao xe cậu hư đúng lúc thế? Xe của mình đã cũ rồi. Mình còn đang muốn đem cục cưng của cậu ra lóe mắt bọn người đó. Để cho bọn họ nhìn ra Hứa Cẩm Hy cậu là đại tiểu thư cao quý thế nào "

Cô nàng tránh không khỏi tức giận.

Cô nhìn bạn mình nhếch miệng cười - " Cậu không cần ganh đua với những người đó. Đối với mình, loại người suốt ngày soi mói khuyết điểm của người khác để làm ưu điểm cho mình thì không xứng để mình quan tâm tới. Ông trời có mắt mà, loại người như vậy sớm muộn gì cũng trả giá thôi "

Ái Linh liền lườm ngược cô - " Cậu cứ ở đó tin ông trời đi. Nhớ đến năm đó cô ta tung tin đồn cậu làm gái, được đại gia chờ đi học. Từ một tấm hình chụp lên đã quăng lên mạng đâm thọt cậu. Nghĩ tới thôi mình đã muốn cào nhà cô ta ra. Còn cậu nữa, sao năm đó cậu không chịu nói thật chứ "

Năm học cấp ba, không một ai biết cô là tiểu thư. Ngược lại còn nghĩ nhà cô rất nghèo. Năm đó cô thường đi học bằng xe buýt, không chịu để cho tài xế chở đi. Đi học còn mang đôi giày cũ còn hơi rách, vì đó là giày của mẹ tặng nên suốt năm cấp ba cô đều mang nó. Lúc cô mới lên trung học thì mẹ qua đời vì tai nạn. Bao nhiêu giày đẹp cô đều quăng hết, chỉ mang đúng một đôi giày mẹ tặng cho. Vì đó là món quà cuối cùng của mẹ. Rất nhiều người trong lớp hỏi sao cô không mua giày mới, Hứa Cẩm Hy chỉ cười đáp.

" Mình chỉ có mỗi đôi này "

Từ đó nhiều người nghĩ nhà cô rất nghèo.

Có một lần, Hứa Cẩm Hy chân bị bong gân. Cô không có cách nào khác ngoài để cho cha đưa đi học. Lúc đến trường cô cũng bắt cha đậu xe rất xa cổng, năn nỉ lắm ông ấy mới chịu để cô lết bộ đến cổng với cái chân bị bong gân.

Không hiểu sao sự việc đó bị người khác chụp lại được. Tối hôm đó tấm hình xuất hiện từ weibo của một nam sinh rất nổi tiếng trong trường, Luru Phi. Cậu ta cũng khá điển trai, thành tích học tập rất đáng nể, đứng thứ ba toàn trường, nhà lại khá giả. Nhưng mà, Hứa Cẩm Hy thường gọi cậu ta là con cún của Lăng Nhã Tĩnh.

Cái cap của cậu ta cũng thật ngứa mắt.

" Vô tình chụp được sáng nay, giới trẻ bây giờ thật hư hỏng "

Fuck, bà đây bước xuống từ xe cha mình mà bị gọi là hư hỏng sao?

Tấm hình đó được like và report lại với một tốc độ chóng mặt. Trong đó có report của Lăng Nhã Tĩnh.

" Nữ sinh bây giờ gặp chút khó khăn về kinh tế thì chuyện gì cũng dám làm "

Rồi có cả bình luận của bạn bè cô ta.

" Đúng là ngoài cái mặt đẹp ra, bản chất đã bị thối nát rồi "

" Thật đáng sợ, hoa khôi của trường mà như thế này sao? Đúng là xấu hổ quá. Tại sao người vừa đẹp vừa tài giỏi vừa tốt không được chọn làm hoa khôi. Lại đi chọn một người hư hỏng như vậy "

Hứa Cẩm Hy lúc đó đã rất tức giận. Chỉ trong một đêm nhân phẩm của cô bị người ta đem ra chà đạp. Ngày hôm sau, cô đã đến trường với tư thế phòng bị ánh mắt soi xét của học sinh trong lớp. Không cần nghĩ nhiều cũng biết mọi chuyện đều do Lăng Nhã Tĩnh gián tiếp làm ra.

Hứa Cẩm Hy sau đó vẫn quyết định không nói ra sự thật, mặc kệ đám người độc mồm đó. Cô cứ như vậy mà lẳng lặng mà làm việc của mình. Cô thừa nhận mình không phải là người tốt lành rộng lượng gì.

Sau đó một tuần, có tin công ty nhà Luru Phi gặp khó khăn. Dự án lớn với Hứa thị không giành được kéo theo một số hợp đồng nhỏ bị hủy bỏ, giá cổ phiếu sụt giảm rất nhiều. Cha của Luru Phi là người nóng tính, lại hay khó chịu. Nếu có những chuyện khiến ông ta không hài lòng liền đổ lên đầu vợ con. Lúc đó công ty đột nhiên gặp khó khăn lại nhìn thấy Luru Phi hôm nào cũng đi chơi bởi đến tận khuya nên đã tức giận. Cầm tức Luru Phi lại ngừng chu cấp tiền bạc cả tháng. Bọn người Lăng Nhã Tĩnh không còn ai mua đồ cho hay dẫn đi chơi. Bình thường ngày nào Luru Phi cũng theo đuôi cô ta, sau giờ học liền đưa cô ta đi chơi, ăn uống. Nhưng Lăng Nhã Tĩnh vốn không thích cậu ta, chỉ lợi dụng trực lợi mà thôi. Thế nên cả tháng đó, Luru Phi bị bỏ không thương tiếc.

" Cách đáp trả của cậu mình không hài lòng. Còn vô cùng trẻ con. Sao cậu không chịu ra mặt nói sự thật chứ? "

Diệp Ái Linh nhú mắt nói.

" Mình chính là muốn bọn họ tiếp tục tự ảo tưởng về bản thân, muốn họ làm tưởng rằng bọn họ hơn người khác cho đến một ngày nào đó biết được sự thật rằng bọn họ chẳng là gì cả, không phải tới lúc đó sẽ vô cùng đau sao? "

Hứa Cẩm Hy cong miệng nói.

Thật ra việc dự án của Hứa thị hợp tác với công ty nhà Luru Phi là vô tình mà thôi. Chỉ là lúc đó Cẩm Hy đến công ty chơi. Trùng hợp cha cô đang lựa

chọn dự án thiết kế khu vui chơi giải trí của các công ty nhỏ để hợp tác. Hứa Gia Lâm vì từ nhỏ đã muốn tập cho cô quen dần với chuyện kinh doanh nên ông có thử hỏi qua ý kiến của cô. Hứa Cẩm Hy vừa nhìn thấy tên công ty của nhà Lư Phi liền xấu xa soi mói ra nhiều khuyết điểm của dự án. Đối với dự án của công ty khác lại khen nhiều hơn một chút. Kết quả, cha cô bị thuyết phục loại bỏ dự án của công ty nhà Lư Phi ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Hôm họp lớp, Diệp Ái Linh lái xe đưa cô đi đến nhà hàng Lãng Nhã Tinh là lớp trưởng nên cô ta là người chọn địa điểm họp lớp. Nơi cô ta chọn là một nhà hàng rất cao cấp, rất sang trọng.

Phục vụ đưa hai người đến một căn phòng lớn chuyên dùng cho các buổi họp mặt.

Căn phòng vốn đang ồn ào náo nhiệt. Nhưng Hứa Cẩm Hy vừa xuất hiện ngay lối ra vào, căn phòng ngay lập tức chìm trong tĩnh lặng. Ánh đèn vàng chói mắt cũng không thể làm nhòa đi vẻ đẹp rực rỡ của cô. Không gian xung quanh đều mờ nhạt trước bóng hồng yêu lệ.

Thời còn trung học Cẩm Hy vốn là nữ thần trong mắt các nam sinh. Vẻ đẹp yêu kiều của cô, khí chất kiêu ngạo của cô làm mọi nam nhân đều đổ gục. Cảm giác vừa tham muốn vừa e dè trước cô. Sau bao năm, Hứa Cẩm Hy đã trưởng thành, sự quyến rũ theo đó mà càng tăng thêm.

Diệp Ái Linh cùng cô ngồi vào bàn. Sau đó cả lớp đều bắt đầu trò chuyện sôi nổi. Đa phần là hỏi thăm về cuộc sống của nhau. Và đương nhiên bạn bè của Lãng Nhã Tinh không bỏ qua cho cô.

"Cẩm Hy, cậu dạo này đang làm gì vậy? Nghe bảo mấy năm trước cậu vừa đi du học về" - Lý Phuong Ngọc nhìn cô cao giọng hỏi.

Cô ta vừa hỏi, mọi ánh mắt dường như đổ dồn về phía cô. Hẳn là mọi người đều rất muốn biết hoa khôi của trường sau bao năm đã có cuộc sống như thế nào. Thành đạt hay thất bại, là một bà lớn hay chỉ là người làm công. Đó mới là những gì họ thực sự quan tâm.

Hứa Cẩm Hy chỉ cười, từ tốn đáp - "Phải mình có đi du học nhưng sau đó cảm thấy ngành nghề không phù hợp nên đã không theo đúng nghề. Hiện tại mình đang làm đầu bếp tại một nhà hàng nhỏ thôi"

"Cẩm Hy, thì ra cậu là đầu bếp nha. Không nhìn ra cậu lại đi theo con đường này. Vậy cậu làm ở nhà hàng nào thế? Nổi tiếng không?"

Phuong Ngọc có vẻ rất hào hứng khi nghe thấy cô chỉ là một đầu bếp.

"Chỉ là một nhà hàng nhỏ thôi, không nổi tiếng, cậu sẽ không biết đâu" - Cô cười lịch sự.

"Vậy sao? Còn mình và Nhã Tinh thì hiện đang làm việc tại công ty Viễn Thạc. Cẩm Hy, cậu biết công ty đó chứ?"

Cô ta vừa nói vừa kéo tay Lãng Nhã Tinh ngồi bên cạnh, ánh nhìn có chút khiêu khích với cô.

"Phụt..."

Ái Linh đang ngồi bên cạnh cô uống rượu liền bị sặc. Cô nàng nhìn cô muốn cười nhưng phải nín nhịn xuống.

"Có, mình biết"

Hứa Cẩm Hy lại cười nhìn qua Lãng Nhã Tinh, trong lòng đang nghĩ về chuyện gì đó cảm thấy có chút lo lắng.

Lý Phuong Ngọc cố tình muốn quan sát biểu hiện của cô nhưng lại hiểu lầm rằng biểu hiện của cô là đang ganh tị với hai người.

Bạn học cũ xung quanh ai cũng trầm trồ ngưỡng mộ.

"Là công ty Viễn Thạc sao? Đó chẳng phải là một trong những công ty lớn có yêu cầu tuyển dụng rất cao sao?"

"Mình nghe nói muốn được nhận vào đó trình độ chuyên môn phải rất xuất sắc. Lương trong đó rất khá, nghe nói là niềm ao ước của mọi sinh viên mới ra trường"

"Đúng vậy, mình và Lãng Nhã Tinh hiện đang làm ở bộ phận tài vụ, cũng được ba năm rồi. Các cậu không biết đâu, Nhã Tinh bây giờ đã là trưởng phòng tài vụ rồi đó"

Cô ta có ý nhấn mạnh chữ "trưởng phòng tài vụ" để cô nghe thấy.

" Woa, Nhã Tinh không ngờ cậu thật là giỏi. Tiền đồ sau này quá sáng lạn rồi "

" Đúng là lớp trưởng của chúng ta, vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang "

Lăng Nhã Tinh hơi cười đáp lại - " Mọi người nói quá rồi. Mình cũng chỉ là một nhân viên chăm chỉ. May mắn được cấp trên chiếu cố mà thôi "

Cô ta cũng nhìn qua phía cô. Khỏe miệng nhếch lên thấy rõ. Cô cũng chẳng buồn tức giận trước dáng vẻ ngạo mạn của hai người họ. Ái Linh ngồi bên cạnh vẫn đang cầm lòng, không được cười.

" Thôi được rồi, mọi người chắc cũng đã đói bụng. Nếu như không còn thiếu ai thì chúng ta gọi món đi "

Lưu Phi ngồi bên cạnh Nhã Tinh dáng vẻ hào phóng muốn bung tiền.

Nghe báo công ty nhà cậu ta dạo này làm ăn cũng rất khá. Lưu Phi đã vào công ty của gia đình và hiện đang làm giám đốc. Cho nên hôm nay thái độ của cậu ta cũng hống hách hơn nhiều.

" Vẫn còn thiếu một người "

" Đúng rồi, còn thiếu Thiệu Chính Uy. Nhưng mà không biết cậu ta có chịu đến không. Cậu ta có bao bao giờ chịu tham gia mấy buổi họp mặt như thế này "

Thiệu Chính Uy.

Cái tên này nếu mọi người không nhắc cô cũng quên bống đi mất.

Những người cô có ác cảm thường bản thân không thèm nhớ tới.

Nhưng hắn làm sao có thể chịu đến những buổi họp mặt thế này.

Thiệu Chính Uy thời trung học chính là nam thần của trường cô. Thành tích học tập đứng nhất, thể thao cũng đứng nhất, chỉ cần hắn tham gia câu lạc bộ nào đều trở thành thành viên chủ chốt của câu lạc bộ đó. Bất kể hắn làm gì đều đạt thành tích tốt nhất mà không cần tốn nhiều sức lực. Hắn thực sự là thiên tài.

Hắn rất đẹp, phải dùng từ mỹ mới có thể hình dung về hắn. Dáng người rất cao lớn, rất nổi trội.

Nhưng đối với cô, hắn chỉ giống như một cục đá.

Rất lạnh lùng, rất khinh người.

Thiệu Chính Uy không quan tâm đến bất cứ ai, bạn bè cũng ít ỏi. Tuy rằng tham gia rất nhiều hoạt động nhưng không giao lưu nhiều với mọi người. Vậy nên nữ sinh rất yêu thích hắn, còn nam sinh lại rất không ưa hắn. Bọn họ cho rằng hắn thật ngạo mạn.

Hứa Cẩm Hy và Thiệu Chính Uy chưa từng có cuộc nói chuyện thật sự nào. Cô còn nghĩ có khi hắn còn không biết tên cô dù là học chung lớp. Cô là hoa khôi và hắn là nam thần nhưng điều kì lạ là cô và hắn chưa từng bị gắn ghép với nhau. Biết sao không, vì hắn quá lãnh đạm với xung quanh để người ta ghép hắn với ai đó.

Thiệu Chính Uy lạnh lùng, điềm đạm, ở hắn có cái gì đó rất tĩnh lặng, nhẹ nhàng. Bầu không khí xung quanh có phần cô độc nhưng cũng rất ngạo nghễ.

Còn về việc cô không thích hắn là vì...

" Tới rồi, tới rồi kìa... "

Nếu như lúc này khi Hứa Cẩm Hy bước vào mọi thứ xung quanh đều bị lu mờ trước cô. Thì khi Thiệu Chính Uy xuất hiện không gian liền bị choáng ngợp.

" Cẩm Hy, đẹp trai quá, hảo soái quá đi mất " - Diệp Ái Linh không kiềm chế được mà bầu vúi lấy cô.

Hắn đứng đó dáng người rất cao. Được bao lấy bởi bộ vest đắt tiền sang trọng. Những năm tháng lăn lộn bên ngoài xã hội đã càng khiến người đàn ông thêm vạn phần phong độ. Khí chất vương giả như một tấm áo vô hình khoác lên người hắn. Người đàn ông này nhìn vào thật không thể không khiến cho đàn bà mê muội.

Sau khi Thiệu Chính Uy đến, món ăn bắt đầu được đem lên.

Hứa Cẩm Hy âm thầm liếc qua chỗ của Lăng Nhã Tinh. Ánh mắt của cô ta dường như muốn dính chặt trên người Thiệu Chính Uy. Cô thừa biết người cô ta luôn thích chính là Thiệu Chính Uy chứ không phải Lưu Phi kia.

" Thiệu Chính Uy, nhìn cậu chắc hắn phải thành đạt lắm phải không? Cậu bây giờ đang làm công việc gì vậy? "

" Chỉ kinh doanh bình thường "

Hắn ngẩn gọng đáp. Đường như không có ý trả lời sâu hơn vấn đề này.

Kinh doanh bình thường? Nhưng nhìn quần áo đắt tiền sang trọng của hắn ít nhất có thể nhìn ra chức vụ của hắn không nhỏ.

Thiệu Chính Uy vẫn như vậy. Chưa bao giờ hắn quan tâm đến những người xung quanh, cũng như vẻ mặt chưa bao giờ thay đổi. Biến đổi lớn nhất trên gương mặt hắn cô từng thấy chính là lúc hắn nhếch miệng.

Suốt buổi họp, đám bạn học cũ đặc biệt là bọn đàn ông liền dính lấy hắn. Làm như thể rất thân thiết từ đó đến giờ.

" Chính Uy nói mình nghe đi, cậu làm ở công ty nào vậy? Chức vụ rất cao phải không? "

" Phải đấy, nhìn cậu chắc phải làm đến giám đốc rồi? "

" Lúc nãy mình nhìn thấy cậu lái xe đến đây. Nhìn qua thôi cũng biết cậu bây giờ chắc hẳn rất giàu có rồi. Thật ngưỡng mộ "

" Bộ vest này của cậu trông đẹp quá, cậu mua ở đâu vậy? "

" Là đặt may riêng " - Hắn vừa ăn lâu lâu mới chịu mở miệng nhả ra một câu trả lời.

Tại sao bọn họ có thể không biết xấu hổ như thế?

Còn Thiệu Chính Uy, cô nhìn ra hắn còn chẳng buồn quan tâm đến buổi họp này. Thế sao còn đến đây?

Bọn họ càng lúc càng ồn. Hứa Cẩm Hy nhìn không nổi nữa, mới mở miệng nhắc nhở - " Các cậu có thể thôi đi được? Không thể ngồi yên dùng bữa tối sao? "

" Cậu làm gì căng vậy? Bọn mình chỉ muốn hỏi thăm Thiệu Chính Uy thôi mà "

Trong đám con trai ninh bọ kia, có một người tên Hoàng Nghiên đáp.

Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười.

" Nếu mình nhớ không lầm các cậu vốn dĩ đâu thích gì Thiệu Chính Uy. Hồi đó các cậu không phải thường xuyên tụ tập nói xấu sau lưng anh ta? Bây giờ lại tỏ vẻ thân thiết như vậy, không thấy buồn cười lắm sao? " - Hứa Cẩm Hy thẳng thắn trêu chọc.

" Hứa Cẩm Hy, cậu... "

Đám người bọn họ bị một trận xấu hổ, tức đến hộc máu nhìn cô.

Thiệu Chính Uy lúc này mới ngược mặt lên liếc nhìn sang cô.

" Thôi, thôi đang vui mà. Cẩm Hy, mọi người cũng chỉ muốn hỏi thăm cuộc sống Chính Uy thôi, cậu không cần phải xét nét mọi người như vậy "

Lăng Nhã Tĩnh lên tiếng can ngăn. Nhưng rõ ràng là muốn đâm cô một cái thật đau.

" Phải đó, đừng làm mất không khí vui vẻ của mọi người chứ? " - Lý Phương Ngọc bên cạnh cao giọng phụ họa.

Xét nét? Mẹ kiếp! Từ lúc nào mà cô lại bị biến thành kẻ tiểu nhân vậy?!

Diệp Ái Linh định đứng lên nói chuyện với cô ta nhưng bị cô giữ chặt.

" Được, vậy thì mọi người cứ tiếp tục vui đi " - Cô cười lạnh, mặt không chút biến sắc.

" Thôi chúng ta nâng ly chúc mừng họp lớp đi. Chuyện cũ cứ bỏ qua đi, bạn bè cả mà "

Lưu Phi vội cảm ly rượu lên, ánh mắt ý cười liếc qua Lăng Nhã Tĩnh.

Nếu cô đoán không lầm, Lưu Phi vẫn còn thích cô ta. Không chừng vẫn theo đuôi để cô ta lợi dụng. Nghe bảo lúc đến đây còn là hai đi cùng nhau.

Mọi người vừa nâng ly chúc mừng xong, một bạn học cũ ngồi bên trái cô liền xin phép đi vệ sinh. Lúc này người ngồi phía bên kia đột ngột đứng dậy. Hắn cầm theo ly rượu chậm rãi bước về phía bên này.

Ánh mắt của mọi người toàn bộ đổ dồn về hắn.

Thiệu Chính Uy rất chậm rãi, rất từ tốn tiến dần gần đến phía cô. Kết quả là dừng chân lại ngay chỗ cô. Hứa Cẩm Hy theo đó ngược mặt lên ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn đặt tay lên thành ghế cô ngồi, giọng rất êm ái lên tiếng - " Tôi ngồi bên cạnh em được chứ? "

Cô còn không nghe rõ lời hắn, đại não nhất thời không hoạt động, vô thức theo phản xạ gật đầu.

Mọi người ngồi trên bàn dùng ánh mắt vô cùng tò mò nhìn hai người. Bởi trước giờ có ai thấy hai người nói chuyện với nhau đâu.

Lăng Nhã Tĩnh ngồi bên kia vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Thiệu Chính Uy kéo cái ghế trống bên cạnh cô ra rất tự nhiên ngồi vào. Nhìn thấy ly rượu của cô đã cạn, không kiêng nể gì cầm chai rượu lên rót đầy cho cô.

" Uống đi "

Hứa Cẩm Hy ánh mắt phức tạp nhìn hắn. Đây là cái thể loại tình huống gì vậy?

Cô đành theo phép lịch sự mà cầm ly lên uống cùng hắn.

Uống hết một ly xong, nhìn đồng hồ đã trễ. Cô tự nhiên muốn ra về, dù gì bữa tiệc này quả thật cô không nên đến.

Cô nói nhỏ bên tai Diệp Ái Linh - " Mình muốn về sớm một chút "

" Cậu sao vậy? Hay là ở thêm chút rồi về. Mình còn chưa ăn xong nữa "

Cô nàng vừa nhai thức ăn vừa nói.

" Nếu vậy thì mình ra xe đợi cậu trước "

Vừa nói xong, Hứa Cẩm Hy định đứng lên rời khỏi ghế.

Không ngờ lại bị người nào đó bên cạnh cầm lấy cánh tay kéo cả người ngồi xuống trở lại. Cô vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thiệu Chính Uy lại cầm chai rượu lên rót vào ly cô. Nhẹ nhàng phun ra mấy từ như cũ.

" Uống đi "

Bạn học Thiệu à, không phải bạn muốn chúc tôi say đến chết đấy chứ?

Hứa Cẩm Hy nhìn qua bên cạnh bạn mình cầu cứu. Cô nàng chỉ vừa gặm thịt gà vừa đá mắt nhìn ý bảo.

Được cả nam thần mời rượu mà còn không chịu uống thì nào cậu đúng là bị chó gặm.

.....

Hứa Cẩm Hy cảm thấy đầu mình nặng như đá. Thân thể lại đau nhức rã rời. Cô cố gắng nâng mi mắt mình lên, ánh sáng từ ngoài cửa sổ khiến cô rất chói mắt. Lại cảm thấy phía dưới bụng mình bị đè nặng.

Một cảm giác quái dị xông thẳng vào đại não. Hứa Cẩm Hy mở to mắt, ngẩng đầu lên.

Mẹ kiếp!

Cô cả người đều không mặc quần áo. Không những vậy, còn có một người đàn ông khóa thân nằm đè trên người cô. Đầu của hắn nằm trên bụng cô, hai cánh to lớn quần lấy eo cô. Trông đáng vẻ ngủ rất ngon. Là Thiệu Chính Uy!

Con mẹ nó, khốn khiếp, tối hôm qua...

Giờ đầu cô đau như búa bổ, không nhớ một chút gì. Hứa Cẩm Hy thẳng tay muốn đẩy cái cơ thể đang dính chặt trên người cô ra. Làm người phía trên bất ngờ tỉnh giấc.

Thấy hắn bất đầu tỉnh, cô lờ hắn trở lại ánh mắt gần như muốn bóp chết tên đàn ông kia.

" Con mẹ nó, Thiệu Chính Uy anh trả lời cho tôi. Đêm hôm qua giữa chúng ta đã xảy ra việc gì? "

Hắn nhìn cô vẻ mặt như chưa kịp tỉnh, phun ra hai từ.

" Làm tình "

Toàn bộ thế giới của Hứa Cẩm Hy sụp đổ hoàn toàn.

" Anh là đồ khốn nạn. Sao anh dám... "

" Là em quyến rũ tôi "

" Tôi? "

Cô giống như vừa được nghe một câu chuyện cười.

" Tôi mà đi quyến rũ anh sao chứ?! "

Thiệu Chính Uy nhìn cô, biểu hiện trên mặt như kiểu đương nhiên.

Điều khốn khiếp là cô uống say nên không nhớ một chút gì cả.

" Vậy sao tôi lại ở đây? Diệp Ái Linh đâu? Chẳng phải cậu ấy đi cùng tôi sao? "

Hứa Cẩm Hy đột nhiên nhớ ra, ngay lập tức hỏi.

Thiệu Chính Uy ánh mắt nhìn cô như thể trông cô rất đáng thương - " Đêm qua em nằng nặc đòi leo lên xe tôi về, không chịu đi với bạn mình. Nên tôi không còn cách nào khác là đưa em đến đây "

Cô đòi lên xe hán? Ông trời ơi, rốt cuộc đêm qua cô đã làm ra những chuyện gì vậy?

Hứa Cẩm Hy bất ngờ nhớ ra hôm nay mình phải đi làm. Giờ này đã trễ mất rồi! Cô ngay lập tức xuống giường mang quần áo với tốc độ ánh sáng. Mặc kệ người đàn ông nằm trên giường kia đang nhìn cô chăm chăm. Hứa Cẩm Hy vừa liếc qua tủ đầu giường có một đồng khăn giấy đang nằm đó chưa kịp vớt.

Khốn khiếp thật!

Thay quần áo rồi khỏi phòng ngủ, hiện tại cô mới để ý mình đang ở trong một căn hộ cao cấp, còn là tầng áp mái. So với một ngôi biệt thự chẳng khác biệt là mấy. Đây là nhà Thiệu Chính Uy?

Nhưng mà hiện tại cô không có thì giờ để quan tâm mấy điều đó. Phải khẩn trương đến công ty.

Hứa Cẩm Hy rời khỏi tòa nhà, ngay lập tức bắt taxi đến chỗ làm.

.....

Đến chỗ làm, cô bị chị Bạch Hoa mắng cho một trận. Liền tức tốc chạy đi thay quần áo làm việc.

" Đừng tưởng mình được thư ký giám đốc đưa xuống thì muốn đi trễ về sớm, muốn làm gì thì làm. Quen biết với thư ký giám đốc thì hay ho lắm sao? "

Một giọng nói lạnh lót vang lên từ phía sau lưng cô.

Hứa Cẩm Hy không quay đầu lại cũng thừa biết giọng nói ấy là của ai.

" Chị đừng quan tâm cô ta. Cô ta thích thư ký Diệp đấy "

Vương Hiểu bê một rổ cà chua lớn đến gần chỗ cô, nhỏ giọng nói.

Vương Hiểu là con gái của chị Bạch Hoa, vừa tốt nghiệp trung học liền vào đây làm với mẹ. Vì kinh tế gia đình có chút khó khăn nên đã tạm hoãn không thi vào đại học.

" Bà Phi An thích Diệp Thần sao? " - Cô ngạc nhiên hỏi.

" Đúng vậy, thư ký Diệp có xuống nhà ăn nhân viên ăn trưa vài lần. Mỗi lần như vậy cô ta đều tranh ra đứng quầy thức ăn để ngắm người ta. Mà chị cũng biết thư ký Diệp đẹp trai thế mà, nữ nhân trong công ty ai mà không thầm thương trộm nhớ. Trên dưới công ty từ giám đốc cho đến mấy nhân viên được mấy người là nam nhân trẻ, toàn là nấy lão bụng phê. Được mỗi thư ký Diệp là cực phẩm nam nhân đó "

Vương Hiểu nói.

Quả thật Diệp Thần rất đẹp trai, cô nhớ hồi trước mỗi lần sang nhà Ái Linh chơi, đều nhìn thấy nữ sinh cùng trường với anh đến tận nhà gửi quà, gửi thư tình còn hay mua đồ ăn cho Ái Linh. Người theo đuổi anh vô số nhiều.

" Mà Cẩm Hy, chị quen thư ký Diệp sao? " - Con bé tò mò hỏi.

Cô cười đáp - " Diệp Thần là anh họ của bạn chị "

" Vậy sao? Chị thật là may, lại được quen biết với cực phẩm nam nhân như thế " - Vương Hiểu đẩy đẩy cô, ả ý nói.

Hứa Cẩm Hy chỉ cười trừ. Cô không tập chung cho lắm, đầu óc đang suy nghĩ về vấn đề gì đó.

Đêm hôm qua, lần đầu tiên của cô...

Con mẹ nó khôn khiếp!

Sao cô lại chẳng nhớ gì cả?! Nhưng mà phía dưới cảm giác rất khó chịu cho nên cảm giác rất chân thực.

Sao lại là tên Thiệu Chính Uy đó cơ chứ!

Đến giờ ăn trưa, thức ăn đều đã sẵn sàng. Hôm nay, Hứa Cẩm Hy sẽ đứng trực ở quầy thức ăn, chờ nhân viên đến, họ muốn ăn gì thì lấy cho họ.

....

...

" Nhã Tinh, Nhã Tinh... "

" Hả, sao? "

Lăng Nhã Tinh đang chìm trong suy nghĩ của bản thân, nghe tiếng gọi ngay lập tức giật mình đáp lại.

Lý Phương Ngọc nhìn bộ dạng thất thần của cô bạn mình - " Cậu đang suy nghĩ gì vậy? Đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi ăn thôi "

" Cậu nói xem Thiệu Chính Uy rốt cuộc làm ở công ty nào? " - Nhã Tinh suy tư hỏi.

" Không biết nhưng chẳng phải hôm qua Chính Uy nói là một công ty nằm ở phía Tây thành phố sao? "

" Phía Tây thành phố vậy có khi nào nằm ở gần đây không? "

Lăng Nhã Tinh lại tiếp tục suy đoán.

Lý Phương Ngọc quan sát vẻ mặt cô, sau đó vội vàng hỏi - " Nhã Tinh, không phải cậu vẫn còn thích Thiệu Chính Uy đó chứ? "

" Mình còn thích thì sao? Một người đàn ông như vậy, có phụ nữ nào mà không thích chứ? "

Cô nhớ lại dáng vẻ của Thiệu Chính Uy đêm qua. Hắn mặc vest trông thực sự rất đẹp trai, rất đỉnh đạc.

" Vậy còn Lưu Phi thì sao? " - Phương Ngọc dè dặt hỏi.

" Cậu cũng biết mình chưa từng thích anh ấy mà. Thôi, không nói nữa, bọn mình đi ăn đi "

Lăng Nhã Tinh tắt máy tính, khoác tay bạn mình xuống nhà ăn.

" Vậy cậu nói xem, hôm qua Thiệu Chính Uy với Hứa Cẩm Hy, hai người ấy... " "

Lý Phương Ngọc nhớ đến ngày hôm qua, có chút khó hiểu.

" Cậu đừng có nói bậy bạ. Thiệu Chính Uy vì phép lịch sự nên qua mời rượu cô ta thôi. Chính Uy có thể thích Hứa Cẩm Hy sao, suốt trung học, anh ấy có bao giờ nói chuyện với cô ta. Hai người đó làm sao mà có cái gì "

Lăng Nhã Tinh cao giọng nói.

" Thật là vậy sao? Theo mình thấy hình như không phải "

Lý Phương Ngọc muốn nói câu này nhưng lại không dám.

.....

Hứa Cẩm Hy nhìn người cầm khay đứng trước mặt mình mà có chút hốt hoảng trong lòng. Là Lăng Nhã Tinh và Lý Phương Ngọc.

Chết rồi!

Sao cô lại xui xẻo đến thế này chứ?! Cô đã quên mất chuyện hai người bạn họ đang làm việc ở đây.

" Đây chẳng phải hoa khôi của chúng ta, Hứa Cẩm Hy đây sao? "

Lý Phương Ngọc nhìn cô vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Lăng Nhã Tĩnh cảm khay đứng trước cô, nở nụ cười rất nhẹ - " Cẩm Hy, sao mình nghe nói cậu làm đầu bếp ở nhà hàng cơ mà "

Hứa Cẩm Hy bị lộ tẩy nên bản thân có chút xấu hổ. Lúc sau ngước mặt lên, nhìn thẳng mặt cô ta, vui vẻ thừa nhận.

" Phải, mình không phải đầu bếp ở nhà hàng nào cả. Chỉ là nhân viên bình thường của bếp nhà ăn nhân viên thôi "

" Thì ra là vậy sao? Vậy mà làm mình tưởng cậu là đầu bếp của nhà hàng năm sao nào nữa chứ? "

Lý Phương Ngọc vẻ mặt giễu cợt.

Cô chỉ có thể nhịn xuống.

Lăng Nhã Tĩnh không nói gì thêm, chỉ khẽ nhếch khóe môi. Không cần phải nói, cô cũng thừa biết cô ta đang rất đắc ý.

" Lấy giúp mình món sa lát trộn "

Cô ta đưa khay cho cô, giọng điệu sai bảo một cách tự nhiên.

Cẩm Hy không nói gì trực tiếp lấy thức ăn cho cô ta.

Qua khỏi giờ ăn trưa, cô mới được nghỉ ngơi để ăn. Lúc này cô tức tốc gọi điện cho Diệp Ái Linh.

" Diệp Ái Linh, cậu giải thích cho mình, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? "

" Cẩm Hy à, rốt cuộc cậu cũng gọi. Sao từ đêm hôm qua đến giờ mình gọi điện cho cậu không được vậy, làm mình lo muốn chết "

" Cậu cũng còn nhớ đến mình sống chết ra sao à? Thế sao hôm qua cậu còn để mình về với Thiệu Chính Uy? "

Cẩm Hy không nhịn được mà giận dỗi.

" Thật oan ức. Đêm qua rõ là cậu uống say, đi đứng không vững nên mình tính dìu cậu ra bãi đỗ xe. Thiệu Chính Uy lúc đấy nói cũng muốn ra lấy xe nên tiện đường giúp mình đỡ cậu ra. Rồi sau đấy cậu bắt đầu làm loạn nhất định không chịu vào xe mình. Lại vô tình nhìn thấy con xe bên cạnh của Thiệu Chính Uy giống y chang cục cưng của cậu nên nằng nặc nói đó là xe của mình. Muốn ngồi vào xe đó. Trùng hợp lúc đó Thiệu Chính Uy đang mở cửa ngồi vào xe cậu liền ngang nhiên đẩy người ta ra ngang nhiên chui vào... "

" Thế sao cậu không kéo mình ra. Lại để tên kia đưa mình đi chứ? "

" Oan chết đi được. Thiệu Chính Uy là ngang nhiên cướp cậu đi chứ bộ. Mình còn chẳng có cơ hội lôi cậu ra khỏi xe người ta. Hứa Cẩm Hy, cậu khai thật đi. Cậu và Thiệu Chính Uy thân thiết từ bao giờ vậy? "

Đột nhiên tình thế bị đảo lộn, Diệp Ái Linh gào thét vào điện thoại tra hỏi cô.

" Con mẹ nó, mình và hắn ta thân thiết lúc nào. Suốt thời trung học đã bao giờ nói chuyện thật sự với nhau đâu " - Cô bực dọc nói.

" Chẳng phải cậu và Thiệu Chính Uy cùng tham gia câu lạc bộ bắn cung sao? Chẳng lẽ lại chưa bao giờ nói chuyện với nhau "

" Chưa bao giờ... À thật ra chỉ có một lần nhưng cũng đâu gọi là thực sự nói chuyện "

Hứa Cẩm Hy đột ngột nhớ lại.

" Lúc nào? Nói cái gì? Sao mình chưa bao giờ nghe cậu khai báo "

Cô nàng như kiểu muốn bức cung cô.

Hứa Cẩm Hy từ từ nhớ lại - " Thì lúc đó mình đang luyện tập bắn cung. Thiệu Chính Uy có đứng xem mình tập rồi đột nhiên nói một câu: Em vẫn như vậy "

" Sau đó thì sao? "

" Sau đó cái gì? Sau đó hắn đã tặng cho mình một cái nhếch môi đầy khiêu khích rồi đi thẳng. Lúc đó mình đang bực bội vì bị đám người kia bôi đen trên weibo nên ra luyện tập để xả giận, nhìn thấy hắn thái độ như vậy nên càng khó chịu "

" Chỉ vậy thôi? "

" Thế cậu còn muốn thế nào? Từ đó đến bây giờ mình làm gì có nói chuyện với hấn thì lấy đâu ra mà thân thiết "

" Thế hôm qua Thiệu Chính Uy có đưa cậu về không? Cậu về nhà an toàn đó chứ? "

Diệp Ái Linh giờ mới nhớ ra vấn đề quan trọng cần hỏi.

Về nhà an toàn cái cứt! Cậu dắt bạn cậu vào miệng sói để hấn ta ăn sạch rồi còn hỏi sao?!

Hứa Cẩm Hy thật lòng muốn gào lên như vậy nhưng lại không dám. Cố gắng bình tĩnh rồi lại thở dài một cái, sau đó mới trả lời - " Ừm, an toàn "

" Vậy thì không sao rồi. Mình còn sợ Thiệu Chính Uy không biết địa chỉ đưa cậu về "

Hứa Cẩm Hy muốn chửi thề thêm năm trăm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô vừa kết thúc cuộc gọi với Diệp Ái Linh thì bất ngờ có một cuộc gọi khác. Lần này là từ số lạ.

Cẩm Hy không chần chừ mà bắt máy liền.

" Alo, ai vậy? "

" Là tôi "

Điện thoại đang nằm trên tay cô rớt thẳng xuống đất.

Cũng may chưa bể màn hình.

Con mẹ nó, thật là linh.

Hứa Cẩm Hy gấp gấp cầm điện thoại lên - " Sao anh lại có số điện thoại của tôi? "

" Tôi lấy đêm qua lúc em đang ngủ "

" Con mẹ nó, anh lấy số điện thoại của tôi làm gì? "

Cô còn chẳng buồn giữ ý tứ trước mặt hấn, thẳng thắn bộc lộ sự thô lỗ của mình.

" Làm tình " - Hấn lại nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

" Mẹ kiếp, anh đùa với tôi à. Muốn làm tình thì đi mà kiếm gái đi. Không thì kiếm bạn gái anh mà làm đi "

Hấn xem cô là loại con gái nào chứ? Khốn nạn!

" Tôi không có. Rất phiền phức "

Thiệu Chính Uy ngắn gọn đáp.

" Không có thì cũng kệ bà anh. Liên quan gì đến tôi! "

Hứa Cẩm Hy muốn bùng cháy. Muốn nổi điên. Muốn giết người.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó đột ngột hỏi - " Máy giờ tan làm? "

" Tút... TUT... "

Cô thẳng tay cúp máy, bỏ điện thoại vào túi áo rồi đi ăn trưa. Lát nữa còn phải dọn dẹp.

Buổi chiều, Cẩm Hy thay đồ tan làm. Vừa ra khỏi cổng công ty định đón taxi. Ai ngờ bất thành linh một chiếc xe sang trọng màu đen chạy đến chắn ngang tầm nhìn của cô. Hứa Cẩm Hy có nhìn lướt qua. Chiếc xe này quả có chút giống cục cưng của cô.

Đang tính né ra chỗ khác để đón taxi thì cửa xe mở ra. Người đàn ông từ trên xe bước xuống, bóng dáng vô cùng cao lớn, bộ vest đắt tiền khoác lên người Thiệu Chính Uy đúng là càng tôn lên khí chất uy nghi của hắn.

" Em ra sớm hơn tôi tưởng đấy "

Hắn giơ tay nhìn đồng hồ, tay còn lại đút vào trong túi quần. Điều bộ đơn giản thôi nhưng trông cũng khác người thường. Đây chính là cái khí chất mà người ta thường nói đến.

Hứa Cẩm Hy trừng mắt - " Anh! Sao lại biết chỗ tôi làm việc? "

Hắn vẫn tiếp tục coi đồng hồ sau đó nhìn cô - " Nếu tôi nhớ không lầm thì giờ này nhân viên vẫn chưa được tan làm "

" Tôi hỏi anh sao lại biết tôi làm việc ở đây? " - Cô không thèm trả lời câu hỏi của hắn, chỉ quan tâm điều mình muốn biết.

Thiệu Chính Uy chỉ nhìn cô, chẳng buồn mở miệng. Hắn dường như không có ý định trả lời câu hỏi của cô. Sau khi nhìn Hứa Cẩm Hy đã mất rồi thì quay ra mở cửa xe.

" Lên xe "

Hắn nhẹ giọng nói. Ánh mắt không chút gợn sóng.

Hứa Cẩm Hy nheo mắt. Trong lúc muốn bộc phát lửa trong lòng thì đột nhiên rất bình tĩnh, lại suy nghĩ kỹ càng một chút.

Đối với loại người như hắn, cô có nỗi giận cũng không có ích gì. Có phải cô nên ngồi xuống đàm đạo, thông nào hắn một lần hay không?

" Đi đâu? "

" Đi ăn "

Thiệu Chính Uy đáp.

Hứa Cẩm Hy nhún vai, ném túi xách vào người đối diện. Hắn liền nhanh chóng bắt lấy, cau mày nhìn cô.

Cô bước tới nhét hẳn ngồi vào ghế phụ - " Chẳng phải anh nói muốn đi ăn sao? "

Hứa Cẩm Hy đóng cửa xe, nhanh chóng đi vòng qua kia ngồi vào ghế lái. Từ đầu đến cuối, Thiệu Chính Uy đều nhìn cô không chớp mắt.

Cô đây là muốn xem thử. Chưa từng có tên đàn ông nào chịu nổi tay lái lụa của cô.

Hứa Cẩm Hy nhanh chóng khởi động xe, đạp ga, tăng tốc một cách kinh hoàng. Bàn tay nhỏ nhắn quay tay lái một cách chuyên nghiệp, điệu nghệ luôn lách vượt mặt từng chiếc xe phía trước. Hạ kính xe xuống, chỉ toàn nghe thấy tiếng gió bên tai.

Chiếc xe màu đen lướt như vũ bão trên con đường xe cộ đông đúc khiến cho mấy xe xung quanh đều khiếp sợ.

Hứa Cẩm Hy đang vô cùng thích thú lại khẽ liếc nhìn qua ghế bên cạnh. Chỉ thấy tên đàn ông kia ngồi khoanh tay dựa vào ghế, mắt nhắm nghiền trông rất an tĩnh. Giống như tốc độ lái xe kinh hoàng của cô không mấy may ảnh hưởng đến hắn.

Thật là một nam nhân có định lực.

Fuck, làm Hứa Cẩm Hy cô cũng mất hết hứng thú.

Vậy nên cô cố tình không lái đến một nhà hàng sang trọng nào đó. Mà kiếm một quán đồ nướng ven đường. Một kẻ có tiền như Thiệu Chính Uy, có đâm đầu vào quán sang trọng để ăn thì cũng đâu có ảnh hưởng gì mấy đến cái ví tiền của hắn. Lựa một quán rượu ven đường, ít ra còn khiến hắn khó chịu.

Vừa tới cô liền nhảy xuống xe, nói với hắn.

" Anh đi kiếm chỗ gửi xe đi. Tôi vào quán trước "

Thiệu Chính Uy đưa mắt nhìn quán ăn lẻ đường sập sệ, chỉ như một cái lều lớn được dựng lên che nắng che mưa. Cũng chẳng có biểu hiện gì đặc biệt. Chỉ gật đầu rồi dời qua ghế lái, lái xe đi.

Vài phút sau hắn trở lại quán. Lúc này Hứa Cẩm Hy đã gọi rất nhiều thịt xiên nướng và rượu.

Thiệu Chính Uy nhìn đồng thức ăn cô gọi, lòng mày hơi chau lại.

" Lần sau đừng ăn mấy thứ này nữa. Bữa chính nên ăn đồ bổ dưỡng một chút "

Bà đây ngày nào cũng ăn đồ bỏ dưỡng do đầu bếp của nhà nấu ngán sắp chết rồi. Lâu lâu muốn hưởng thú vui cuộc đời một chút thì sao.

" Anh không ăn thì tôi ăn "

Cô ra vẻ rất hào phóng rót rượu cho hắn. Sau đấy cũng tự mình uống hết một ly. Lâu lắm rồi mới được đi uống rượu ăn thịt nướng như thế này.

" Tôi đồng ý đi ăn với anh là vì chúng ta cần nói chuyện thẳng thắn "

Thiệu Chính Uy nhìn cô rất kiên nhẫn.

" Thật sự chuyện đêm qua hãy xem như chưa có gì. Chúng ta đều là người lớn, chỉ là vô tình mắc sai lầm. Nên tôi mong rằng đây là lần cuối, sau này không cần gặp lại nhau nữa "

Cô nghiêm túc mở miệng.

Hắn nghe cô nói xong, lần này cầm ly rượu lên uống sạch một hơi. Sau đó thản nhiên cầm thịt xiên nướng lên ăn. Điều bộ vô cùng tao nhã.

Hứa Cẩm Hy âm thầm nhìn người đàn ông ngồi đối diện nheo mắt. Hắn khi ngồi cũng cảm thấy rất cao lớn, trên người lại mặc vest đắt tiền, lại ngồi ở một nơi lẽ dường như thế này mà uống rượu, ăn thịt nướng. Quả nhiên có cái gì đó sai sai. Chỉ là ăn thịt xiên nướng thôi mà khí chất cũng khác người thường đến vậy sao?

Tuy trước giờ cô đã từng gặp qua rất nhiều đại thiếu gia nhà giàu. Nhưng mà khí chất trên người Thiệu Chính Uy không phải ai cũng có được.

Cô chờ hắn mở miệng đáp trả cô nhưng Thiệu Chính Uy vẫn ngồi đó từ tốn uống rượu, ăn thịt. Dường như không có ý định lên tiếng.

" Đây, anh có nghe tôi nói không vậy? "

Hai mắt cô trừng trừng nhìn hắn. Nhưng hắn còn chẳng buồn quan tâm đến ánh mắt của cô.

Hứa Cẩm Hy thực sự bị chọc cho tức chết. Cô cầm lấy chai rượu rót vào ly, uống một hơi cạn sạch. Cứ như vậy uống hết ly này đến ly kia cho đến khi trên bàn toàn vỏ chai trống rỗng.

.....

Trong cơn say mê man, đầu óc trở nên mụ mị. Không gian xung quanh dường như quay cuồng trước mắt cô. Hứa Cẩm Hy chỉ cảm thấy có một bàn tay thô ráp vuốt ve cơ thể mình. Đôi môi cô bị hắn hôn lấy một cách gấp gáp.

Cảm xúc dị thường này khiến các giác quan thức tỉnh. Cô trong lúc vẫn đang khôi phục lại ý thức, cảm giác ngày càng rõ ràng hơn làm Hứa Cẩm Hy có phản bối rồi.

Cô bất ngờ mở mắt. Trước mắt cô là gương mặt anh tuấn hoàn mỹ của Thiệu Chính Uy!

Thân thể cao lớn trần trụi hoàn toàn quán lấy cô. Bàn tay không kiêng dè gì du ngoạn trên cơ thể Hứa Cẩm Hy. Đầu hắn vùi sâu vào xương quai xanh quyến rũ của cô mà gặm cắn. Trên người cô chỉ còn đúng bộ đồ lót.

Khốn khiếp!

Nhân lúc hắn không tập trung, Hứa Cẩm Hy dùng toàn bộ sức lực của mình đẩy mạnh cơ thể phía trên ra. Cô lao xuống giường, ngay lập tức nhặt lấy váy mình đang nằm trên sàn muốn chạy ra khỏi phòng. Nhưng người đàn ông kia đã nhanh hơn.

" Đứng lại "

Hắn bất thành lĩnh túm lấy cô, lôi trở ngược lại giường lớn.

" Buông tôi ra! Thiệu Chính Uy, anh là tên khốn khiếp, đồ cầm thú! "

Hứa Cẩm Hy giận dữ đấm đá vào người hắn.

Người đàn ông cao lớn phía trên vẫn siết chặt lấy cô, không để cô thoát.

" Tôi còn chưa xong với em đâu "

Thiệu Chính Uy thổi hơi nóng vào tai cô, hai mắt hắn như có lửa nóng rực nhìn Hứa Cẩm Hy.

Cô còn có thể cảm nhận được vật nam tính đầy cứng rắn cần dưới bụng cô.

Đồ cầm thú!

" Khốn kiếp! Sao anh dám làm thế với tôi?! "

Vậy mà Hứa Cẩm Hy còn nghĩ hần là nam nhân quân tử. Là do cô đêm qua say rượu nên không tỉnh táo mới đi làm loạn. Chỉ là không ngờ Thiệu Chính Uy đích thị là một tên lưu manh!

Hần nhìn cô như về cô rất khó hiểu. Một lúc sau mới thấp giọng nói.

" Vì chúng ta đang hẹn hò mà "

Hứa Cẩm Hy nhìn hần đầy ngạc nhiên - " Tôi với anh hẹn hò lúc nào chứ?! "

" Từ đêm qua, tôi hỏi và em đồng ý "

Thiệu Chính Uy vô cùng ngắn gọn súc tích mà trả lời cô.

Đêm qua bà đây say đến mức còn không biết cả thế giới đang quay thì thế quái nào mà nhớ mình nói cái gì.

Nhưng hần đâu muốn có bạn gái, rõ ràng khi cô nhắc đến bạn gái hần còn nói rất phiền phức. Và càng rõ ràng hơn, hần đối với cô chỉ muốn làm chuyện đó. Hần nói muốn hẹn hò là vì cần bạn tình trên giường?

Hứa Cẩm Hy lại bắt đầu giãy giụa. Lần này giọng cô vô cùng nghiêm nghị.

" Anh buông tôi ra! Tôi muốn về nhà! "

Hần im lặng nhìn cô, vẫn giữ chặt thân thể phía dưới không có dấu hiệu buông lỏng. Cô còn có thể nghe rõ hơi thở thô cát nặng nề của Thiệu Chính Uy.

Thiệu Chính Uy đột nhiên cúi xuống ôm chặt lấy cô. Đầu vùi sâu vào suối tóc dài mềm mượt. Cô lại khó chịu cự quậy.

" Nằm yên "

Hần khẽ nói.

Người đàn ông cao lớn phía trên hơi thở càng ngày càng nhẹ đi. Hần siết chặt lấy thân thể cô, cảm giác lưu luyến không muốn buông.

Hứa Cẩm Hy không đủ kiên nhẫn, lại một lần nữa dùng hết sức đẩy hần ra và lần này rất dễ dàng. Cô xuống giường vội vàng mặc quần áo chỉnh tề. Nhanh chóng cầm túi xách rời khỏi phòng. Từ đầu đến cuối không một lần nào quay đầu nhìn hần.

" Đừng có đi theo tôi! "

Lúc sau, trông hần muốn xuống giường, Hứa Cẩm Hy liền lớn tiếng nói.

Một giây sau đó, cánh cửa phòng bị đóng sập lại. Một lần nữa, Hứa Cẩm Hy từ nhà của hần rời đi.

Trong thang máy...

Một nữ nhân xinh đẹp, mái tóc dài rối bời đứng trong thang máy đang đập đầu vào tường.

Hứa Cẩm Hy, mày là đồ ngu!

Ngu không thể diễn tả!

Cô nhanh chân rời khỏi tòa nhà. Hứa Cẩm Hy quên mất bây giờ đã là nửa đêm rất khó đón xe. Cũng không thể gọi taxi về nhà đến rước, như thế cha cô sẽ biết.

Đúng lúc này, một chiếc BMW màu đen sang trọng chạy đến trước mặt cô. Thấy kỳ lạ nên Hứa Cẩm Hy nhòm vào xe. Nhìn thấy tài xế là một người đàn ông lạ mặt. Ông ấy đột nhiên nhìn cô rồi bước xuống xe, đi vòng ra đằng sau mở cửa xe điều bộ cung kính.

Ông ấy đang mở cửa xe cho cô sao?

Cô còn đang nghi hoặc thì từ phía sau một cách tay to lớn ôm lấy eo cô. Hần tiến nhanh về phía trước, nhét cô vào trong xe. Hứa Cẩm Hy còn chưa kịp phản ứng đã bị tống vào xe, hần cũng ngồi vào theo sau đó.

" Tôi đã nói đừng đi theo tôi rồi cơ mà! "

Cô lại bực tức nói.

Thiệu Chính Uy trên người đã mặc quần áo chỉnh tề. Áo khoác dáng dài bằng da ôm lấy thân hình cao lớn của hần. Dù thế nào trông hần vẫn rất hoàn

mỹ.

Hắn không nhìn cô, khoanh tay dựa vào ghế khẽ nhắm mắt.

" Khuya rồi, tôi đưa em về "

" Tôi không cần! "

" Lái xe "

Hắn không quan tâm đến phản ứng của cô, lạnh giọng ra lệnh với tài xế.

Hứa Cẩm Hy đoán xe này cũng là của hắn. Thiệu Chính Uy quả thật là người của tầng lớp thượng lưu. Dù tức giận nhưng không thể nói được gì vì cô cũng không biết về nhà bằng cách nào.

Suốt lúc ngồi trên xe, hắn chỉ nhắm mắt khoanh tay im lặng. Cô cảm thấy đáng về lúc này của hắn khác hoàn toàn với khi nãy. Hắn đã trở về với con người của mình, một con người lạnh lùng, trầm lặng.

Trên đường đi, tài xế chủ động quay xuống hỏi địa chỉ nhà cô. Hứa Cẩm Hy chợt nghĩ cô không thể về nhà nửa đêm với một người đàn ông lạ thế này, cũng không muốn hắn biết nhà cô. Thế nên cô liền đọc địa chỉ đến căn hộ riêng mà Cẩm Hy đã mua khoảng một năm trước, phòng trừ những lúc cô không muốn về nhà.

Xe lái đến nơi, Hứa Cẩm Hy vội vàng muốn xuống xe. Nhưng vừa mở cửa đã bị người đàn ông nắm lấy cánh tay giữ lại.

" Anh còn muốn gì? "

Cô nhăn nhó.

Thiệu Chính Uy ghé mắt nhìn khu chung cư trước mắt.

" Em sống ở đây? "

" Thì sao? "

Cẩm Hy mất kiên nhẫn hỏi.

" Không có gì, vào nhà đi "

Hắn buông tay, thấp giọng nói.

Cô cảm giác có chút kỳ lạ nhưng cũng không muốn quan tâm. Nhanh chóng xuống xe và đi lên nhà.

Chiếc xe sang trọng nhanh chóng khuất biến sau màn đêm.

.....

Một buổi sáng khác....

" Cậu đến sớm vậy? Có phải vì hôm nay phó tổng mới sẽ đến không? Cậu nghĩ phó tổng mới của chúng ta sẽ như thế nào. Không phải cũng là một ông lão bụng phệ khó chịu như lão Lưu chứ? "

Lý Phương Ngọc vừa vào cửa công ty đã nhìn thấy Lăng Nhã Tĩnh, liền chạy theo hỏi.

" Mình cũng không biết nhưng cũng may lão Lưu nghỉ hưu sớm vì sức khỏe nếu không nhân viên còn khổ dài dài vì sự khó chịu của lão. Mong là phó tổng mới được bổ nhiệm sẽ dễ chịu hơn "

Đôi cao gót màu đen bước nhanh trên sàn nhà. Lăng Nhã Tĩnh bước từng bước rất tự tin vào công ty.

" Nghe bảo hôm nay phó tổng sẽ xuống tham quan từng bộ phận nên chúng ta phải chuẩn bị tâm thế cho chu đáo "

" Thật sao? "

Lý Phương Ngọc ngạc nhiên.

Nhã Tĩnh gật đầu.

Hai người vừa bước vào phòng tài chính liền có một nhân viên nữ chạy đến, mặt vô cùng hớn hờ - " Trưởng phòng, Phương Ngọc, hai người đã nhìn thấy phó tổng của chúng ta chưa? "

Lý Phương Ngọc khó hiểu lắc đầu.

"Thực sự, thực sự rất đẹp trai! "

Nữ nhân viên hai mắt như sao trời lấp lánh.

Lăng Nhã Tĩnh ngồi xuống bàn làm việc của mình. Đôi chân thon dài chồng chéo lên nhau. Hai tay khoanh lại trước ngực, dáng vẻ tao nhã.

"Sao cô biết? "

"Trưởng phòng, chị không biết đâu. Sáng nay em đi làm rất sớm. Phải nói là người đến sớm nhất. Không nghĩ nhờ vậy mà đã được nhìn thấy phó tổng cùng với thư ký Diệp, thực sự là hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ như vậy trong công ty chúng ta "

Tâm hồn của cô nữ nhân viên như bay lên tận mây xanh.

Lý Phương Ngọc tò mò - "Thực sự đẹp trai đến vậy? "

"Phải, trước giờ em nghĩ thư ký Diệp đã đẹp trai lắm rồi. Nhưng khi nhìn thấy phó tổng mới biết được cái gì gọi là cực, cực, cực phẩm nam nhân chỉ có trong truyện ngôn tình "

Lý Phương Ngọc nghe vậy cũng phát ham. Vẻ mặt không ngừng thích thú.

"Mau đi làm việc đi "

Lăng Nhã Tĩnh nghiêm giọng nói.

Nữ nhân viên kia nghe vậy liền lùi đi làm việc. Lý Phương Ngọc lại gần bạn mình, đẩy đẩy vai - "Cậu đó, có phải trong lòng chỉ có bóng dáng một người nên không thèm để ý đến nam nhân cực phẩm khác không? "

Lăng Nhã Tĩnh không trả lời vẫn tiếp tục xem báo cáo.

"Cậu cũng đi làm việc đi "

Lý Phương Ngọc nhún vai rồi quay về chỗ làm việc.

.....

"Tối rồi, tối rồi, phó tổng giám đốc tối rồi "

Một nam nhân viên phòng tài vụ chạy vào hốt hải nói lớn.

Cả phòng ngay lập tức rời khỏi bàn làm việc, nhân viên đứng xếp thành một hàng ngay ngắn để đón tiếp phó tổng. Lăng Nhã Tĩnh và Lý Phương Ngọc đứng ngay đầu hàng.

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn. Tấm cửa kính được đẩy ra nhẹ nhàng. Người đầu tiên xuất hiện là Diệp Thần. Và cuối cùng mới là nhân vật quan trọng.

Hắn bước vào khí thái uy nghi, lạnh lùng. Ngồi quan anh tuấn hoàn mỹ. Vest xám đất tiền được cắt may hoàn toàn ôm lấy thân thể cao lớn của người đàn ông. Sự xuất hiện của hắn khiến cho mọi người đều phải căng thẳng.

Lý Phương Ngọc kinh ngạc khẽ kéo kéo tay người bên cạnh, giọng lắp bắp - "Nhã Tĩnh, cậu nhìn xem, kia chẳng phải... là Thiệu Chính Uy hay sao? "

Người bên cạnh đã đứng bất động từ nãy giờ, ánh mắt của Lăng Nhã Tĩnh run run.

Cô ta còn chưa thể tin vào mắt mình.

"Thực sự không ngờ Thiệu Chính Uy lại là phó tổng của chúng ta! "

Lý Phương Ngọc thốt lên.

Người đàn ông cao lớn bước vào trong, ánh mắt đảo qua một vòng xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Đây là trưởng phòng tài vụ, Lăng Nhã Tĩnh "

Diệp Thần cẩn thận giới thiệu.

Trên gương mặt xinh đẹp của Nhã Tĩnh không nhịn được mà nở một nụ cười rạng rỡ. Cô ta cúi đầu.

" Chào phó tổng, tôi là Lăng Nhã Tĩnh, hiện tại là trưởng phòng tài vụ "

Thiệu Chính Uy sau khi đảo mắt một vòng, ánh mắt xẹt qua tia thất vọng. Nghe người đối diện chào hỏi, hắn cũng chỉ gật đầu lịch sự rồi quay người đi thẳng. Làm cho Lăng Nhã Tĩnh đứng hình vài giây. Tất cả nhân viên ở đó đều kinh ngạc, chẳng lẽ trưởng phòng của họ đã làm gì mất lòng vị phó tổng mới sao?

Diệp Thần lắc đầu không vui. Vị phó tổng mới này thật ra còn nhỏ tuổi hơn anh nhưng thực sự một chút phép tắc cũng không có. Nghe nói hắn từ Nhật mới về. Thái độ lại rất ngông nghênh, không quan tâm đến ai. Hắn thật sự rất kỳ quái, đến thăm từng bộ phận nhưng không ở lại chỗ nào quá hai phút.

Sau khi Diệp Thần rời đi, Lăng Nhã Tĩnh vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Thiệu Chính Uy không hề nhận ra cô ta!

Không phải chứ? Nhã Tĩnh và hắn đã học cùng nhau suốt khoảng thời gian cấp ba, cách đây mấy ngày còn gặp nhau ở buổi họp lớp. Hắn làm sao không thể nhận ra cô ta chứ?

" Nhã Tĩnh cậu không sao đó chứ? "

Lý Phương Ngọc lo lắng bước đến gần bạn mình.

" Không sao! "

Giọng điệu Nhã Tĩnh có chút tức giận trả lời. Sau đó quay sang nói với nhân viên của mình.

" Mọi người mau quay về chỗ làm việc đi " - Cô ta lạnh giọng nói.

Đám nhân viên liền rầm rập nghe theo không dám cãi lời.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Văn phòng phó tổng giám đốc

" Đây là tài liệu của công ty, mong phó tổng đọc qua " - Thư ký Diệp đưa đến trước mặt hắn một xấp tài liệu.

Thiệu Chính Uy vẫn đang suy tư điều gì đó, khẽ liếc mắt qua, bingg nhắc trả lời - " Không cần, tôi không đọc "

Diệp Thần khước miệng giật giật, trong lòng không khỏi cảm thán. Chẳng lẽ lần này chủ tịch điều một tên công tử ăn chơi đến làm phó tổng?

" Phó tổng, đây đều là tài liệu quan trọng của công ty, ngài nên xem qua "

Hắn ngón tay gõ gõ trên mặt bàn.

" Toàn bộ đồng tài liệu này tôi đã xem hết rồi. Tôi có chuyện muốn hỏi anh... "

Diệp Thần không khỏi ngạc nhiên, sau đó cũng vội vã nghiêng người - " Thưa, phó tổng có gì giao phó? "

" Hứa Cẩm Hy "

Thiệu Chính Uy chỉ nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

Anh kinh ngạc nhìn hắn, lần này khước mắt giật giật. Sao phó tổng này ngay cả chuyện nhà của chủ tịch lại quan tâm đến như vậy. Còn biết Hứa Cẩm Hy, con gái của chủ tịch đến đây làm việc. Nếu anh nhớ không lầm, vị phó tổng mới này cũng không phải họ hàng thân thích với chủ tịch hay tổng giám đốc.

Lần này không phải chết chắc rồi sao?

Nếu như hắn biết được Cẩm Hy làm việc ở nhà ăn, có báo lại cho chủ tịch hay không? Anh bị trách mắng cũng không sao, nhưng còn Cẩm Hy...

Dù gì anh cũng là nhân viên lâu năm của công ty, những gì đóng góp được cũng không phải là ít. Nên cũng chưa đến mức thẳng tay sa thải.

" Thư ký Diệp... "

Diệp Thần khẽ giật mình trong lòng.

" Thưa, ý phó tổng muốn nhắc đến Hứa tiểu thư, con gái của chủ tịch? "

Thiệu Chính Uy không gật đầu cũng không lắc đầu nhưng ánh mắt ngầm biểu thị phải.

" Thưa, lần trước tổng giám đốc đã giao cho tôi tùy ý đưa tiểu thư vào một bộ phận của công ty làm việc. Nên tôi đã sắp xếp một vị trí nhân viên bình thường cho tiểu thư theo lời dặn. Tiểu thư làm việc rất tốt "

" Bộ phận nào? "

" Vâng...? "

" Tôi hỏi anh Hứa Cẩm Hy đang làm việc tại bộ phận nào? "

Hắn lạnh lùng hỏi lại.

" Thưa là bộ phận tài vụ "

Diệp Thần bình tĩnh đáp.

" Vì sao lúc này tôi không thấy? "

Thực sự vị phó tổng này muốn tra hỏi anh đến cùng sao?

Diệp Thần một lần nữa rất điềm tĩnh nói - " Vì hôm nay Hứa tiểu thư trong người không khỏe nên xin nghỉ một ngày "

Thiệu Chính Uy nhướn mày, ánh mắt sắc bén - " Mới đến làm việc đã xin nghỉ "

" Thưa trong người tiểu thư thực sự không khỏe "

Một lúc sau, hắn mới lãnh đạm nói - " Anh lui đi "

oooooooooooooooooooo

"Ách xì... "

Cẩm Hy đột nhiên nhảy mũi một cái.

Con bà nó đứa nào nhắc tên bà?

" Múc thức ăn nhanh tay lên, giờ ăn trưa sắp đến rồi. Cô chậm chạp quá "

Cô còn chẳng thèm ngước mặt lên liếc nhìn người đang mắng mình. Hứa Cẩm Hy làm việc nhanh tay nhanh chân như vậy mà cứ suốt ngày bị cô ta mắng. Ngay cả chị Bạch Hoa khó tính còn chưa mắng chửi cô lần nào. Ngoài trừ lần trước đi trễ, còn lại công việc cô đều làm rất tốt cơ mà.

" Cô đang khinh thường tôi đấy à? " - Tà Phi An không vui nói.

Bà đây không phải đang cố làm nhanh tay hơn sao? Thời gian đâu mà ngước nhìn người đang mắng.

Dù vậy, Hứa Cẩm Hy vẫn ngước mặt lên, cười nhẹ - " Xin lỗi chị, em vẫn đang làm nhanh hết sức đây "

Người ngoài nhìn vào còn tưởng cô ta là quản lý nơi này.

Tà Phi An chỉ hừ lạnh một cái rồi xoay người bỏ đi.

" Nhìn xem, nhìn xem, việc của mình không lo làm lại đi quản việc của người khác. Cẩm Hy, chị lại hiền rồi! "

Vương Hiểu không biết lại từ đâu chạy đến xả giận.

Hứa Cẩm Hy cười giễu.

Cô chưa từng nghĩ mình hiền. Chẳng qua loại tiểu nhân nhỏ nhen như Tà Phi An chẳng đáng cô để vào mắt.

" Chị không hiền. Cô ta muốn mắng chửi thì cứ mắng chửi, dù gì cô ta ngoài việc mắng chị thì không còn cách nào khác để trút bỏ sự đố kỵ của mình "

Mà Vương Hiểu biết Tả Phi An càng ngày càng khó chịu với sự có mặt của Cẩm Hy. Ngoài trừ việc cô có quen biết với thư ký Diệp, thì mấy hôm từ trên xuống dưới công ty đều nói nhà ăn công ty mới xuất hiện một mỹ nhân nhan sắc động lòng người. Nam nhân trong công ty cứ đến giờ trưa là chạy xuống nhà ăn ngắm cô.

Mỗi lần Hứa Cẩm Hy trực ở quầy thức ăn thì cứ nhiên có một hàng dài nam nhân đứng trước mặt cô chờ lấy thức ăn.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu người đẹp như cô tại sao lại làm việc trong xô bếp đó cho cực khổ vậy. Có người lại tự tiện rút ra kết luận: Chắc chắn là học hành không tử tế nên giờ mới phải vào nhà ăn làm việc.

Cũng không phải, người đẹp như cô dù không học hành tử tế, thì thiếu việc gì để làm sao lại phải cực khổ chui vào đây.

Vương Hiểu có lần từng hỏi qua cô sao lại làm công việc này thì Cẩm Hy nói vì cô thích nấu ăn.

Không phải đó chứ? Thích nấu ăn thì vào nhà hàng hoặc quán ăn xin việc, sao lại phải chui vào một cái nhà ăn nhân viên.

Đến giờ ăn trưa, Hứa Cẩm Hy ra quầy thức ăn trực. Nam nhân đứng trước mặt cô lấy thức ăn xếp hàng thành một hàng dài ra đến gần như hết chỗ. Mặc dù phía bên kia còn có Tả Phi An và mấy người khác trực quầy nhưng hàng của cô gấp ba bốn lần hàng của mọi người.

Có gần trăm nam nhân nhìn chòng chọc vào cô nhưng Hứa Cẩm Hy chỉ cụp mắt làm tốt công việc của mình.

Hàng người lấy thức ăn dần hết, nhà ăn cũng thưa người dần. Người cuối cùng cầm khay thức ăn đến làm cô giật mình ngược mặt lên.

" Không biết thức ăn còn không? "

Diệp Thần tươi cười nhìn cô.

Hứa Cẩm Hy nhìn xuống mấy khay thức ăn, cười ngượng - " Biết làm sao đây, thức ăn hết rồi. Còn một hai món không ngon thôi "

" Không sao, lấy cho anh đi "

Diệp Thần rất ít khi xuống nhà ăn dùng bữa thế này. Đây là do công việc thư ký bận rộn. Cho nên việc xuất hiện của mỹ nam trong lòng nữ nhân công ty bấy lâu nay khiến cho nhiều người chú ý.

Tả Phi An nhìn không được từ bên kia phóng điện đến chỗ cô.

Vài người trong nhà ăn lác lác đầu. Thì ra thư ký Diệp của chúng ta cũng thích mỹ nhân. Còn tưởng rằng trước giờ anh ấy rất lãnh đạm, chưa từng thấy gần gũi với nữ nhân nào. Cũng phải nam nhân nào mà không thích mỹ nhân.

Cô mỉm cho anh xong, Diệp Thần liền hỏi - " Em xong việc chưa? Ra ngồi ăn với anh một chút "

Cẩm Hy vội lắc đầu - " Em còn phải dọn dẹp rồi mới có thể đi ăn... "

" Không sao, chị đi đi. Để em dọn dẹp giúp cho "

Cô còn chưa nói xong, Vương Hiểu từ đâu bay đến đẩy đẩy cô.

" Nhưng mà... "

Nếu như để Bạch Hoa biết, sợ chị ấy không vui.

" Không sao đâu mà, cùng lắm nói thư ký Diệp tìm chị có việc, mẹ em không nỡ trách mắng đâu "

" Phải đó, anh cũng có chuyện muốn nói với em "

Anh nói.

Hứa Cẩm Hy đành gạt đầu, đến bàn ăn trưa cùng anh.

Diệp Thần ngồi đối diện nhìn cô ăn, ngược lại bản thân không động đũa gì mấy. Cẩm Hy thăm đoán, thức ăn còn lại này thực sự không hợp khẩu vị của anh.

Cô gấp một miếng trứng chiên qua khay thức ăn của anh. Đây là lúc mức đồ ăn cô có để dành lại một ít cho mình ăn trưa.

Diệp Thần thấy vậy định đem miếng trứng kia trở lại khay thức ăn của cô nhưng bị cô ngăn lại.

" Anh ăn đi, em biết mấy món này không ngon nên anh đừng cố ăn "

Anh nghe vậy vẻ mặt rất vui, liền nhanh chóng ăn trứng. Sự quan tâm của cô, dù chỉ một chút cũng là niềm vui của anh.

" À lúc này, anh nói có việc gì muốn nói với em sao? "

Diệp Thần hạ đĩa trên tay xuống - " Chắc em cũng biết phó tổng mới của công ty chúng ta vừa mới tới nhậm chức "

Cô gật đầu.

Cô lúc này trực bên quầy thức ăn, có nghe qua mấy nhân viên nữ cảm thán về vị phó tổng giám đốc mới này. Hình như rất anh tuấn, rất khí chất, là nam nhân cực phẩm của cực phẩm.

" Em có quen biết phó tổng không? "

Diệp Thần hỏi.

Ngay cả phó tổng giám đốc mới là ai cô còn chưa biết thì làm sao quen hay không quen. Tuy là cô nghe nói người là do tổng bộ đưa xuống, do đích thân cha cô chỉ định. Nhưng trong tập đoàn ngoài trừ cha và em trai ra, cô dường như không quen biết ai. Có vài vị cổ đông là họ hàng xa của cô nhưng Cẩm Hy chẳng hề quen biết thân thiết gì với họ. Cũng không có hứng thú xã giao cùng.

" Không có " - Cô nhàn nhạt đáp.

" Vậy sao? Phó tổng có hỏi đến em, anh nghĩ hẳn cũng biết con gái của chủ tịch đang làm việc ở đây nên hỏi thăm. Thiếu chút nữa là phát hiện ra bí mật của chúng ta "

Cẩm Hy khẩn trương vội nhìn anh - " Thế phó tổng có biết không? "

Diệp Thần cười cười - " Không có. May là anh nói em bệnh nên xin nghỉ một ngày "

" Cẩm Hy, dù như vậy thì chuyện này cũng không thể tiếp tục lâu dài. Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Anh nghĩ em vẫn nên nhanh chóng vào bộ phận tài vụ làm việc đi " - Anh khẽ nhắc nhở.

" Thần ca, anh không thương em sao? Em bị ép đến không còn chỗ nào xin việc, nên mới phải vào nhà ăn nhân viên làm việc. Anh còn không tội nghiệp cho em? "

Cô hờn tủi nói với anh.

Diệp Thần không biết phải làm sao, xoa đầu cô - " Được rồi, được rồi. Ai bảo anh không thương em? Anh thực sự, thực sự rất thương em "

Chỉ vì cô không để ý mới không nhận ra anh khi nói vô cùng nhân nhượng.

" A, đúng rồi. Tối nay anh có bận gì không? " - Cô hỏi nhẹ giọng hỏi.

" Tối nay sao? Anh rảnh vài tiếng? "

" Thế thì chúng ta đi ăn tối. Chẳng phải em đã hứa sẽ cảm tạ bằng một bữa ăn sao? Vậy nên anh nhất định nhất định phải giữ bí mật cho em thật tốt "

Cô nở nụ cười, có một chút vui vẻ. Vì từ ngày mai, chị Bạch Hoa sẽ để cho cô nấu mấy món đơn giản nên tâm trạng rất phấn khởi.

Anh bắt đầu đi lấy đồ, anh phải làm sao với cô đây.

" Được "

Hai người ngồi ăn rất vui vẻ dường như không nhìn thấy cái bóng của người đàn ông cao lớn đang đứng trước cửa nhà ăn nhân viên. Xuyên qua vách kính trong suốt, hẳn liền nhìn thẳng đến đôi nam nữ đang ăn uống cùng nhau. Đuôi mắt sắc nhọn lạnh lùng đến cực điểm.

Không lâu sau bóng người cũng rời đi.

Cô lao công đến chỗ đó lau sàn nhà đột nhiên nhìn thấy đám lá tã tời nằm dưới sàn. Tức giận mắng chửi.

" Thăng thiên nào ngứa tay bứt trụ lá cây của người ta vậy? Ăn no rình mồi quá hả?! Không có việc gì làm hay sao còn tạo thêm việc cho người khác! "

.....

Hứa Cẩm Hy làm việc xong, liền đợi đến giờ tan tầm của nhân viên để cùng Diệp Thần đi ăn.

" Xin lỗi, em đợi lâu không? "

Anh vừa xong việc liền chạy xuống lấy xe đón cô.

Cô lắc đầu.

"Được rồi, vậy chúng ta đi. Em muốn đi ăn nhà hàng nào? "

Hứa Cẩm Hy ngồi trong xe nói ra tên nhà hàng cao cấp nhất thành phố. Dù gì cô cũng muốn đáp lễ anh vì đã giúp đỡ nên phải lớn một chút.

"Anh đừng lo, anh quên em là đại tiểu thư sao? Ít ra cái danh này không phải chỉ là cái danh hảo "

Đọc được lo lắng trong mắt anh cô liền nói.

Diệp Thần cười ôn hòa, sau đó lái xe rời đi.

Ăn tối xong, Diệp Thần lại đưa cô về căn hộ của Cẩm Hy.

"Em sống ở đây sao? "

Cẩm Hy gật đầu - " Vì căn hộ này rất gần công ty nên em ở đây luôn cho tiện "

"Được rồi, em vào nhà đi, nhớ ngủ sớm, mai còn đi làm "

Anh quan tâm nhắc nhở, đồng thời cánh tay đưa lên xoa đầu cô.

Động tác này dường như đối với cô đã trở thành quen thuộc. Từ khi còn học trung học, cô đối với Diệp Thần đã cảm thấy thân thiết như anh trai. Nên anh là người đàn ông duy nhất không phải trong gia đình thân thiết gần gũi với cô.

Hứa Cẩm Hy sau đó vào nhà, vừa nhấn mật mã cửa nhà bên trong đã mở sẵn đèn sáng trưng. Cô vội giật mình, rõ ràng lúc sáng cô đi đã tắt hết đèn rồi cơ mà. Chẳng lẽ có trộm?!

Bất thành linh, Cẩm Hy nghe tiếng lục đục trong bếp. Cô càng hoảng hốt. Rất chậm rãi cầm cây dù để kế bên móc treo áo khoác đi vào trong.

Vừa đi tới phòng bếp đã nhìn thấy một thân ảnh cao lớn mang tạp dề màu hồng của cô nấu ăn trong bếp. Cây dù trên tay cô rớt xuống. Một khắc sau định hình được sự việc trước mắt, lớn giọng chửi.

"Con mẹ nó, Thiệu Chính Uy, anh làm sao vào được nhà tôi?! "

Thiệu Chính Uy đang nêm canh, xoay người lại liếc nhìn cô một cái - "Bấm mật khẩu "

"Sao anh lại biết mật khẩu?! "

"Tôi đoán "

Cô bây giờ thực sự muốn cầm cây dù dưới đất lên chọi thẳng vào đầu hắn.

"Anh đang đùa giỡn với tôi sao?! Mật khẩu nhà tôi làm sao anh đoán được! "

Hắn điềm nhiên không quan tâm đến bộ dạng của cô, tiếp tục nấu nướng.

"Bất quá tôi cũng đoán được số đo ba vòng của em "

Thiệu Chính Uy thực sự là đoán mò mật khẩu nhà cô, hắn giành ra cả nửa tiếng đứng trước nhà, lúi húi thông tin liên quan đến con số về cô mà bấm mật mã. Ngày sinh, số điện thoại,... đều không được nên đột nhiên bấm thử số đo ba vòng của cô. Ai ngờ lại được.

Hứa Cẩm Hy kinh ngạc trừng trừng nhìn người kia. Hắn làm sao biết được số đo của cô?!

Dường như đọc được câu hỏi trong đầu cô, Thiệu Chính Uy thấp giọng nói.

"Tôi sờ vào liền biết "

Con mẹ nó, tự hào lắm sao?!

"Biến thái! "

Hắn cười, giọng cười trầm trầm đến mê người.

"Người đặt mật khẩu là em. Sao lại mắng tôi biến thái? "

Lần đầu tiên cô thấy có nét cười trên gương mặt lạnh lùng kia. Hứa Cẩm Hy quần bách tức giận.

" Anh làm ơn đi ra khỏi nhà tôi ngay "

" Từ từ một chút, tôi nấu xong rồi. Mau ngồi vào bàn đi "

Hắn vừa nói, vừa len qua cô bùng thức ăn ra bàn. Hắn đi vô rồi lại đi ra bùng hết món này đến món kia đầy một bàn.

Cô nhìn thức ăn trên bàn lại kinh ngạc, hắn thực sự tự tay nấu mấy món này?

" Nào mau ngồi xuống "

Hắn ngoắc ngoắc cô.

Cầm Hy lạnh lùng nói - " Tôi ăn tối rồi. Không đói. Mời anh về cho "

Thiệu Chính Uy nhìn cô, cong miệng - " Bất quá em đã đi dạo một vòng công viên, chắc đã tiêu hóa hết rồi "

" Anh...! Anh theo dõi tôi?! "

Cô lúc này quả thật sau khi dùng bữa với Diệp Thần liền cùng anh đi dạo công viên cho tiêu hóa.

Hắn lại làm ngơ trước câu hỏi của cô, bước tới nhấn cô ngồi xuống ghế, Cầm Hy muốn đứng lên nhưng lại bị hắn nhấn xuống trở lại, cúi xuống thì thầm bên tai cô - " Cầm Hy, hôm nay tâm trạng tôi không tốt. Đừng chọc giận tôi "

Cô không biết vì sao sau lưng bị một trận ón.

Tâm trạng không tốt thì liên quan gì đến tôi!

Hắn sau đó im lặng như không có gì, ngồi xuống bên cạnh. Trục tiếp gấp thức ăn vào trong chén cô.

" Ăn thử xem "

Cầm Hy tức giận liếc mắt nhìn hắn, sau đó chậm chạp ăn thức ăn trong chén.

" Ngon không? "

Hắn ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

Thực sự Thiệu Chính Uy nấu ăn rất ngon. Cô không thể không thừa nhận. Lại ngước mặt lên liếc nhìn hắn.

" Cũng ngon gần bằng tôi nấu "

Hắn khoe môi nhếch lên rất cao. Hắn biết đây là lời khen tặng của cô.

" Thường đàn ông hình như không thích phụ nữ mập? "

Đang ăn, đột nhiên người bên cạnh hỏi một câu làm Cầm Hy bị nghẹn.

Hắn là đàn ông sao còn đi hỏi cô? Chẳng lẽ hắn đang ám chỉ cô mập?

Đâu có, cô cảm thấy mình rất vừa người nha. Số đo ba vòng cũng rất chuẩn. Bất quá sức ăn của cô rất tốt, nhưng cô đâu có mập.

Thiệu Chính Uy vẫn nhìn cô như đang chờ đợi đáp án. Cô nghẹn nửa ngày mới gạt đầu.

Hắn nhìn nhìn thức ăn trên bàn.

" Quá ít "

" Gì cơ? "

Cô không nghe rõ hắn nói gì liền hỏi lại.

Thiệu Chính Uy không nói gì, thuận tay gấp lấy gấp để thức ăn vào chén cô cho đến khi đầy ắp mới phun ra một câu.

" Ăn đi,... "

Sau đó nhìn qua thức ăn trên bàn, nhấn mạnh một câu - " Ăn hết chỗ này "

Cầm Hy muốn hỏi, bạn học Thiệu à bạn căm ghét tôi chỗ nào cứ nói. Sao cứ hết lần này đến lần khác tra tấn tôi.

Bao nhiêu đây thức ăn bắt cô ăn hết, muốn bức tử cô sao?

" Tôi làm sao ăn hết chỗ này? "

" Ăn đi, ăn nhiều một chút sẽ mập một chút. Ăn càng nhiều sẽ càng mập "

Hứa Cẩm Hy ngenh họng thêm nửa ngày. Đây là ý gì?

Sao cô có cảm giác hần đang vỗ béo cô vậy?

Ăn xong, Hứa Cẩm Hy liền muốn đuổi hần đi. Thiệu Chính Uy lại tự động dọn bàn đi rửa chén.

Cô cần môi nén nhịn. Đi ra ngoài phòng khách xem phim. Tiện thể nghĩ làm sao đuổi hần ra ngoài một cách nhanh nhất.

Thiệu Chính Uy rửa chén xong bước ra ngoài phòng khách, liền nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn đứng trước cửa sổ nhìn xuống thành phố hoa lệ.

Hần bước đến vòng tay qua eo cô, siết chặt. Hứa Cẩm Hy giật mình muốn kéo tay hần ra nhưng trời sinh nam nhân đã có ưu thế về sức mạnh, cô làm sao đấu lại hần. Bất giác cả người bị xoay lại, cô bức dọc mắt hần.

" Khốn khiếp, buông.... "

Thiệu Chính Uy đã bắt lấy môi cô áp sát chặt chẽ. Hơi thở đàn ông trong một khắc xông đến chiếm lấy không gian của cô. Hần dùng sức rút xuống, ma sát triệt để không một khe hở. Hai cánh tay rắn chắc càng siết mạnh nơi vòng eo nhỏ nhắn. Cẩm Hy chỉ nghe thấy nhịp đập của thứ trong lòng ngực tăng nhanh gấp đôi.

Bất thành linh, cắn phập một cái ngay cánh môi cô. Cẩm Hy đau kêu lên một tiếng. Giận giữ lớn tiếng.

" Con mẹ nó, anh! "

Vừa mới thả ra, hần lại ngay lập tức cắn thêm một cái nữa. Mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng. Lần này cô vì đau mà giận điên người giãy giụa. Thiệu Chính Uy cả người như tường thành sắt đá vây hãm lấy cô.

Ngón tay thô ráp miết lấy cánh môi cô.

" Đôi môi xinh đẹp này dùng để chửi người thật là uổng phí. Nhớ cho kỹ thứ này của em là dùng để hôn tôi, không nên mắng người, càng không được nói chuyện ngọt ngào với người đàn ông khác "

Hần sâu trong ánh mắt có một loại tư vị khó chịu bị che đậy kỹ càng. Hần còn không biết vì sao hôm nay bản thân lại tức giận đến như vậy.

Cẩm Hy giận đến điên người.

" Anh! "

Đúng lúc này điện thoại vang lên. Thiệu Chính Uy không buông cô ra mà trực tiếp ôm cô nghe điện thoại. Cẩm Hy muốn nhân lúc này trốn cũng trốn không thoát.

Cô nghe rõ người bên trong điện thoại gọi hần là phó tổng. Hứa Cẩm Hy cũng không lấy làm ngạc nhiên. Lúc nhìn thấy hần, cô đã biết người này thân phận không tầm thường.

Người bên kia cùng hần bàn bạc chuyện công việc, cô không nghe rõ cũng không muốn quan tâm.

Thiệu Chính Uy kết thúc cuộc gọi sau đó hơi buông cô ra, ngón tay vuốt ve gương mặt cô - " Tôi phải đi "

Cô nghe vậy, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Nhìn thấy vẻ mặt không kiềm được của cô, liền nhếch môi mỉm cười. Hần lại cúi đầu gặm cắn môi cô khi Cẩm Hy không kịp phòng bị. Hết thấy muốn thu hết mùi hương trên người cô. Cả người Cẩm Hy luôn toát ra mùi hoa anh đào dịu nhẹ do dùng sữa tắm và nước hoa. Hần đoán cô rất thích mùi hoa anh đào này, mà Thiệu Chính Uy cũng rất thích.

Chỉ cần là của cô, hần đều si mê đến không thể vãn hồi.

Lúc hần buông ra, Hứa Cẩm Hy khó khăn hít lấy ngum không khí ít ỏi. Thiệu Chính Uy thả tay, nhanh chân cầm lấy áo khoác nhanh chóng khuất biến sau cánh cửa phòng. Giống như một cơn gió vậy, xuất hiện bất ngờ nhưng biến mất cũng rất nhanh.

Cô đứng im bất động khoảng một phút, sau đấy nghĩ ngợi điều gì đó liền bắt đầu mắng chửi.

" Con mẹ nó, ngày mai mình phải đổi mật khẩu cửa nhà "

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

" Vào đi "

Trong phòng làm việc, Thiệu Chính Uy lãnh đạm mở miệng.

Cánh cửa được đẩy ra, Diệp Thần bước vào phòng, kính cẩn chào người trước mặt.

" Phó tổng, người ngoài kia là...? "

Anh không nhìn được liền hỏi người trước mặt. Sáng sớm hôm nay đến công ty anh đã nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp lạ mặt ngồi kế bên bàn thư ký của anh.

Anh sau đó lại phát hiện vị phó tổng mới của chúng ta đi làm từ sớm, còn sớm hơn anh. Nên liền đến gõ cửa phòng làm việc.

Thiệu Chính Uy không có ngước mắt lên nhìn người đối diện, dường như rất tập trung đọc tài liệu trong tay.

" Người ngoài kia là Lê Trương Giao, là trợ lý riêng của tôi, bắt đầu từ hôm nay sẽ làm việc ở đây cùng anh. Hai người tự bàn bạc công việc cho nhau "

Hắn lạnh lùng nói.

Diệp Thần lắng nghe sau đó cũng gật gù, báo cáo công việc ngày hôm nay cho hắn rồi rời khỏi văn phòng.

" Xin chào, tôi là Lý Trương Giao, là trợ lý của phó tổng, vừa từ Nhật trở về. Mong là từ nay về sau chúng ta có thể hợp tác tốt "

Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt đưa tay lên chủ động chào hỏi anh.

Diệp Thần nhanh chóng bắt tay cô, sau đó không khỏi âm thầm đánh giá. Người trước mặt thật sự rất xinh đẹp, bất quá đáng người rất bốc lửa. Quả là một mỹ nhân nóng bỏng. Người như thế này có năng lực hay không? Hay chỉ đơn giản là vì nhan sắc nên mới dễ dàng làm công việc này. Vậy thì càng chứng tỏ cô trợ lý xinh đẹp này là tình nhân của vị ngài trong kia. Cũng phải, có vị quyền cao chức trọng nào mà không có một hai bóng hồng làm thư ký bên cạnh. Người đàn ông như Thiệu Chính Uy không có lại càng không đúng.

" Tôi là Diệp Thần "

" Không biết tôi có thể hỏi, cô làm việc cùng phó tổng bao lâu rồi không? "

Anh thấp giọng hỏi.

" Chắc cũng ba năm rồi, từ khi anh ấy là tổng giám đốc của công ty Mori ở Nhật "

Diệp Thần ngạc nhiên - " Cô nói phó tổng trước kia là tổng giám đốc của Mori? "

Anh có nghe qua cái tên Mori này, đây là công ty điện tử của Nhật Bản, mấy năm gần đây rất có tiếng ở Châu Á. Nhưng thời gian trước vừa nghe tin nó đã được bán cho một tập đoàn điện tử lớn khác.

" Phải, anh không biết sao? Thiệu Chính Uy là người gây dựng nên Mori "

Cô nhẹ cười.

Anh lại một lần nữa kinh ngạc - " Không thể nào, phó tổng nhìn rất trẻ... "

" Khó tin lắm phải không? Nhưng anh ấy thực sự là thiên tài đấy. Không có gì làm khó được anh ấy "

Trong lời nói của Lê Trương Giao, vài phần ngưỡng mộ, còn có chút thấu hiểu, lại càng có chút... tình.

Diệp Thần thoáng một cái đã nhìn ra.

" Nhưng vì sao Mori đang phát triển rất tốt lại bị đem bán đi? "

Đúng vậy, Thiệu Chính Uy là tổng giám đốc của Mori vì sao không tiếp tục phát triển công ty, lại đem bán nó. Trở về đây làm một chức phó tổng dưới trưởng người khác.

" Xin lỗi, chuyện này tôi cũng không biết. Bản thân tôi cũng không hiểu vì sao anh ấy lại làm như vậy "

Cô có chút lạt giọng.

Sau đó, hai người tiếp tục thảo luận công việc.

.....

Sáng sớm, Lê Tương Giao gõ cửa phòng hai tiếng, sau khi được cho phép liền bước vào đặt tách cà phê lên bàn làm việc của phó tổng. Rồi đứng trước bàn, kính cẩn nói.

" Phó tổng, một tiếng nữa đối tác sẽ đến đây thảo luận về hợp đồng, anh nên chuẩn bị " - Cô nhẹ nhàng nhắc nhở.

" Được, lui đi "

Thiệu Chính Uy còn không ngước mặt lên, chỉ lạnh lùng đáp.

Tương Giao đã sớm dần quen với bộ dạng lãnh đạm này của hần. Người đàn ông này đối với bất cứ thứ gì hay bất cứ ai, kể cả phụ nữ đều không quan tâm, đều không hứng thú. Hần chỉ tập trung vào công việc và mỗi công việc mà thôi.

Cho nên lúc hần bán công ty, cô đã rất ngạc nhiên. Cô thật không tài nào hiểu nổi người xem trọng công việc như hần tại sao lại nhẹ nhàng nói bán liền bán đi công sức bao nhiêu năm của mình. Sau đó lại đột ngột về nước, nhậm chức phó tổng tại một công ty con.

Tương Giao lẳng lặng rời khỏi phòng rồi khép cửa lại.

.....

" Không ngờ, cậu lại là phó tổng của Viễn Thạc "

Lưu Phi nhìn người trước mắt không khỏi ngạc nhiên.

" Chúng ta quen nhau? "

Thiệu Chính Uy ngồi trong phòng họp xem xét hợp đồng, lúc này mới ngước mặt lên.

Người đối diện khóe mắt giật giật - " Tôi là Lưu Phi "

Dù lúc này đã có giới thiệu tên rồi nhưng anh ta vẫn nhắc lại.

" Xin lỗi, tôi không biết "

Hần lãnh đạm trả lời.

Không phải chứ? Lưu Phi ngạc nhiên nhìn người trước mắt. Cách đây mấy ngày còn gặp nhau ở buổi họp lớp. Thế nào hần lại không nhận ra anh ta.

" Chúng ta học chung lớp hồi trung học, lần trước còn gặp ở buổi họp lớp, cậu không nhớ? "

" Không nhớ "

Người kia còn chẳng buồn suy nghĩ lấy một giây, lạnh lùng nói.

Lưu Phi quả nhiên giống như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt. May là trong phòng không có người, nếu không anh ta chỉ có nước tìm một cái lỗ chui xuống. Thâm khinh bị người trước mắt. Đúng là bản tính ngạo mạn vẫn không thay đổi.

Sau khi thảo luận công việc, thời gian ký kết hợp đồng cũng đã định. Hai bên liền kết thúc cuộc họp.

" Rất vui được làm việc cùng với cậu, mong rằng Hazil và Viễn Thạc sẽ cùng hợp tác vui vẻ "

Lưu Phi đưa tay lên, vui vẻ nói.

" Mong là vậy, giám đốc Lưu "

Thiệu Chính Uy theo phép lịch sự bắt tay, giọng không cao không thấp nói. Xong nhanh chóng rời khỏi.

Lưu Phi liếc mắt không vui nhưng không rời khỏi công ty ngay lập tức mà xuống tầng dưới.

Lăng Nhã Tĩnh đến giờ ăn trưa, sắp xếp công việc lại một chút rồi cùng Lý Phương Ngọc đi xuống nhà ăn. Nhưng vừa bước ra khỏi phòng đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng ngay hành lang.

"A, giám đốc Luru sao cậu lại ở đây nha?"

Lý Phương Ngọc vừa nhìn thấy anh ngạc nhiên lớn tiếng gọi. Khiến không ít nhiều người quay đầu nhìn.

Luru Phi mỉm cười, bước nhanh lại gần - "Minh đến đây bàn chuyện hợp tác làm ăn với Viễn Thạc. Nên tiện thể xuống đây thăm hai người "

Nghe nói hôm nay có đối tác làm ăn của công ty Hazil đến thảo luận công việc cùng Viễn Thạc, hình như là giám đốc Luru Phi. Một thiếu gia ăn chơi nhất nhì thành phố, đào hoa, lãng tử có tiếng.

Điều ngạc nhiên là vị thiếu gia này lại đến tìm trưởng phòng tài vụ của họ cùng Lý Phương Ngọc. Mọi lại bắt đầu đồn đoán mối quan hệ của ba người. Quả nhiên mỹ nhân của phòng tài vụ chúng ta được rất nhiều người yêu thích.

Nhã Tĩnh cười cười - "Cậu đến đây lúc nào?"

Luru Phi nhìn mỹ nhân cười động lòng người, tâm trạng phần khởi nói - "Minh đến từ sáng, bàn xong công việc liền chạy xuống đây, đúng lúc tới giờ ăn trưa, chúng ta đi ăn chung đi "

Về mặt của Nhã Tĩnh chứa đầy ý vị, không nhìn ra đang suy tư cái gì, chỉ nhẹ gật đầu - "Đi thôi, chúng ta xuống nhà ăn "

"Sao không đi ra ngoài, đi, mình chờ hai người ra nhà hàng phố bên kia ăn, ngon hơn đồ ăn trong nhà ăn nhiều "

Anh ta phát tay nói.

Lý Phương Ngọc nghe vậy liền phần khích muốn đồng ý nhưng bị người bên cạnh kéo lại.

"Chiều nay, mình còn bề bộn nhiều việc, ăn xong ngay lập tức phải xử lý công việc tiếp, không có thời gian đi ra ngoài. Minh đi xuống nhà ăn dùng bữa, cậu ăn được thì đi cùng, không đi thì nên rời đi sớm, giám đốc Luru cậu chắc rất bận, nên về công ty đi "

Nhã Tĩnh giọng không cao không thấp lên tiếng, nhưng lại có chút vô tình.

Người đối diện nhìn ra được nên nồn nóng hỏi - "Nhã Tĩnh cậu giận mình à? Minh làm sai chuyện gì cậu nói đi mình sẽ sửa "

Nhã Tĩnh lắc đầu - "Không có, mình đói bụng rồi "

Nói xong, Nhã Tĩnh kéo tay Lý Phương Ngọc đến thang máy. Luru Phi thấy vậy ngay lập tức chạy theo.

Người xung quanh lắc đầu, thì ra thiếu gia họ Luru kia đang theo đuổi trưởng phòng của họ sao? Bất quá vị trưởng phòng kia kiêu ngạo như vậy mà thiếu gia vẫn miệt mài theo đuổi, thật si tình a~

.....

Hứa Cẩm Hy tâm trạng còn đang vui vẻ vì hôm nay đã được phép nấu ăn. Buổi trưa đứng quầy, mặt mày liền như hoa nở, khiến cho nam nhân trong phòng ăn một phen tím đập liên hồi.

Nhưng mà vừa nghe thấy một giọng nói của người nào đó, cô như bị kéo té xuống đất.

"Cẩm Hy, sao cậu lại ở đây?"

Luru Phi không có đứng ở hàng cô mà đứng ở hàng bên cạnh cùng với Lăng Nhã Tĩnh và Lý Phương Ngọc. Anh ta vừa bước lên lấy đồ ăn liền nhìn thấy cô đứng kế bên. Ánh mắt không ngừng hứng thú.

"Còn cậu sao lại ở đây?"

Cô ngữ giọng không vui hỏi ngược lại.

"Minh đến đây bàn chuyện làm ăn nên tiện thể cùng Nhã Tĩnh với Phương Ngọc ăn trưa, cậu cũng biết hai người họ làm ở đây phải không?"

Luru Phi cười cười, vẻ mặt ngạo nghễ không che giấu.

Cô biết mình lại một lần nữa xấu hổ trước mặt bọn họ vì bị phát hiện nói dối. Lại liếc qua Lăng Nhã Tĩnh phía sau, cô ta không cười nhưng ánh mắt lại thỏa mãn cùng kiêu ngạo giống như đã đạt được kẻ mình ghét xuống bùn.

Lấy thức ăn xong, đám người đó cũng rời đi.

Lúc này ngay chính giữa lối đi nhà ăn xuất hiện một phụ nữ xinh đẹp sắc xảo, dáng người nóng bỏng hiện rõ từng đường cong. Người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng rộng cổ cùng chiếc váy đen ôm sát lấy từng đường cong bốc lửa của cô. Làm cho đám đàn ông ở đó muốn chảy cả nước miếng.

Có người nhận ra cô ấy là trợ lý mới đến của phó tổng.

Lệ Trương Giao rất trật tự lấy khay thức ăn rồi xếp vào hàng. Nam nhân phía trước nhìn thấy liền ga lăng nhường chỗ cho Trương Giao, người phía trước cũng vì thấy mỹ nhân nên tiếp tục nhường chỗ, rồi người phía trước, phía trước nữa,...

Cuối cùng Lệ Trương Giao từ phía đuôi hàng bị đẩy lên đến trên cùng. Hứa Cẩm Hy nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, âm thầm ngưỡng mộ thân hình nóng bỏng của cô ấy. Nhưng mà trên người nữ nhân này khiến cho cô sinh ra một loại cảm giác đối nghịch, cảm thấy thế nào ấy. Sau đó, nhẹ giọng hỏi.

" Cô muốn ăn gì? "

" Cho tôi sa lát trộn, đậu que xào,... "

Lệ Trương Giao nói tên món lại nở nụ cười như hoa.

Đúng là mỹ nhân nha, ăn uống cũng kiêng cử. Chỉ toàn rau là rau.

Lúc này, lại một người nữa tiến vào nhà ăn, là Diệp Thần, thư ký của phó tổng giám đốc. Người trong nhà ăn lại xôn xao. Hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà mỹ nam, mỹ nữ tụ họp về hết nơi này.

Họ hôm nay mới phát hiện thì ra công ty chúng ta cũng có rất nhiều nam thanh nữ tú a. Từ mỹ nhân của phòng tài vụ cộng thêm vị thiếu gia lãng tử họ Lưu kia. Cho đến nam nhân cực phẩm thư ký của phó tổng, hôm nay lại xuất hiện thêm một mỹ nhân nóng bỏng. Còn có bóng hồng xinh đẹp của nhà ăn nhân viên nha. Bọn họ hôm nay quả thực tốt số, quá tốt số rồi.

....

...

" Nhã Tinh, Thiệu Chính Uy là phó tổng của Viễn Thạc, hôm nay mình mới biết "

Lưu Phi nhìn người trước mắt, có phần muốn dò hỏi.

Lăng Nhã Tinh lẳng lặng ngồi ăn phần cơm trưa, nhàn nhạt nói - " Ủ, anh ấy mới nhậm chức mấy hôm trước. Mình cũng mới biết "

Anh ta gật gù, thì ra là vậy. Nhưng mà chuyện này khiến Lưu Phi không khỏi bất an. Anh ta biết Nhã Tinh thầm thích Thiệu Chính Uy từ những năm trung học. Đã từng nghĩ sau khi tốt nghiệp trung học, Nhã Tinh có thể quên được hắn, khi đó Nhã Tinh sẽ chỉ còn mình anh ta. Mà Lưu Phi có thể dễ dàng chiếm lấy trái tim người đẹp.

Nhưng mà hiện Thiệu Chính Uy lại xuất hiện, còn ở nơi gần gũi thế này. Lưu Phi thực sự tâm tình không tốt nhưng cũng không dám biểu hiện trước mặt Nhã Tinh.

....

...

" Diệp Thần, hôm nay anh lại xuống ăn trưa sao? "

Cẩm Hy vui vẻ nhìn người trước mắt.

" Phải, cho anh món này đi "

Anh ôn nhu cười, chỉ tay vào món ăn.

Cô liền cầm lấy khay của anh, mức thức ăn đầy ắp rồi đưa về phía đối diện.

" Anh ăn ngon miệng nhé, mấy món này là em nấu đó "

Diệp Thần cười - " Thảo nào nhìn rất ngon, lại rất thơm, khác hẳn mấy món trước đây ở nhà ăn "

" Quá khen "

Cô vẻ mặt vô cùng hào hứng.

Sau khi rời đi, Diệp Thần muốn kiểm chỗ ngồi nhưng nhà ăn nhân viên đã kín hết người, không còn chỗ ngồi. Không biết vì sao hôm nay nhà ăn nhân viên lại đông đến như vậy. Anh đảo mắt một vòng sang phía góc bát chợt thấy một bàn còn trống vì chỉ có một người ngồi. Mà người đó không ai khác

là Lê Tương Giao.

Anh không còn cách nào khác đành tiến đến - " Tôi có thể ngồi chỗ này không? "

" Cứ tự nhiên " - Tương Giao khách khí nói.

Sau đó anh ngồi xuống, hai người ăn uống trong im lặng. Cảm giác được người đối diện khi ăn không thích nói chuyện nên anh cũng chẳng buồn nói.

Lúc nhìn thấy Diệp Thần đến, Hứa Cẩm Hy có cảm giác không ổn cho lắm. Hôm nay Lăng Nhã Tĩnh, Lý Phương Ngọc, Lưu Phi xuất hiện cô đã không vui, mỹ nhân trợ lý mới của phó tổng kia xuất hiện cô lại phát sinh một cảm giác không thoải mái. Cuối cùng Diệp Thần xuất hiện, trong lòng cô có chút nôn nao. Sao từng người từng người xuất hiện lại khiến cô bất an như vậy, thôi thúc cô muốn rời khỏi đây trước khi bão tố thực sự đến.

Chỉ là cô không biết người thực sự khiến cô bất an là ai.

Giờ ăn trưa cũng sắp qua, hàng người lấy thức ăn cũng thưa dần. Hứa Cẩm Hy uể oải vươn vai một cái.

Từ phía ngoài lối đi chính giữa nhà ăn, xuất hiện một đôi giày da của Ý bóng loáng. Từng bước, từng bước tiêu sái tiến vào giữa lối đi. Hai dãy bàn ăn xung quanh vốn đang ồn ào náo nhiệt bỗng dưng im phăng phắc. Có người đang ăn mà thìa từ trên tay rớt xuống. Người đi ngang nhìn thấy liền hốt hoảng cúi đầu cung kính.

Ông trời ơi, sao hôm nay ông để tiền nhân hạ phạm nhiều thế? Sẽ khiến nhân loại diệt vong đó.

Hứa Cẩm Hy còn đang bận mức đồ ăn nên không phát giác ra bầu không khí bất bình thường của nhà ăn. Mấy người đang đứng trước mặt cô chờ lấy thức ăn bỗng dưng tự động dạt ra chỗ khác. Cô vừa lấy thức ăn xong định đưa lại khay cho cậu nhân viên kính cận kia thì đột nhiên người trước mặt đã không còn là người nhân viên kia.

Người đàn ông trước mặt cao lớn hơn người, ngũ quan anh tuấn phi phàm, khí chất cao lãnh vương giả. Trên người còn khoác lên bộ âu phục đắt tiền, được cắt may hoàn hảo sao cho phù hợp với thân thể tráng kiện của hắn. Người như vậy lại cảm khay đến nhà ăn nhân viên lấy thức ăn quả thật một chút cũng không hợp.

" Anh... "

Hứa Cẩm Hy ngơ ngẩn hết mười giây. Lúc này đại não của cô còn chưa kịp hoạt động.

Đúng lúc này cậu nhân viên kính cận khi nãy nhanh chân bước đến lấy lại khay thức ăn từ tay cô quay sang cúi đầu lễ phép với người kia rồi vọt chạy đi mất. Cứ như sợ ở lại quá lâu sẽ tổn thọ.

Cô ngay lập tức tỉnh táo, định hình được sự việc, kinh ngạc xen lẫn bức bối - " Anh sao lại xuất hiện ở đây? "

" Phó tổng... "

Diệp Thần nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà khản trương bước đến. Từ lúc nhìn thấy hắn ở trước cửa nhà ăn nhân viên anh đã hoảng hốt.

" Sao anh lại ở đây? "

Phó tổng?

Sau khi nghe hai từ này từ miệng Diệp Thần cô mới phát giác ra mọi chuyện. Hai mắt trừng trừng nhìn hắn. Thì ra Thiệu Chính Uy là phó tổng của Viễn Thạc.

Cô thực sự là xui xẻo, vô cùng xui xẻo.

" Tôi đến đây ăn trưa, thư ký Diệp có vấn đề gì sao? " - Giọng trầm thấp vang lên.

" Thưa,... không có "

Thực sự việc phó tổng xuống nhà ăn nhân viên dùng bữa đúng là kỳ quái, từ trước đến nay mấy vị có chức vị cao như thế này đều tự động ra ngoài nhà hàng đắt tiền dùng bữa.

" Nơi này không phải để nhân viên công ty đến dùng bữa dùng sao? Phải không, Cẩm Hy? "

Thiệu Chính Uy đột nhiên gọi tên cô làm Hứa Cẩm Hy giật mình.

Mà ngay cả Diệp Thần cũng ngạc nhiên, thì ra hắn biết người này là Hứa Cẩm Hy, con gái của chủ tịch. Nhưng mà hai người quen biết nhau từ lúc nào?

Cô nhin xuống cảm giác khó chịu, nhẹ giọng đáp - " Vâng, phó tổng "

Thiệu Chính Uy cong môi nhìn cô, trong mắt chứa đầy tư vị phức tạp.

Cầm Hy đá mắt bảo Diệp Thần về chỗ nhưng anh vẫn lo lắng cho cô.

" Còn có việc gì sao thư ký Diệp, nếu không anh nên quay lại bàn dùng bữa đi "

Hắn thấp giọng nhắc nhở.

" Vâng thưa phó tổng giám đốc "

Diệp Thần đắc đắc đi quay về bàn ăn, đối diện anh ánh mắt của Lê Tương Giao chăm chú nhìn về phó tổng.

Hứa Cầm Hy hắng giọng một cái, nghiêm túc nhìn hắn - " Xin hỏi phó tổng muốn ăn cái gì? "

" Em "

Hắn nhìn cô chăm chăm, lãnh đạm đáp.

Dưới lời trêu đùa của hắn, cô đều nhin xuống.

" Thiệu Chính Uy, anh lại muốn cái gì? "

Kẻ nào đó không biết xấu hổ lại nhẹ nhàng phun ra hai chữ

" Làm tình "

Cầm Hy thực sự muốn phang cái môi trong tay mình vào mặt hắn. Con mẹ nó, tại sao trên đời này lại tồn tại sinh vật không biết xấu hổ như hắn!

Trong lòng lại tự kiểm chế xuống, lần này gần ra từng chữ mà hỏi hắn - " Tôi hỏi lại lần nữa, phó tổng, anh muốn ăn gì? "

Thiệu Chính Uy nhìn bộ dạng kiểm chế của cô cảm thấy thích thú nhưng cũng không muốn trêu cô nữa.

" Tùy em "

Được, tùy cô chứ gì. Hứa Cầm Hy hậm hực mức cho hắn mấy món đồ tẻ nhạt, cay nhất, đắng nhất vào khay thức ăn của hắn. Đương nhiên mấy món này không phải cô nấu mà là người khác nấu.

Thiệu Chính Uy nhìn khay thức ăn kinh dị của mình, không biểu cảm gì. Trục tiếp cầm lấy sau đó đi vòng ra đằng sau quầy thức ăn nắm cánh tay cô lôi đi. Cầm Hy muốn giật ra cũng không được.

Nhà ăn nhân viên cũng đã thưa bớt nên có bàn trống. Hắn ngồi xuống một bàn để cô ngồi đối diện. Hứa Cầm Hy muốn đứng lên nhưng người kia đã lên tiếng.

" Nếu không muốn tôi nói với chủ tịch việc em làm ở đây thì ngồi yên "

Cô vừa nghe thấy hai chữ chủ tịch vội ngồi xuống, gượng đứng lên tiếng - " Anh đang uy hiếp tôi?! "

Thì ra hắn biết thân phận của cô!

" Cứ ngồi đó cho đến khi tôi ăn xong cũng không phải bắt em làm chuyện khó khăn gì " - Hắn nhàn nhạt nói, vừa nói bắt đầu ăn.

Hứa Cầm Hy hừ lạnh một cái. Ăn đi, ăn cho chết đi. Nhìn mấy thứ kinh dị trên khay thức ăn, cô đã không muốn ăn làm sao hắn ăn được. Vậy mà người đối diện ăn com rồi lại ăn một món cay. Cái món thịt gà cay này là gia truyền của lão ma đầu trong bếp nhà ăn nhân viên, anh ta phải nói nấu món nào là cay xé ruột gan món đó. Vậy mà cô mức cho hắn nhiều như vậy, cộng thêm canh khổ qua rồi món xào kinh dị của Vương Hiểu. Tuy không phải cô chê gì nhưng tay nghề nấu ăn của em ấy thực sự còn quá kém. Vậy mà vị phó tổng trước mặt cô đây vẫn nuốt hết. Tuy mặt không có biểu hiện gì nhưng trên trán hắn dần xuất hiện một hai giọt mồ hôi lấm tấm.

" Không nghĩ ra, phó tổng Thiệu lại để ý đến hoa khô trường chúng ta. Cái này gọi là có mắt hay không có mắt đây "

Lưu Phi ngồi đằng xa có phần phản kích nói.

" Đây, cái gì gọi là hoa khô chứ? Cô ta mà đáng là hoa khô sao? " - Lý Phương Ngọc không vui hỏi.

Lưu Phi tính nói nhưng người bên cạnh đã đặt mạnh muỗng đũa xuống bàn. Lăng Nhã Tĩnh tỉnh tở lau miệng nhưng vò khăn giấy ném xuống bàn rồi cầm khay thức ăn rời đi. Phương Ngọc thấy vậy liếc mắt nhìn Lưu Phi rồi vội vàng chạy theo.

Lưu Phi nhìn theo không vui. Cũng nên để Nhã Tĩnh biết người bên cạnh cô là anh ta chứ không phải Thiệu Chính Uy kia.

Hứa Cầm Hy lúc đầu còn thấy vui vẻ vì đã trả thù được tên phó tổng kia nhưng dần dần thấy hắn ăn uống cực khổ mà mềm lòng. Ăn thế này sẽ rất hại

bao tử. Tâm tư sinh ra một loại cảm giác khó chịu.

Nhìn không được nữa cô liền giật muống dưa từ tay hắn.

" Anh đừng có ăn nữa, mấy món kinh dị như thế này mà anh cũng nuốt được sao? "

Không hiểu sao giọng điệu của cô có phần bức bối.

Thiệu Chính Uy ngược mắt nhìn cô - " Đúng là rất dở. Bất quá là của em làm tôi đều ăn "

Hắn nói câu này xong ngược lại còn khiến cô tức giận hơn - " Ai nói mấy món này tôi làm! Tôi làm sao có thể nấu tệ vậy được. Anh ngồi yên đó. "

Cô đứng dậy nhưng ngay lập tức bị hắn nắm lấy khuỷu tay.

" Muốn đi đâu? "

" Đi lấy món khác. Anh ngồi yên đi "

Hắn nghe vậy mới chịu buông.

Giờ này mấy món ngon cũng đã hết sạch rồi nên Hứa Cẩm Hy đành đi vào bếp, xin phép chị Bạch Hoa một chút. Vờ nói rằng phó tổng muốn cô làm món khác cho mình ăn.

Bạch Hoa lúc này có nhìn thấy cô và phó tổng, cũng không nói gì nhiều, cho phép cô nấu. Hứa Cẩm Hy vui mừng xắn tay áo lên chạy vào bếp.

Một lúc sau, Cẩm Hy bưng ra hai đĩa món ăn thơm phức không khác gì từ trong nhà hàng năm sao ra. Bạch Hoa đứng bên cạnh cô nấu ăn, ánh mắt có chút phức tạp. Từ màu sắc, mùi thơm, cách thức bày biện trên đĩa đều thấy được đẳng cấp tay nghề của đầu bếp.

Cô đặt hai đĩa thức ăn đến trước mặt Thiệu Chính Uy.

Hắn vẻ mặt đầy hứng thú.

" Đây là gì? "

" Đây là sườn cừu áp chảo tái vừa, mong là anh thích tái vừa. Ăn kèm với com risotto, một chút khoai tây đã được nêm gia vị " - Cô đem lên hai đĩa, một đĩa cho hắn, một đĩa cho cô.

Thiệu Chính Uy nhanh chóng cầm dao nĩa lên cắt một miếng thịt bỏ vào miệng. Miếng thịt cực kỳ mềm lại được nêm nấu rất tốt. Món này so với mấy món hắn ăn ở nhà hàng cao cấp thực sự như đúc. Nói đơn giản, thực sự rất rất ngon.

Hứa Cẩm Hy nhìn thấy hắn như vậy, khóe miệng cong lên không ít. Cô bắt đầu dùng phần của mình.

Thiệu Chính Uy dùng bữa xong, tao nĩa lau khóe miệng mình. Sau đó không hề làm phiền cô thêm nữa mà nhanh chóng rời đi. Nhưng mà cô vẫn còn lo lắng hắn biết được bí mật này liệu có nói cho cha cô biết hay không.

Cẩm Hy lúc trở về dọn dẹp liền bị rất nhiều nhân viên trong nhà ăn nhìn mình bằng cặp mắt rất kỳ lạ. Cô thừa hiểu lý do.

" Chị nha, thì ra chị với phó tổng... "

" Đừng có nói bậy, chị cùng hắn cái gì cũng không có "

Vương Hiểu lắc đầu - " Em mới không tin lời chị. Không có gì mà phó tổng kéo chị ra dùng bữa cùng sao "

" Thực sự là không có gì, em đừng suy diễn linh tinh "

Cô nghiêm túc phủ nhận.

Người bên cạnh vẫn lắc đầu không tin nhưng vẫn tiếp tục đi dọn dẹp.

.....

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Buổi tối, Hứa Cẩm Hy về Hứa gia một chuyến, quản gia đã bày biện bữa tối ra bàn. Nhưng cô chỉ thấy mỗi em trai mình, còn cha cô thì không thấy đâu.

" Cha tôi đâu? "

Cô nhẹ giọng hỏi.

Người quản gia theo thói quen cẩn thận đáp - " Thưa, chủ tịch cảm thấy trong người không khỏe nên bảo tiểu thư cùng thiếu gia dùng bữa trước "

" Ông ấy không khỏe chỗ nào? Có nghiêm trọng lắm không? " - Cô khẩn trương hỏi.

" Thưa không có gì nghiêm trọng đâu, xin tiểu thư đừng quá lo lắng "

Quản gia nói.

Hứa Minh nghe vậy cũng thấp giọng hỏi - " Đã mời bác sĩ đến khám chưa? "

" Thưa đã mời, bác sĩ cũng bảo không có gì nghiêm trọng, chỉ là vài bệnh tuổi già "

Quản gia lại kính cẩn đáp.

" Được rồi, ông lui đi "

Hứa Minh phát tay bảo người hầu cùng quản gia ra ngoài, còn lại cô và cậu dùng bữa.

" Đạo gần đây, cha rất yếu không còn lui đến công ty nhiều như trước nữa. Em thực sự rất lo lắng cho sức khỏe của ông ấy "

Hứa Minh trầm tư nói.

Cô vừa ăn vừa nghĩ ngợi - " Đợi dùng bữa xong, chị sẽ lên thăm cha "

" Chị hai, trong hai chúng ta chị là người khiến cha lo lắng nhất đấy. Chị cũng mau kết hôn đi, dù gì chị cũng đã 27 tuổi rồi "

Cậu khẽ nhắc nhở.

Cẩm Hy bĩu môi một chút - " Chị không muốn kết hôn với đám thiếu gia nhảm chán đó. Chị còn muốn sống tự do làm việc mình thích "

Hứa Minh lắc đầu - " Em khuyên chị nên nhanh chân chọn lấy một người đàn ông tốt mà kết hôn đi. Nếu quá chậm trễ cha sẽ chỉ định người kết hôn, lúc đó chị sẽ chịu thiệt thòi đấy. Tuy cha cho chị tự do lựa chọn người mình muốn kết hôn nhưng cũng phải là người đầy đủ tố chất môn đăng hộ đối với gia đình chúng ta. Hứa gia là danh gia vọng tộc lại còn đứng đầu một tập đoàn lớn nhất cả nước. Đương nhiên người muốn bước chân vào đây cũng phải được chọn lựa kỹ càng "

" Chị cũng không cần em nói nhiều như vậy. Chị đương nhiên hiểu cha muốn cái gì " - Cô gạt lời cậu nói sang một bên, vẻ mặt hơi phiền muộn.

" Em chỉ là muốn nhắc nhở chị. Chị hiểu thì tốt "

" À chị có chuyện muốn hỏi em. Phó tổng giám đốc mới đến nhận chức của Viễn Thạc là ai vậy? Lần trước chị có tham gia cuộc họp cổ đông nhưng chưa từng thấy người này "

Cô có ý dò hỏi em trai mình.

" Chị muốn nói đến Thiệu Chính Uy? " - Hứa Minh nhướn mày.

Cô gật đầu.

" Đừng xem thường hần ta, ngoài cha, em và chị có cổ phần lớn nhất trong tập đoàn thì hần là người nắm giữ cổ phần lớn thứ tư đấy " - Cậu thấp giọng nói.

Hứa Cẩm Hy không khỏi kinh ngạc lẫn khó hiểu.

Hứa Minh cười cười - " Ngạc nhiên lắm đúng không? Cứ tưởng rằng số cổ phần đó nằm trong tay mấy ông chú của chúng ta nhưng không ngờ lại nằm trong tay một người lạ mặt. Em cũng không biết được, trong vòng một năm nay hần làm cách nào thấu mua được số cổ phần đó. Lúc đấy, em cũng rất dè chừng hần, nhưng cha lại rất tin nhiệm hần, dường như không sợ hần tham lam thừa dịp tranh đoạt leo lên vị trí cao hơn "

" Vì sao? " - Cô càng khó hiểu.

Hứa Minh lắc đầu - " Không biết. Em chỉ nghe cha nói Thiệu Chính Uy là con trai của một người bạn cũ. Hắn vào tập đoàn sẽ trở thành cánh tay đắc lực của cha. Chị cũng biết mấy lão già cổ đồng luôn nhắm nhe vị trí của cha mà "

Hứa Cẩm Hy rơi vào trạng thái rối rắm. Hắn rất thân thiết với cha cô sao?

" Nói cho cùng, Thiệu Chính Uy thực sự rất có năng lực. Không nói đến hắn thực sự là thiên tài trên thương trường tuy rằng hắn chỉ tốt nghiệp hết trung học, không được đào tạo bài bản. Có thể nói bẩm sinh đã rất giỏi kinh doanh. Với năng lực của hắn chỉ đảm nhiệm một chức phó tổng thực sự có chút không xứng. Nhưng hắn không kêu ca một lời nào. Bất quá sau này em tin tưởng hắn hơn rất nhiều "

Cô đương nhiên biết hắn là thiên tài, hắn luôn dễ dàng đạt được mọi thứ nhờ sự thiên tài của mình.

" Lý do khiến em tin tưởng là gì? "

Cô lại hỏi.

" Bởi vì em có biết một chuyện. Trước kia hắn sống ở Nhật, rồi ở đây tự mình gây dựng sự nghiệp, xây dựng công ty riêng cho mình... "

" Công ty? "

Cẩm Hy đột ngột cắt ngang.

Người bên kia gật đầu - " Chắc chị có nghe qua thương hiệu Mori, một công ty điện tử của Nhật mấy năm gần đây rất có tiếng tăm tại Châu Á. Sản phẩm của họ được đánh giá vô cùng cao. Thiệu Chính Uy chính là người thành lập nên công ty đó "

Cô hết lần này đến lần khác kinh ngạc.

" Nhưng không hiểu vì sao đầu năm nay hắn lại bán công ty của mình cho một tập đoàn điện tử lớn khác, trong khi việc kinh doanh đang vô cùng tốt. Rồi lại trở về nước đến tập đoàn của chúng ta làm việc. Em thực sự không biết hắn đối với tập đoàn chúng ta hứng thú chỗ nào. Nhưng hiện tại hắn không phải đang chịu thiệt thòi hơn sao? Vậy mà vẫn chịu yên vị một chức phó tổng " - Hứa Minh nói ra suy nghĩ của mình.

Cô cũng tự cảm thấy việc làm của Thiệu Chính Uy rất khó hiểu. Cẩm Hy sau đó lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh.

.....

Hứa Cẩm Hy ngày hôm sau đến làm việc như mọi ngày, chỉ có điều mọi người hình như đề dặt với cô hơn. Chị Bạch Hoa hôm nay lại giao cho cô nấu nhiều món ăn hơn lại còn là mấy món phức tạp làm cô có chút ngạc nhiên.

Chị ấy chỉ mắng cô hơi nhiều rồi đuổi cô đi làm việc.

Lẽ nào tài năng của cô đã được nhìn ra rồi nha. Cẩm Hy thực sự cảm thấy rất vui.

Đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đột nhiên cô nhìn thấy Diệp Thần xuất hiện ngay phòng bếp.

" Cẩm Hy tới đây "

Bạch Hoa đi đến trò chuyện với anh vài câu rồi bỗng dưng gọi cô tới.

Cẩm Hy chùi tay sạch sẽ rồi tiến về phía hai người.

" Có chuyện gì sao, chị Bạch Hoa? "

" Cẩm Hy, phó tổng chỉ định từ ngày hôm nay mỗi trưa em đều phải làm một phần thức ăn riêng đem lên cho phó tổng dùng bữa "

Diệp Thần chần chừ nói.

Cô sùng sốt - " Em sao? "

Anh gật đầu - " Phải, phó tổng chỉ định đích thân em xuống bếp làm. Nói rằng món em làm ngày hôm qua rất ngon "

" Chẳng phải người như phó tổng nên ra ngoài nhà hàng cao cấp dùng bữa sao? Sao lại kêu nhân viên nhà ăn nấu? "

Cẩm Hy không tin được liền hỏi lại.

Diệp Thần khổ não lắc đầu - " Cẩm Hy, anh cũng bất đắc dĩ nghe lệnh thôi. Chuyện khác anh không có quyền hỏi cũng không có quyền can thiệp "

Hắn muốn hỏi gì đây?

Cô cũng không thể không nghe lời hắn. Dù gì Thiệu Chính Uy đang giữ bí mật cho cô.

Quay về phòng bếp, Cẩm Hy tiếp tục nấu ăn, lại nấu riêng một phần thức ăn dành cho tên phó tổng kia. Cô thực sự hối hận rồi, đáng lẽ cô không nên nấu cho hắn. Để cho tên đàn ông đáng chết đó ăn mấy món kinh dị kia mới đúng.

Cô làm riêng cho hắn ba món, một món khai vị, một món chính, một món tráng miệng. Đây là chính hắn yêu cầu, còn có cô phải tự mình đem lên tầng trên cùng đưa đến cho phó tổng.

Cẩm Hy thực sự muốn đem thuốc bỏ vào thức ăn độc chết hắn.

Đúng giờ trưa, Diệp Thần lại xuất hiện.

" Phó tổng nói anh xuống giúp em mang thức ăn lên "

Đúng là như vua chúa vậy, khi ăn còn có người bưng dâng lên tận miệng. Thật biết hành người khác.

Ba đĩa thức ăn nóng hổi được cô lấy lồng kính nhỏ đậy lại giữ nhiệt. Diệp Thần giúp cô bưng hai đĩa, còn cô chỉ cần bưng một đĩa. Hai người đi vào thang máy lên thẳng tầng trên cùng.

Cửa thang máy vừa mở, hai nữ nhân viên bên quầy tiếp tân đã chăm chăm nhìn cô như sinh vật lạ. Sau lại nhìn thấy Diệp Thần liền đứng lên cúi chào.

" Đi thôi, lối này "

Diệp Thần dẫn lối đi đến văn phòng nhỏ, đây là phòng dành riêng cho thư ký và trợ lý của phó tổng giám đốc. Sau khi vào phòng thư ký, bên trong nữa mới là văn phòng của phó tổng.

Hai người đi đến đây đã bị ngăn lại, Lê Tương Giao bước lên, cô liền nhận ra mỹ nhân nóng bỏng hôm qua.

" Để tôi mang vào trong. Phó tổng thích dùng bữa trong yên tĩnh, không thích người lạ quấy rầy "

Yên tĩnh? Hôm qua phó tổng của các người xuống nhà ăn quấy rầy người khác đâu có để ý yên tĩnh hay không? Cẩm Hy đột ngột sinh ra ý cười.

Nhưng cô cũng không nói gì trực tiếp giao thức ăn cho trợ lý của phó tổng, dù gì như vậy cũng tốt, cô cũng đỡ phải gặp mặt hắn.

" Cô ngồi chờ ở đây, đợi phó tổng dùng bữa xong rồi đem xuống dọn dẹp " - Tương Giao nhắc nhở.

Cô ngoan ngoãn gật đầu ngồi xuống ghế sofa. Diệp Thần cùng Tương Giao mang thức ăn vào văn phòng.

" Phó tổng, bữa trưa mà anh yêu cầu "

Lê Tương Giao đặt thức ăn lên bàn kính dài, thường dùng để tiếp khách.

Thiệu Chính Uy chậm rãi ngược mắt lên nhìn hai người, đôi mày anh tuấn chau lại rất rõ.

" Cẩm Hy đâu? "

" Vâng? "

Tương Giao tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại. Phó tổng của họ sao có thể gọi tên một người thân mật đến như vậy, lại còn là nữ nhân. Cô ta thực sự là lần đầu tiên mới nghe.

Ánh mắt người đàn ông phát ra tia lạnh, xuyên thấu hai con người đang đứng bên kia. Tương Giao vội rùng mình, cô biết mình đã phạm lỗi, hắn không thích nhất là phải lặp lại lời của mình.

" Thưa, cô Hứa đang ngồi chờ bên ngoài "

Diệp Thần không dám gọi Hứa tiểu thư vì bên cạnh còn có Lê Tương Giao.

" Gọi vào đây "

Hắn lạnh lùng ra lệnh.

" Vâng, thưa phó tổng "

Diệp Thần liền cản trọng vâng lệnh kéo người bên cạnh ra ngoài.

" Xin lỗi, phó tổng "

Trước khi đi ra, Lê Tương Giao khẩn trương cúi đầu rồi mới rời đi.

Diệp Thần khẽ lắc đầu. Tuy chỉ mới cùng Thiệu Chính Uy làm việc gần một tuần thôi nhưng anh đã phát giác ra người đàn ông ngồi trong kia không đơn giản như anh vẫn nghĩ.

Anh chỉ cảm thấy ngoài trừ việc hần rất lãnh đạm, còn rất khó tính trong công việc, yêu cầu đối với cấp dưới rất cao. Mấy hôm nay anh bị hành chạy tới chạy lui, còn mệt gấp đôi lúc trước khi làm việc cùng lão Lưu. Ngay cả thời gian thờ cũng không có.

Mà việc anh nghi ngờ giữa phó tổng với Lê Tương Giao cũng hoàn toàn không có. Bởi vì mà nói Thiệu Chính Uy rất lạnh lùng, đối với mỹ nhân nóng bỏng lại càng không để vào mắt.

" Phó tổng cho gọi em "

Hứa Cẩm Hy đang tùy tiện lật tạp chí ra đọc thì bỗng dưng bị gọi.

" Em sao? Không phải nói phó tổng dùng bữa cần yên tĩnh hay sao? "

Cô ngạc nhiên hỏi lại nhìn qua Lê Tương Giao đang liếc mắt nhìn cô. Về mặt một chút cũng không vui.

Diệp Thần thấp giọng nói - " Anh không biết. Nhưng phó tổng muốn gọi em vào phòng "

Cẩm Hy đành ngậm ngùi bước tới. Nhìn hai cánh cửa gỗ cao cao trước mặt có chút chần chừ. Cô gõ cửa hai cái.

" Vào đi "

Người bên trong cho phép, Hứa Cẩm Hy mới đẩy cửa bước vào.

Cô vừa vào đã nhìn thấy Thiệu Chính Uy ngồi bên ghế sofa, trên bàn là mấy món cô làm đã được dọn lên. Hần đã cởi áo khoác ra, trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu. Tay áo được xắn lên cao để lộ cánh tay rắn chắc với những đường gân vô cùng quyến rũ. Thân hình cao lớn dựa vào thành ghế trông rất nhàn nhã. Thiệu Chính Uy ngoác cô đến gần.

Hứa Cẩm Hy chậm chạp bước đến.

" Có thể giới thiệu cho tôi biết món hôm nay em làm được không? "

Hần ôn tồn hỏi.

Cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, cô nhanh chóng giới thiệu sơ lược qua ba món. Đây chung quy cũng là cách thức ăn uống trong nhà hàng cao cấp.

" Ngồi xuống đây "

Thiệu Chính Uy chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Cô chăm chăm nhìn, cũng không nhích đến.

Hần cũng không có lập lại lời mình chỉ nhìn lại cô, ánh mắt phức tạp không chút gọn sóng. Không nhìn ra hần đang nghĩ cái gì. Hần nhìn như vậy còn khiến cô khó chịu hơn, giống như đang nhìn xuyên qua từng tế bào của cô vậy. Chợt nhớ tới bí mật của mình.

Hồi lâu, Cẩm Hy cắn môi tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh hần. Thiệu Chính Uy không có biểu hiện gì trực tiếp mở lòng kính thức ăn ra, bắt đầu dùng bữa.

Hần không phải gọi cô vào đây ngồi để nhìn hần ăn đấy chứ?

Cô còn chưa được ăn trưa nha. Bụng có chút đói. Thường thì phải qua giờ nhân viên ăn trưa, Cẩm Hy mới được dùng bữa.

Nhìn thức ăn ngon lành mình làm ra mà bản thân không được ăn, vô thức nuốt nước miếng cái ực. Hành động nhỏ xíu này của cô vậy mà cũng bị tên bên cạnh phát giác, quay sang nhìn cô một cái.

Nhìn cái gì? Chẳng lẽ giờ bắt người khác nhìn mình ăn rồi còn không cho người khác nuốt nước miếng.

Thiệu Chính Uy trong mắt có ý cười, hần đang cười cô?

Hần cúi đầu cắt một miếng thịt đưa đến trước mặt Cẩm Hy. Cô dăm dăm nhìn hần. Tuy cô đói thật nhưng sao cô phải ăn chung với hần chứ?

Hần vẫn đưa đến trước miệng cô, giữ nguyên tư thế. Nghiêng đầu nhìn Cẩm Hy giống như thách thức cô và hần ai kiên nhẫn hơn. Đương nhiên là cô nha. Vì hần giờ tay như vậy sẽ rất mỏi.

Quả thật hần giờ tay rất lâu. Như vậy không mỏi hay sao? Cộng thêm mùi thơm của miếng thịt trên mũi cô. Cẩm Hy không nhịn được lại thòm nuốt nước miếng. Sau đó, thực sự không nhịn được mà muốn mở miệng.

Nhưng khi cô vừa có ý định mở miệng ăn thì người bên cạnh đã rút tay trở về bỏ miếng thịt vào miệng mình nhai nuốt.

Bà mẹ nó! Làm đàn ông kiểu gì một chút kiên nhẫn cũng không có. Phụ nữ nói không muốn thì cũng phải kiêng trề tấn công chứ!

Cầm Hy nộ khí đầy mình.

Thiệu Chính Uy quay sang nhếch miệng rất cao nhìn cô. Hắn lại muốn giễu cợt cô.

Hắn cắt thêm một miếng thịt. Lần này một tay nắm lấy cằm cô kéo đến, tay kia nhét thịt vào miệng cô. Cầm Hy cắn được miếng thịt ngon lành ngay lập tức nhai nuốt.

Lần này Thiệu Chính Uy không khỏi sinh ra ý cười. Cô có phải không có chút tiền đồ nào không!

Sau đó, hắn lại tiếp tục vừa ăn vừa đút cho cô. Cầm Hy chỉ nghĩ mỗi việc đồ ăn mình làm cũng ngon quá đi. Rất nhanh chóng, ba đĩa thức ăn đều bị ăn sạch. Hắn bước tới rót một ly nước uống xong lại đem qua cho cô rồi đi đến bàn làm việc tiếp tục xử lý tài liệu.

Cầm Hy nhìn ly nước trong tay. Tuy cô còn chưa nhạy cảm đến mức nghĩ đây là hôn gián tiếp nhưng mà cô vốn không thích dùng ly của người khác đã uống. Cô còn tính muốn đổi qua ly khác đã bị...

" Uống đi "

Hắn không nhanh không chậm nói.

Hứa Cầm Hy đành ngậm ngùi uống ly nước của hắn. Nếu không phải vì bí mật cô cũng chẳng phải ngoan ngoãn thế này mà nghe lời hắn.

Uống nước xong, dọn dẹp đĩa trên bàn cô định rời đi nhưng bị người ngồi trên bàn làm việc kia gọi lại.

" Lại đây "

Hắn thấp giọng nói.

Cầm Hy chần chừ đi tới trước bàn làm việc của hắn. Thiệu Chính Uy nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó.

" Cô vào đây "

Vài giây sau, Lê Tương Giao bước vào.

" Phó tổng cho gọi tôi "

" Đồng đĩa đó, cô mang xuống dưới nhà ăn đi "

Thiệu Chính Uy giọng không cao không thấp nói.

Cô ta ngay lập tức cúi đầu - " Vâng, thưa phó tổng "

" Khoan, không cần đâu. Máy thứ đó để tôi mang xuống là được "

Tuy mấy cái đĩa kia không nặng nề gì mấy nhưng mà Lê Tương Giao mang giày cao như vậy, lại mang váy bó ôm sát, thực sự rất khó di chuyển. Cô đi làm bếp nên chỉ mang giày thấp sẽ dễ đi đứng hơn.

" Không sao, để tôi mang xuống là được "

Lê Tương Giao nhẹ nhàng nói.

Thái độ của cô ta quả có chút khác khi nãy. Vì đang ở trước mặt Thiệu Chính Uy sao?

Cô chưa kịp phản ứng, Tương Giao đã nhanh chóng mang đồng đĩa ấy ra khỏi phòng.

" Lại gần đây "

Thiệu Chính Uy lại ngoắc cô đến.

Cầm Hy đi vòng qua bàn làm việc, đến gần hắn. Thừa lúc, hắn kéo tay cô làm Cầm Hy ngã vào lòng ngực to lớn.

" Buông ra "

Cô muốn đứng lên lại bị hắn giữ chặt. Cô cảm thấy mình ngoan ngoãn đến nước này là dùng được rồi.

Hắn vuốt ve sườn mặt cô - "Mấy hôm nay bận rộn, buổi tối không thể đến gặp em. Có nhớ tôi không?"

Thiệu Chính Uy chỉ vừa nhậm chức. Công việc cần xử lý nhiều đến mức không có thời gian nghỉ ngơi.

"Tại sao tôi phải nhớ anh?"

Cầm Hy cười lạnh.

Hắn không tức giận, ngược lại đôi môi mỏng nhếch cao.

"Đúng là người phụ nữ vô tình mà. Tôi lại rất nhớ em lúc trên giường"

"Con mẹ nó, Thiệu Chính Uy, anh đừng có quá trớn"

Cô không nhịn được mà bật phát cười. Cầm Hy đã cố gắng nhịn xuống nhưng tên đàn ông thối tha này đúng là không biết xấu hổ.

"Tôi đã nói rồi đôi môi này của em không nên dùng để mắng người, mà nên dùng để hôn tôi"

Hắn vừa nói vừa nắm lấy gáy cô kéo đến.

Thiệu Chính Uy muốn hôn tới nhưng lần này cô nhanh hơn dùng tay chặn miệng hắn lại. Cô còn chưa muốn bị cắn thêm lần nữa.

"Thiệu Chính Uy, dừng lại đi. Tôi không muốn cùng anh chơi đùa kiểu này nữa"

Suy cho cùng, cô và hắn đâu có quan hệ gì. Hắn nói cô và hắn đang hẹn hò nhưng hắn cũng nói không muốn có bạn gái vì rất phiền.

Người thành đạt như hắn cô đã gặp qua rất nhiều, đối với phụ nữ chẳng qua là quần áo, là công cụ ấm giường. Với những người như vậy phụ nữ chỉ có hai loại, loại để làm tình nhân và loại để cưới làm vợ. Làm tình nhân thì chỉ cần đẹp là đủ, còn người họ cưới làm vợ thì phải là tiểu thư con nhà danh giá. Tuyệt đối không có khái niệm kết giao bạn gái. Vì đối với bọn họ bạn gái rất phiền phức.

Hắn rút cuộc xem cô là loại nào?

Thiệu Chính Uy nhẹ nhàng gỡ tay cô xuống.

"Hứa tiểu thư, em nên biết trong lòng tôi, em rất cao quý..."

Hắn nâng bàn tay trắng nõn của cô lên, khê hôn lên năm ngón tay thon dài. Cô cảm giác được từng ngón tay đang khắc họa đường nét đôi môi mỏng của người đàn ông. Thiệu Chính Uy quyến luyến từng chút một làn da mềm mại của cô.

Cầm Hy không biết vì sao bản thân bất giác đỏ mặt chỉ vì ngón tay bị hắn hôn. Tim lại nhảy loạn. Nhưng cô chính là không nỡ rút tay ra.

Nghĩ đến đây cô liền muốn hỏi hắn một chuyện - "Từ khi nào anh biết tôi là con gái của Hứa Gia Lâm?"

"Không nhớ"

"Sao lại không nhớ?"

Cô bực bội hỏi.

Hắn không trả lời. Thiệu Chính Uy lưu luyến rời khỏi tay cô. Trên gương mặt anh tuấn đã khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày.

"Cũng hết giờ nghỉ trưa rồi. Tôi phải làm việc. Tôi sẽ gọi thư ký Diệp đưa em xuống dưới"

Cầm Hy nhìn thấy trong mắt hắn tầng tầng lớp lớp sương mù, dường như che giấu nội tâm rất kỳ cang. Cô biết hắn muốn né tránh vấn đề. Nhưng lý do là gì thì cô không tài nào đoán ra.

"Không cần. Tôi có thể tự đi"

Cô nhanh nhẹn rời khỏi người hắn.

Hắn cũng không nói gì thêm. Hứa Cầm Hy đi ra ngoài rất nhanh, không gây một tiếng động.

Cô vừa ra ngoài đã thấy Lê Tương Giao trở vào từ trong thang máy. Hứa Cầm Hy theo phép lịch sự gật đầu chào. Nhưng khi hai người vừa lướt qua nhau, giọng nói trong trẻo của người phụ nữ đang vang lên.

"Từ trước đến nay, phó tổng không thiếu phụ nữ vây quanh..."

Cô quay mặt nhìn Lê Tương Giao - " Cô nói với tôi làm gì? "

Lê Tương Giao khoanh tay trước ngực, khẽ e lệ cười - " Không có gì. Tôi chỉ nhắc nhở cô Hứa đừng hy vọng sâu xa quá nhiều. Rất nhiều phụ nữ vọng tưởng về phó tổng đã bị ngã rất đau đấy, tôi chỉ không muốn cô Hứa đây không trở thành nạn nhân thôi "

Cầm Hy nhìn nhìn cô ta, hồi lâu mở miệng - " Trợ lý Lê thích Thiệu Chính Uy? "

Ánh mắt Tương Giao có chút giật mình, giống như bị người khác bắt thóp. Nhưng một giây sau đã giấu nhem đi biểu cảm này. Cô ta không nhanh không chậm thẳng thắn nói - " Đúng tôi thích phó tổng. Thì làm sao? Ít ra tôi là người thân cận ba năm trời của anh ấy, người hiểu anh ấy chỉ có tôi "

" Cũng không liên quan đến tôi "

Cô cười lạnh.

" Tốt nhất là cô Hứa đừng nên liên quan. Tốt cho cô thôi "

Cô ta nhìn cô, ánh mắt sắc lẹm

Lời nói của Lê Tương Giao nghe qua tưởng chừng chân thành có ý tốt nhưng thực chất là giả tạo trong từng câu chữ.

Cầm Hy lại cười nhạt - " Rất vui được trò chuyện cùng cô. Tạm biệt "

Biểu hiện trên gương mặt cô còn chẳng buồn quan tâm đến lời nói của cô ta. Cứ như vậy mà cáo lui đi trước.

Cửa thang máy vừa đóng lại, nét mặt của Lê Tương Giao đã khó coi đến cực điểm

....

...

" Cầm Hy, cậu còn không nhìn ra sao? Thiệu Chính Uy là có ý với cậu "

Nhân lúc nghỉ ngơi ăn trưa, Cầm Hy gọi điện cho Diệp Ái Linh nói chuyện. Chuyện mấy hôm nay cũng đem ra nói hết cho cô nàng biết.

" Có ý? Ái Linh, mình không ngốc. Mình đương nhiên biết hần có ý tứ với mình. Nhưng ý tứ gì còn chưa biết được "

" Cầm Hy, cậu nói chuyện mình không hiểu nổi. Thiệu Chính Uy có ý tứ với cậu còn không phải hần thích cậu sao? "

Diệp Ái Linh khó hiểu.

" Cho dù hần có thích mình thật nhưng cậu cũng biết mình có ác cảm với hần ngay từ khi học trung học. Huống chi hần vốn không có thích mình, cũng chính miệng nói không thích có bạn gái "

Cô khẳng định lại một lần nữa.

" Phức tạp chết đi được "

Diệp Ái Linh nghe qua chỉ cảm thán mỗi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Liên tục mấy ngày sau, Cầm Hy đều phải làm bữa trưa đem lên cho vị phó tổng biếng nhác không muốn ra ngoài ăn kia. Cứ đến giờ trưa, cô lại phải mang thức lên rồi lại dọn dẹp xuống. Lần nào Lê Tương Giao cũng dùng ánh mắt sắc như dao nhìn cô.

Mà thời gian ngồi nhìn tên phó tổng kia ăn trưa, hần tay chân liền không an phận. Một chút lại nói mấy câu vô si với cô. Lúc ấy Cầm Hy lại bắt đầu chửi.

Mấy hôm nay tin về Cầm Hy được chỉ định nấu ăn riêng cho phó tổng lan nhanh một chóng mặt. Trên dưới công ty đều biết cô nấu bữa trưa cho phó tổng còn mang thức ăn vào thẳng phòng phó tổng, ngồi chờ phó tổng dùng bữa. Ai biết được một nam một nữ trong một phòng xảy ra chuyện gì, huống chi Hứa Cầm Hy còn là một mỹ nhân yêu lệ đẹp rung động lòng người.

Hôm nay cũng như thường lệ, Thiệu Chính Uy dùng bữa, cô lại cách xa hắn ngồi phía bên kia nhân nhả lấy tạp chí trên bàn đọc. Cẩm Hy cũng nhận ra mình càng lúc càng tùy tiện hơn trước mặt hắn.

Hắn dùng bữa xong lại ngoắc cô - " Lại đây "

Hứa Cẩm Hy đề phòng, đứng dậy trông như rất nhiệt tình - " Nếu như phó tổng đã dùng bữa xong thì tôi sẽ dọn dẹp xuống "

Cô cố tình giả vờ không nghe thấy hắn nói, đi vòng qua phía đối diện, dọn dẹp đĩa trên bàn. Rồi nhanh chóng thoái lui.

Thiệu Chính Uy nhìn dáng vẻ gấp gáp của cô, khóe miệng lại gợn cao.

" Khoan đã "

Chỉ một chút nữa là đến cửa rồi mà cũng bị gọi lại. Hứa Cẩm Hy đứng là bực bội cả người.

" Anh cần gì nữa sao? " - Cô e dè hỏi.

" Chỉ còn vài tiếng nữa là em xong việc phải không? Xong việc thì đi với tôi "

Thiệu Chính Uy nhân nhả dựa vào thành ghế, nhâm nhi tách trà nóng.

Cẩm Hy nhìn hắn, không nấy thoải mái - " Anh muốn đưa tôi đi đâu? "

" Hẹn hò "

.....

Hứa Cẩm Hy đứng trước bãi tập bắn cung mà trơ mắt ra nhìn. Trong lòng nổi lên tư vị phức tạp. Hồi lâu, trừng mắt với người bên cạnh.

" Anh đưa tôi đến đây làm gì? "

Đáng lẽ cô không nên đồng ý đi cùng hắn. Vốn dĩ là một chút cũng không muốn cùng tên đàn ông này ở cùng một chỗ. Chỉ vì muốn hắn giữ bí mật cho mình nên Hứa Cẩm Hy mới hết lần này đến lần khác ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng bây giờ Thiệu Chính Uy lại đưa cô đến đây. Cẩm Hy bắt đầu hối hận rồi.

Hắn không có trả lời câu hỏi của cô, chỉ thấp giọng bảo - " Vào đi "

Bước vào trong mới phát hiện câu lạc bộ này không có một ai. Đang cảm thấy khó hiểu thì người kia liền giải đáp cho cô.

" Tôi đã bao hết toàn bộ chỗ này rồi "

Cẩm Hy cũng không phản ứng gì, chần chừ theo sau hắn.

....

...

Cô nhìn tấm bia phía xa kia, lại nhìn xuống cái bàn bên phải mình. Cung và tên chuyên dụng đều được chuẩn bị sẵn. Ngay cả dụng cụ bảo hộ kèm theo cũng rất đầy đủ.

Hứa Cẩm Hy lại nhìn sang người bên cạnh. Hắn đã cởi áo khoác bên ngoài ra. Tay áo sơ mi xắn gọn gàng cao lên đến gần khuỷu tay. Cô lại lên nhìn cánh tay rắn chắc đầy đường gân đó.

Không được Hứa Cẩm Hy! Sao mày có thể nổi sắc tâm với cánh tay của tên đàn ông lưu manh đó!

Thiệu Chính Uy mang dụng cụ bảo hộ vào, chuẩn bị đầy đủ một cách chuyên nghiệp. Hắn bắt đầu giương cung một cách chậm rãi. Ánh mắt điềm tĩnh sắc lạnh nhắm đến mục tiêu. Sau đó thả tay...

Quả nhiên vẫn lợi hại như xưa. Bách phát bách trúng. Mũi tên cắm vào ngay trúng hồng tâm. Cô trộm nghĩ đối với một thiên tài như hắn đạt được mọi thứ thật dễ dàng.

Cẩm Hy chần chừ một lúc lâu rồi mới mang bao tay vào.

Lúc giương cung mới nhớ ra cảm giác này thật tuyệt. Thì ra cô vẫn nhớ nó. Tuy Cẩm Hy có chút căng thẳng nhưng cánh tay vẫn kéo cung rất vững vàng và thành thạo.

Lúc thả tay ra, hô hấp của cô ngưng trệ. Cung tên bay một phát, cắm trúng vòng ngoài cùng trên tấm bia.

Cầm Hy không buồn. Vốn cô cũng không hy vọng nhiều vì cô đã từ bỏ tập bắn cung mấy năm trời. Bắn trúng bia là đã may mắn lắm rồi.

" Em vẫn như vậy "

Thiệu Chính Uy nhìn cô khẽ nói.

Cô còn nhớ đây là câu đầu tiên hắn nói với cô. Còn tặng cho cô một cái nhếch môi trông rất đáng ghét. Cầm Hy không hiểu ý tứ của hắn là gì.

Cô định mở miệng nói lại nhưng người kia đã tiếp tục cắt lời.

" Dù kết quả có thế nào vẫn không làm ảnh hưởng đến đường cung tuyệt đẹp của em "

Cảm xúc như đọng lại trong mắt người đàn ông, đong đầy mãn nguyện. Thiệu Chính Uy bất giác nở nụ cười. Một nụ cười rất nhẹ, lướt qua rất nhanh như cơn gió xuân dịu dàng.

Cầm Hy bất động nhìn hắn.

Bỗng nhiên cô có cảm giác rất lạ.

" Thiệu Chính Uy... "

Hắn nhìn cô.

" Trước đây, chúng ta từng quen biết nhau sao? Ý tôi là trước cả khi chúng ta học chung cấp ba "

Bởi vì khi đó, hắn đã nói với cô câu nói tương tự như vừa rồi.

Thiệu Chính Uy vẫn nhìn cô, điềm nhiên trả lời - " Không có "

Chắc là Cầm Hy đã quá nhạy cảm.

Hắn quay trở lại tiếp tục giương cung. Mỗi một mũi tên bắn ra đều trúng hồng tâm, rồi lại một mũi tên khác, vẫn tiếp tục trúng...

Cô cũng quay lại tập bắn. Luyện tập cho đến khi cả người mỏi nhừ mới chịu buông cung.

Cầm Hy ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, uống miếng nước lại nhìn qua bên kia. Hắn vẫn còn đang giương cung. Thật là sức lực đáng nể.

Ngắm nhìn hắn giương cung, cô bất giác nhớ đến lý do mình không thích hắn khi còn học trung học...

Hứa Cầm Hy yêu thích môn bắn cung từ khi còn rất nhỏ. Năm cô chín tuổi, một lần sau khi xem phim hoạt hình, nhìn thấy nữ chiến binh xinh đẹp trong phim giương cung bắn kẻ thù, trông rất oai. Hứa Cầm Hy cũng muốn được như thế.

Cô vội nói với mẹ, mình muốn học bắn cung.

Nhưng mẹ bảo cô còn rất nhỏ, không thể học được. Nhất định cây cung sẽ đè cô té ngã.

Vậy là Cầm Hy hờn dỗi khóc lóc nhịn ăn cả ngày. Phải nói khi đó cô rất bướng.

Hứa Gia Lâm đành sai người đặt làm riêng một cây cung chuyên dụng nhỏ cho cô, còn mời người về dạy Cầm Hy tập bắn.

Cô cũng không phải là bẩm sinh đã có năng khiếu nên lần đầu tập luyện rất gian nan. Là kiên trì luyện tập từ năm này qua tháng nọ, từ lúc nhỏ cho đến lớn mới có kết quả.

Lên trung học, Hứa Cầm Hy liền tham gia vào câu lạc bộ bắn cung của trường. Trong câu lạc bộ, cô luôn là người có thành tích tốt nhất. Dù vậy, Hứa Cầm Hy chưa bao giờ lơ là. Chỉ cần có thời gian rảnh cô lại đến bãi trống phía sau trường luyện tập.

Nhưng rồi một ngày, Thiệu Chính Uy xuất hiện ở câu lạc bộ. Trước đó hắn ở trong câu lạc bộ toán học nhưng không biết vì sao bỗng dưng lại chuyển sang đây. Không lâu sau thành tích của cô đã bị hắn phá vỡ dễ dàng.

Điều buồn cười là trừ những lúc ở câu lạc bộ, Cầm Hy chưa bao giờ thấy hắn luyện tập ngoài giờ hoặc là miệt mài cật lực luyện tập. Cũng chưa bao giờ cô nhìn thấy hắn rót một giọt mồ hôi nào khi đang tập.

Cô thường nghe người ta nói thiên tài là do 1% bẩm sinh và 99% do nỗ lực mà có.

Cầm Hy cảm thấy đối chiếu câu đó lên người Thiệu Chính Uy chẳng có chỗ nào đúng cả.

Suốt mấy tháng trời, dù cô có ra sức tập luyện cách mấy cũng không thể đuổi kịp hắn.

Năm đó người được lựa chọn đi thi dự tuyển cho trường là hần, không phải cô. Kết quả là Thiệu Chính Uy đã chiến thắng trở về.

Cùng năm đó, Hứa Cẩm Hy từ bỏ môn bắn cung. Là môn thể thao cô yêu thích nhất từ khi còn nhỏ.

Vì cô cảm thấy mình đã nỗ lực gần ấy năm cũng đủ rồi.

Cô cũng không phải đam mê đến mức xem bắn cung là lý tưởng sống, là mục tiêu tương lai của mình. Nó chỉ đơn giản là một sở thích. Vậy nên cô rất nhẹ nhàng buông xuống.

Vừa đạt giải xong, Thiệu Chính Uy lại tuyên bố không tập bắn cung nữa. Cô nghe hần nói chuyện với một thành viên khác trong câu lạc bộ. Hần đối với môn này đã không còn hứng thú nữa.

Lúc đó, Cẩm Hy chỉ cười trừ.

À thì ra cuộc sống của thiên tài thật dễ dàng. Chỉ cần hứng thú với cái gì đều không mất quá nhiều sức để đạt được. Sau khi đạt được rồi thì vứt bỏ, đi tìm thứ khác làm mình hứng thú hơn.

Cô cũng không phải thù hằn Thiệu Chính Uy nhưng khi gặp lại hần ở buổi họp lớp, cô cảm thấy không thoải mái.

"Đang suy tư cái gì? "

Một giọng nói rất trầm vang lên.

Cô không nhìn hần, đẩy nắp chai nước lại cầm lấy rồi đứng lên.

"Tôi đói rồi "

"Được, chờ tôi lấy xe "

Thiệu Chính Uy ngoắc nhân viên đến dọn dẹp dụng cụ. Trục tiếp cầm lấy áo khoác đi nhanh ra ngoài lấy xe.

.....

Thiệu Chính Uy lái xe đưa cô đến một khu phố nhỏ. Lúc hần dẫn cô đến trước một quán mì lẻ đường trông khá bình dân, Cẩm Hy đã rất ngạc nhiên. Cô còn tưởng hần đem cô vào một nhà hàng cao cấp nào đó.

"Chẳng phải sở thích của em là ăn quán lẻ đường sao? "

Hần nhướn mắt hỏi.

Cũng không sai. Cô thực sự rất thích ăn quán lẻ đường.

Ngồi xuống bàn, Thiệu Chính Uy liền gọi hai tô cỡ lớn.

Cẩm Hy muốn ngăn lại, cô bình thường chỉ ăn tô cỡ thường, có bao giờ ăn tô cỡ lớn.

"Bất quá, tôi vô cùng tin tưởng sức ăn của em "

Hần nhẹ nhàng phun ra một câu.

Cô lườm Thiệu Chính Uy.

Không lâu sau, hai tô mì thơm phức được bung ra bàn. Hứa Cẩm Hy vì đói bụng không nhịn được mà ngay lập tức cầm đũa lên ăn.

Mỳ ở quán này thực sự rất ngon. Cô vừa ăn vừa kỹ càng nếm xem nước dùng của mì bao gồm những nguyên liệu nào. Cẩm Hy không dám hỏi bí quyết nấu của người bán vì biết người ta chẳng bao giờ đi chỉ cho người khác cái cần câu cơm của mình.

Nhìn qua người bên cạnh đang ăn rất từ tốn, ngay cả khi ăn mì cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Bộ dạng tao nhã đầy khí chất của người đàn ông này đúng là bẩm sinh trời cho.

"Anh luôn ăn uống yên tĩnh vậy à? "

Cô bắt giác hỏi.

Đôi lông mày anh tuấn hơi chau lại. Hồi lâu mới hiểu vấn đề đáp lại cô - "Gây ra tiếng động khi ăn là bất lịch sự "

"Nhưng ít nhất khi ăn mì phải phát ra tiếng động mới ngon chứ? "

Cầm Hy lại cao hứng hỏi.

" Tôi không quen "

Hắn thấp giọng nói.

Cầm Hy nghe vậy không hề dừng, ngược lại càng tò mò hơn - " Anh chắc hẳn cũng là một đại thiếu gia phải không? Nhìn cách ăn uống của anh giống như đã tập thành thói quen từ bé "

Thiệu Chính Uy vẫn tập trung chuyên môn ăn mỳ, không thèm để ý đến cô.

Hồi lâu, Cầm Hy nghe thấy người bên cạnh trả lời.

" Đúng là tôi từ bé đã luyện tập thành thói quen "

" Vậy là tôi đoán đúng rồi nha "

Thiệu Chính Uy lại không thèm phản ứng, tiếp tục tập trung chuyên môn.

Tính tiền xong, hắn liền đưa cô trở về nhà. Lúc xe dừng ở dưới khu chung cư, Cầm Hy tự dưng cảm thấy hôm nay nên cảm ơn hắn một câu. Nhưng mà lại tự hỏi mình, cảm ơn hắn vì cái gì. Cảm ơn vì đã đưa cô đi hẹn hò hay cảm ơn vì đã đưa cô đến luyện tập bắn cung trở lại.

" Tôi vào nhà đây "

Cầm Hy cuối cùng vẫn không nói, chỉ chào tạm biệt rồi mở cửa xe ra ngoài.

Cô cũng không thèm nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn. Cứ như vậy đi thẳng vào nhà.

....

...

Cô đứng trước cửa nhà bấm mật mã rồi đẩy cửa vào trong. Bất thành linh, một lực đạo mạnh mẽ từ phía sau áp tới. Một bàn tay to lớn giữ lấy cửa. Cầm Hy hốt hoảng quay đầu.

" Nếu như cứ vậy mà ra về không phải rất đáng tiếc sao? "

Thiệu Chính Uy từ sau lưng cúi thấp đầu thì thầm bên tai cô.

Hứa Cầm Hy kinh ngạc, bản thân còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn đẩy vào trong. Cánh cửa đóng sập lại. Một giây sau, cô đã bị giam cầm vào trong lồng ngực của đối phương.

Hắn như bão lũ kéo tới càn quét khoang miệng thơm tho của cô. Nhân lúc cô không kịp phòng bị, lưỡi người đàn ông đã lần vào tìm kiếm lưỡi cô, quấn quýt mà treu ghẹo. Hơi thở thô trọng bao trùm lên hô hấp yếu ớt của cô.

Cầm Hy giãy giụa kịch liệt, cô biết điều gì sắp đến.

" Đừng! Không được! "

" Không phải em nói rất thích sao? "

Hắn như gọng kìm, càng kìm chặt cô hơn.

Cầm Hy khó khăn lắm mới hô hấp được một chút, liền tức giận.

" Nói lúc nào? "

" Hôm họp lớp "

" Nhưng lúc đó tôi say! "

" Thì sao? "

Hắn chống tay vào tường, ngang ngược hỏi.

" Anh! "

Thiệu Chính Uy cúi xuống điên cuồng gặm cắn môi cô. Cảm giác như một viên kẹo hạm không thể nhai nuốt. Hai cánh tay rắn chắc siết lấy cơ thể nhỏ nhắn. Lại không yên phận vuốt ve sóng lưng cô rồi xuống tới phần eo.

Cầm Hy trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ như mèo con càng kích thích người đàn ông phía trên.

Môi hân triệt để ma sát với bờ môi căng mọng của cô. Một lần rồi lại một lần hôn xuống. Thiệu Chính Uy dường như đói khát hương vị ngọt ngào. Hân thèm muốn được giữ lấy, khát cầu sự mềm mại trong cơ thể người phụ nữ này. Cả mùi hương anh đào thơm ngát trên từng nấc da cô.

Tay Thiệu Chính Uy mò vào trong áo thun của cô mà vuốt ve da thịt mềm. Cầm Hy muốn chống cự nhưng người đàn ông này dường như chỉ muốn siết lấy cô, tuyệt đối không để Cầm Hy chống cự mà chỉ có thể tiếp nhận.

Cô cảm giác được mình bị nhấc bổng lên, một lúc sau bị ném lên giường không thương tiếc. Thân hình cao lớn của người đàn ông áp xuống như bức tường sắt thép giam cầm cô. Thiệu Chính Uy hôn tới, gặm cắn cánh môi cho đến khi hân thỏa mãn mới thôi.

Tay hân nhanh chóng lột sạch quần áo trên cơ thể cô một cách thành thạo. Trên người Cầm Hy chỉ còn duy nhất bộ đồ lót. Hân nửa thân trên cũng đã cởi. Cả người cô đều đã nóng bừng bừng.

Hứa Cầm Hy dùng tia lý trí cuối cùng còn sót lại, chống tay lên ngực hân.

" Thiệu Chính Uy, chúng ta không nên... ưm "

Hân ngay lập tức áp đến chặn hết mọi lời lẽ của cô. Tay vẫn không ngừng sờ soạng, thăm dò thân thể hoàn hảo như pho tượng ngọc.

Dây áo ngực bị hân giật xuống, đôi môi mọng cuồng nhiệt nhắm nháp bờ vai trắng nõn. Không lâu sau, trên người Hứa Cầm Hy đã không còn cái gì để che đậy. Tất cả đều trần trụi trước mắt người đàn ông. Cô cảm thấy bức bách lại vô cùng xấu hổ.

Mà trong mắt hân bây giờ nhiễm một mảng màu đục vọng nóng bỏng, khăn trương đến cực điểm.

Thiệu Chính Uy lại cúi xuống cắn mút cắn cổ trắng ngần, mạnh mẽ hôn lấy, cố ý để lại thật nhiều ấn ký trên cổ cô. Hân di chuyển xuống xương quai xanh xinh đẹp, hôn lên một chút.

Bàn tay không kiêng dè mà xoa nắn bầu ngực căng tròn, tiếp đến trực tiếp mở miệng ngậm lấy đỉnh ngực, yêu thích mà mút xuống. Hứa Cầm Hy đến lúc này đã không kiềm được tiếng thở gấp. Phòng tuyến cuối cùng của cô cũng bị đánh cho tan rã.

Lúc hân tiến vào, cô có chút đau. Hân cũng rất kiên nhẫn đợi cô thích ứng. Cảm giác lửng lơ, ngứa ngáy làm cô cực kỳ khó chịu.

Thiệu Chính Uy lại cúi xuống cắn cắn cổ cô.

" Cầm Hy, tôi muốn em, thực sự rất muốn em. Em có biết mỗi lần nhìn thấy em, tôi chỉ điên cuồng muốn em trên giường "

Hân lại chuyển đến cắn cắn vành tai tinh xảo.

Cuối cùng, Thiệu Chính Uy cũng chỉ muốn cô trên giường thôi phải không?

Hơi thở nóng hổi của hân phả trên da thịt trắng mềm của cô. Thiệu Chính Uy nhanh chóng tiến sâu vào bên trong, chậm rãi di chuyển.

Sau đó nhện không được mà cuồng dã luân động. Hân cả thân thể trắng kien quần lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô. Cầm Hy đã không kiềm được mà phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều.

" Thiệu Chính Uy... "

Khoái cảm dâng lên như thủy triều, cô hai chân quần chặt thắt lưng hân. Hai bàn tay trắng khảm chặt lên tấm lưng rộng lớn của hân.

Thiệu Chính Uy hôn lấy môi cô, gât gao chiếm giữ hương thơm ngọt trên cánh môi hồng nhuận. Hân dùng hết sức lực của mình mà điên cuồng muốn cô. Cầm Hy thực sự chịu không nổi sự tấn công liên tiếp này. Chỉ biết quần chặt cơ thể phía trên nương theo nhịp điệu kích tình của hân.

Lần trước là vì say nên không thể cảm nhận được điều gì, cô cũng không thể tài nào nhớ ra việc đó đã xảy ra thế nào. Nhưng bây giờ Cầm Hy chỉ biết nức nở trong lồng ngực Thiệu Chính Uy, cảm nhận sự luân động điên cuồng không dứt từ hân.

Rất lâu sau, một luồng tinh lực nóng bỏng được phóng sâu vào trong cơ thể cô. Hân chôn vùi hơi thở ráp vào hõm cổ người con gái. Lại hôn cô lần nữa.

Hứa Cầm Hy mệt mỏi rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tùy ý để người phía trên ôm lấy mình.

Hân hôn lên gò má ửng hồng, quyến luyến làn da non mềm của cô. Lại dịu dàng vén tóc cho người con gái đang ngủ say kia. Khẽ nhìn ngắm dung nhan xinh đẹp.

Em có biết vì em, tôi tất thấy đều có thể thay đổi.

.....

Hứa Cẩm Hy tỉnh từ rất sớm. Lúc mở mắt ra thân thể đã sớm rã rời. Lại thấy cánh tay đầy gân của hắn từ phía sau ôm lấy eo mình không buông. Nếu không phải cô quá mệt mỏi nên ngủ rất say thì sớm đã khó chịu vì bị hắn ôm quá chặt.

Cô nhẹ nhàng gỡ tay người bên cạnh ra, cố gắng ngồi dậy dù bên dưới rất khó chịu. Cẩm Hy nhìn đồng quần áo rải rác dưới sàn nhà lại nhớ tới đêm hôm qua. Giương mặt cô lại đỏ gấc lên.

Cô thở dài một hơi. Cẩm Hy cô có thể trách ai. Đêm qua là cô dễ dàng để cho hắn mang mình lên giường. Cô sẽ miễn cưỡng mà chấp nhận rằng đêm qua cô đã thuận theo hắn. Dù biết rằng người đàn ông này đối với cô chỉ là ham muốn trên giường.

Hắn trong lúc chiếm giữ cô, không dưới năm lần thì thầm bên tai Cẩm Hy: Tôi muốn em.

Hứa Cẩm Hy bước xuống giường mặc áo choàng ngủ vào, che đi dấu vết hoan ái của ngày hôm qua. Cô chậm rãi nhặt hết quần áo từ dưới đất lên. Rồi lại chậm rãi xếp lại ngay ngắn quần áo của hắn đặt lên tủ đầu giường.

Cô quay sang nhìn người đàn ông kia đang ngủ trên giường. Hắn ngủ rất ngon, trông như một đứa trẻ vậy, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Thân thể cường tráng chỉ có mỗi cái chân che đây. Không thể không thừa nhận cơ thể hắn rất đẹp. Cẩm Hy lại bắt đầu đỏ mặt.

Fuck! Mình cũng không phải thiếu nữ mới lớn, đỏ mặt cái gì!

.....

...

Hứa Cẩm Hy đứng trong bếp nấu đồ ăn sáng. Mùi thơm của thức ăn bay ra khắp phòng. Trong tủ lạnh cũng không còn nhiều đồ nên cô chỉ làm bữa sáng đơn giản. Bởi vì lúc này tỉnh dậy cả người mệt mỏi nên cô đã gọi điện cho chị Bạch Hoa xin nghỉ một ngày.

Đột nhiên một cánh tay cứng rắn bao bọc lấy eo cô. Bởi vì đang nấu bếp nên cô cũng chẳng muốn giãy giụa làm gì. Huống chi giãy giụa rất vô ích.

"Thơm quá "

Hắn quyến luyến hôn lên bờ vai đầy đặn của cô.

"Buông ra đi. Tôi đang nấu bếp "

Cô thấp giọng nói.

Đương nhiên hắn sẽ không buông.

Hai người bắt đầu dùng bữa. Sau đó Thiệu Chính Uy tự tay pha hai ly cà phê nóng. Cô nhận ly cà phê từ tay hắn, nhắm nháp từng chút một vị đắng xen vị ngọt. Hắn thực sự pha cà phê rất ngon.

Cô nhìn lên đồng hồ đã là chín giờ sáng lại nhìn qua hắn.

"Anh không đi làm sao? "

"Không "

Hắn lười biếng đáp.

Cẩm Hy ngạc nhiên nhìn hắn.

"Hôm nay tôi ở đây với em "

Thiệu Chính Uy ngồi bên cạnh đưa tay nắm lấy cằm cô, muốn hôn xuống. Nhưng Cẩm Hy đã tránh né.

Đúng lúc này điện thoại của cô reo lên. Cô giật mình đứng dậy vào phòng ngủ lấy điện thoại.

"Alo, cha... "

"Cẩm Hy, con to gan lắm. Đến ta cũng bị con lừa qua mặt! "

Cẩm Hy sững sờ vội nắm chặt điện thoại.

"Cha đang nói gì vậy? Con... "

"Ta đã biết chuyện ở nhà ăn nhân viên. Nếu không phải Thiệu Chính Uy nói cho ta biết, chắc có lẽ ta sẽ tiếp tục bị con qua mặt. Con có phải muốn làm

lão già này tức chết không?! "

Hứa Gia Lâm quát lớn trong điện thoại, sau đó còn ho khan mấy tiếng.

Cô giận dữ đến tột độ - " Là Thiệu Chính Uy nói cho cha biết? Cha, cha đừng tức giận. Là vì con thực sự yêu thích nấu ăn nên mới... "

" Không cha con gì cả! Con lo mà chuẩn bị về nhà đi, ta đã lựa chọn đối tượng kết hôn rồi. Tháng tới sẽ tiến hành hôn lễ! "

Từng lời uy nghiêm phát ra từ trong điện thoại.

Cô kinh ngạc - " Cái gì? Tháng tới? Cha con không muốn kết hôn... "

" Tút... tut... "

Cầm Hy không kịp nói hết câu thì cha cô đã cúp điện thoại. Cô ném mạnh điện thoại xuống giường rồi đi nhanh ra ngoài.

" Thiệu Chính Uy! "

Hắn đang ngồi nhàn nhả trên ghế đọc báo liền ngược mặt lên nhìn cô.

" Là anh nói cho cha tôi biết chuyện tôi đang làm việc ở nhà ăn nhân viên? "

Cô hung hăng nhìn về phía hắn.

Thiệu Chính Uy lại cúi đầu đọc báo, một lúc sau mới thấp giọng trả lời - " Phải "

" Tại sao anh lại làm vậy? Chẳng phải anh... "

" Tôi chưa từng nói sẽ giữ bí mật cho em "

Hắn nhẹ nhàng nhắc nhở.

" Còn nữa, như vậy chẳng phải tốt hơn sao. Em không cần phải làm việc cực khổ tại cái nhà ăn bé xiu đó. Kết hôn với tôi rồi, em sẽ được thoải mái làm chuyện mình thích... "

" Anh nói cái gì? Kết hôn với anh? "

Cô tưởng rằng mình đang nghe nhầm.

Thiệu Chính Uy cong môi, gấp tờ báo lại - " Đúng vậy kết hôn với tôi. Chẳng chủ tịch cho em hai lựa chọn một là vào công ty làm việc, hai là kết hôn với người mà chủ tịch chỉ định sao? "

" Sao anh lại biết? "

" Bất quá, là chủ tịch nói cho tôi biết. Và tôi cũng là người hội tụ đủ các yếu tố để thỏa mãn những điều kiện làm con rể của ông ấy. Sản nghiệp trong tay tôi có rất, rất nhiều. Tôi lại là người giữ số cổ phần lớn trong Hứa thị, trở thành người nhà chủ tịch, tôi sẽ giúp ông ấy củng cố sức mạnh của gia đình mình trong tập đoàn. Nếu em kết hôn với tôi, tôi sẽ để em tự do làm công việc mình thích. Nếu em muốn, tôi cũng có thể mở cho em một chuỗi nhà hàng riêng. Không phải tất cả đều rất thuận lợi sao? "

Cầm Hy nghe hắn thao thao bất tuyệt về sự giàu có của mình làm cho cô cảm thấy bây giờ mình rất nực cười. Sao giờ cô mới nhận ra, hắn đối với cô đâu chỉ là ham thích trên giường. Một phi vụ hợp tác vô cùng thuận lợi nhỉ?

Cô bước vào phòng ngủ rồi trở ra ngoài, cầm lấy áo khoác ném vào người hắn. Lạnh lẽo ném ra một câu.

" Cút! Biến khỏi tầm mắt tôi ngay! "

Hắn ngạc nhiên nhìn cô, vẻ mặt có chút phức tạp.

" Tôi nói anh cút ra ngoài. Tôi rất căm ghét anh. Từ nay về sau tôi không muốn thấy mặt anh nữa. Biến ngay! " - Cô giận dữ nói.

Hồi lâu, Thiệu Chính Uy cầm áo lên, rất an tĩnh đi ra ngoài. Đôi mắt hắn bị che phủ bởi lớp sương mờ. Bóng dáng cô độc biến mất rất nhanh sau cánh cửa. Nhưng Cầm Hy đương nhiên không nhìn thấy điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Cầm Hy sau đó cứ nhiên bị cha mình cho người bắt về nhà. Đem cầm túc cô ở trong ngôi biệt thự. Hứa Minh cũng không dám nói giúp cho cô, chỉ lặng lẽ nói với Cầm Hy.

" Em biết chị không thích việc cha tự ý quyết định chuyện của chị. Nhưng mà chị hai, cha dạo này sức khỏe rất yếu lại rất dễ ngã bệnh. Cha đã già rồi. Chị đừng chọc giận cha nữa, ông ấy cũng chỉ vì lo cho tương lai của chị, tương lai của gia đình chúng ta. Chuyện tập đoàn một mình em gánh vác không đủ để cha yên lòng, vậy nên chị hãy hiểu cho ông ấy "

Cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn ra cửa sổ. Suy nghĩ điều gì đó rất lâu.

Hồi lâu sau, mới xoay người nhìn em trai mình.

" Chị sẽ đồng ý kết hôn cùng Thiệu Chính Uy "

Phải, có lẽ cô nên thuận theo ý kiến của cha. Thiệu Chính Uy nói không sai. Như vậy cũng tốt, mọi người như vậy cũng thuận lợi. Mà cô cũng sẽ thuận lợi làm việc mình thích.

Nhưng trong lòng cô cứ có một chỗ nhói đau. Cảm thấy trống trải nơi lồng ngực không thể lấp đầy.

Hứa Minh an tĩnh nhìn cô - " Chị đồng ý là tốt rồi "

Đột nhiên cậu thở dài.

" Sao vậy? "

Cô hỏi.

Cậu liền lắc đầu - " Không có gì. Chỉ là tự dưng hai hôm nay Thiệu Chính Uy không đến công ty làm việc. Nghe thư ký Diệp nói điện thoại cũng không liên lạc được "

Tìm Cầm Hy khẽ đập nhanh một nhịp.

" Anh ta bị làm sao? "

" Em không biết. Hiện tại không liên lạc được "

.....

Sáng sớm Diệp Thần đến công ty đã nhìn thấy Lê Tương Giao từ phòng phó tổng đi ra.

" Vẫn chưa liên lạc được sao? "

Tương Giao lắc đầu. Thiệu Chính Uy rốt cuộc có thể đi đâu được? Cô làm trợ lý của hắn suốt gần ba năm, chưa từng thấy hắn nghỉ làm ngày nào. Ngay cả nghỉ phép cũng không. Vậy mà lần này cứ như vậy mà mất tích hai ngày liền. Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi.

Bất ngờ, điện thoại di động của Diệp Thần vang lên, nhìn màn hình điện thoại ánh mắt anh có chút ôn nhu.

" Anh nghe đây "

Diệp Thần thấy người kia đang nhìn nên đi ra ngoài nghe điện thoại.

" Anh nghe nói chủ tịch đã biết chuyện. Tổng giám đốc chỉ trách mắng anh rồi trừ lương thôi nên em đừng lo. Em không sao chứ? "

Anh lo lắng hỏi.

" Em không sao. Nhưng mà em sắp kết hôn rồi "

Cô thỏ thẻ nói trong điện thoại.

Diệp Thần sùng sốt, vội hỏi - " Em kết hôn? Với ai? Sao lại nhanh vậy? "

Cầm Hy thở dài - " Vì cha em biết chuyện em nói dối nên bắt em sớm kết hôn với người mà cha chỉ định. Ngày cũng đã định rồi. Người đó là Thiệu Chính Uy..."

" Em nói gì? Chính là phó tổng sao? "

Người bên kia gật đầu.

Anh nắm chặt điện thoại, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa vô hạn. Anh biết cô là một tiểu thư cao quý ngàn vàng. Vậy nên cô sẽ kết hôn với người môn đăng hộ đối với mình. Còn với một kẻ bình thường như anh, tuyệt đối không thể.

Nhưng anh vẫn hy vọng, chẳng lẽ cô đối với anh không chút động tâm nào sao?

Diệp Thần định mở miệng nhưng người bên kia đã nói tiếp.

" Em nghe nói Thiệu Chính Uy hai ngày nay mất tích sao? "

Anh nhú chặt mày.

" Phải, em lo lắng cho phó tổng? "

" Không có, em làm sao phải lo lắng cho hắn ta. Em chỉ tò mò mà thôi "

Cô khẩn trương phản bác.

" Cẩm Hy, anh có chuyện muốn hỏi em "

" Có chuyện gì, anh hỏi đi "

Cô tò mò nói.

Người bên kia im lặng một hồi lâu. Anh nhỏ giọng nói vào điện thoại.

" Cẩm Hy em có từng thích anh không? "

Cẩm Hy kinh ngạc, trong phút chốc cô không biết phải đáp lại thế nào.

" Diệp Thần... "

" Cẩm Hy, anh rất thích em, lần đầu tiên gặp mặt đã thích, nhiều năm rồi vẫn thích em "

Từng câu từng chữ đều chân thành đến tận đáy lòng. Anh sợ rằng nếu bây giờ anh không nói, sẽ không còn cơ hội nào nữa. Vì cô sắp kết hôn với một người khác.

Cô cầm chắc điện thoại trong tay, rất rất lâu sau đó mới lên tiếng.

" Diệp Thần, cảm ơn anh. Cảm ơn vì đã thẳng thắn nói cho em biết "

" Cẩm Hy, thứ anh cần không phải là lời cảm ơn của em "

Giọng người đàn ông trở nên náo nê.

" Nhưng em cũng sẽ thật lòng thẳng thắn trả lời cho anh. Diệp Thần, đối với em anh là một người anh trai em rất quý trọng. Em từ trước đến nay chưa từng có một chút tình cảm nam nữ nào với anh "

Cô cực kỳ thẳng thắn trả lời.

Hứa Cẩm Hy biết mình tàn nhẫn. Nhưng cô không muốn gieo rắc cho anh hy vọng rồi để anh thất vọng. Bởi vì cô hiểu rõ lòng mình chưa từng rung động trước Diệp Thần.

" Một chút cũng chưa từng sao? "

" Một chút cũng chưa. Em xin lỗi, Diệp Thần " - Cô cảm thấy không mấy dễ chịu khi từ chối anh.

" Anh biết rồi. Cảm ơn em "

Anh buông điện thoại xuống. Ánh mắt tràn đầy bi thương. Diệp Thần thầm cười nhạo bản thân.

Mình đã thất tình rồi sao?

.....

Sang đến ngày thứ tư, lòng của Hứa Cẩm Hy như sắp sửa bị lửa đốt. Thiệu Chính Uy rốt cuộc đã đi đâu chứ? Tại sao không nói không rằng đã bỏ đi.

Cô nhớ đến lần cuối gặp hắn. Là cô đã lạnh lùng nói hắn dứt đi. Nói hắn phải biến khỏi tầm mắt của cô. Hứa Cẩm Hy nhận không được thử gọi điện cho hắn nhưng Thiệu Chính Uy đã khóa máy.

Cho nên cô quyết định rời khỏi nhà. Lúc xin phép Hứa Gia Lâm, vốn ông ấy còn giận không muốn để cô ra ngoài. Nhưng sau khi Cẩm Hy nói muốn đến nhà tìm Thiệu Chính Uy, ông ngay lập tức đồng ý với điều kiện tài xế của gia đình sẽ chờ cô đi.

Người cho phép Cẩm Hy đi lên tầng áp mái là vị quản gia. Cô vừa ra khỏi thang máy thì vị quản gia ấy cùng hai người hầu ra cung kính chào cô. Cô có chút ngạc nhiên vì hai lần trước đến đây cô đều không có gặp họ hay có thể cô không hề để ý vì lúc đó chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi.

" Hứa tiểu thư.... "

" Ông biết tôi? "

Cẩm Hy ngạc nhiên nhìn ông.

Vị quản gia già khẽ cười - " Cứ gọi tôi là quản gia Lý. Hai lần trước cô đến đây tôi đều biết. Hứa tiểu thư, mời vào "

Cô không đi vào mà khẩn trương bước đến hỏi - " Tôi muốn hỏi, Thiệu Chính Uy có ở nhà không? "

Quản gia thờ dài.

" Thưa, bốn ngày nay cậu chủ không có về nhà. Ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được. Nhưng mà... "

" Nhưng mà thế nào? Ông mau nói đi "

Cẩm Hy cực kỳ sốt ruột.

" Đêm hôm trước khi cậu chủ bỏ đi. Cậu ấy đi đâu đó rồi về nhà rất khuya, hình như đã uống rất nhiều rượu. Còn vào phòng ngủ đập phá đồ đạc. Khiến tất cả người làm trong nhà sợ hãi một phen. Sau đó liền rời đi "

Quản gia Lý cẩn thận kể lại.

" Đập phá đồ đạc? Tôi có thể vào trong xem không? "

Cô đột nhiên hỏi.

" Vâng tất nhiên là được nhưng chúng tôi vẫn dọn dẹp chưa xong. Đồ dùng có vài cái hư hỏng "

Ông nói liền dẫn đường cho cô.

" Mời tiểu thư đi theo tôi "

Bên trong căn phòng ngủ rộng lớn đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tuy nhiên, Cẩm Hy vẫn nhìn thấy màn hình tivi bị đập vỡ. Hai cây đèn ngủ trên tủ đầu giường không biết đã bị đem đi đâu. Cô nhớ rõ chúng nằm ở đó.

Bỗng dưng, cô ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ thoảng qua mũi cô, ngay trong căn phòng này. Mùi hương này rất quen thuộc.

" Mùi hương này... "

" Ý tiểu thư nói đến hương thơm trong căn phòng này? "

Quản gia cung kính hỏi.

Cô gật đầu. Lần thứ hai thức giấc ở đây, cô có nghe thấy mùi hương này nhưng không hề chú ý. Vì mùi hương này rất nhẹ.

" Thưa, mùi thơm này xuất phát từ máy khuếch tán tinh dầu được đặt ở góc phòng phía bên kia, là tinh dầu hoa anh đào "

Quản gia nhẹ giọng giải thích.

" Hoa anh đào? "

Cô không khỏi ngạc nhiên.

Người bên cạnh liền gật đầu - " Vâng, đây là mùi hương cậu chủ yêu thích nhất. Ngay cả trong phòng tắm cũng đặt một cái để cậu chủ thư giãn khi ngâm mình. Cậu chủ dặn dò mỗi ngày chúng tôi đều phải đổ nước và nhỏ tinh dầu thêm vào để bất cứ lúc nào căn phòng này cũng tràn ngập mùi hương hoa anh đào thoang thoảng "

Trái tim Hứa Cẩm Hy đột ngột chạy loạn. Có thứ gì đó dâng lên cuộn trào trong lòng ngực cô.

Cô tự nói với mình, nếu chỉ là trùng hợp thôi thì sao?

"Quản gia, ông có biết Thiệu Chính Uy có thể đi đâu không? "

Cô lại sốt ruột hỏi.

"Thưa thường ngày, ngoài công ty ra cậu chủ rất ít khi đến nơi nào khác. Chỉ đi làm rồi về nhà, cậu chủ cũng không bao giờ đi đâu đó giải trí. Bạn bè cũng hiếm, hầu như không có, tất cả chỉ là xã giao công việc "

Ông thành thật trả lời.

Cẩm Hy nghe vậy lại càng nóng lòng hơn. Một người như vậy không phải quá cô độc sao?

"Quản gia Lý không thực sự nhớ ra chỗ nào sao? "

"Thực ra có một nơi... "

"Là nơi nào? "

Cô vô cùng gấp gáp.

"Cũng không phải cậu chủ thường xuyên lui tới. Chỉ khi nào tâm trạng không tốt mới đến đó. Nơi đó là nhà thờ Thiên Ngân, cũng rất gần đây "

"Nhà thờ? "

Cẩm Hy lại kinh ngạc.

Quản gia Lý nhẹ nhàng nhìn cô.

"Tuy cậu chủ không phải người theo đạo nhưng cậu ấy nói đến đó nghe giảng kinh thánh khiến cho cậu ấy cảm thấy rất bình yên. Cậu chủ cũng hay đến đó để cầu nguyện, nghe nói nơi đó có một bức tượng Đức Mẹ rất lớn, rất linh thiêng "

Hứa Cẩm Hy rất nhanh chóng di chuyển đến nhà thờ đó. Nhà thờ Thiên Ngân không lớn, kiến trúc cổ kính nằm trong một khuôn viên đầy hoa. Cô chạy vào phía trong nhà thờ, nhưng chỉ có vài người già đang ngồi bên trong, nhìn hoài cũng không thấy bóng dáng người đàn ông kia.

Cẩm Hy lại chạy khắp khuôn viên phía bên ngoài, cũng chẳng thấy đâu. Cô có hỏi qua các sơ nhưng các cô ấy không thấy ai như cô vừa tả. Cuối cùng, Cẩm Hy đi đến tượng đài Đức Mẹ nằm ở phía sau nhà thờ, nơi đây nổi tiếng vì rất linh thiêng. Cô nhìn thấy có vài người đang đứng trước bức tượng cầu nguyện.

Cẩm Hy nhìn đâu cũng không thấy hấn, cô tiến đến gần nhìn bức tượng Đức Mẹ xinh đẹp dịu dàng kia.

Con là kẻ ngoại đạo, niềm tin là một món quà mà con chưa nhận được trọn vẹn. Nhưng nếu người có thể nghe lời thỉnh cầu của con. Con xin người hãy để hấn xuất hiện.

Cô cầu nguyện xong lại thở dài, nhìn xuống bức tường sau lưng tượng đài Đức Mẹ có chi chít rất nhiều chữ. Hình như đây là mọi người viết lên lời cầu nguyện.

Cẩm Hy nhìn lướt qua sau đó định xoay lưng đi nhưng bất thành linh cô dừng lại. Có phải cô nhìn nhầm không, cô vừa nhìn thấy tên mình. Ngay lập tức Cẩm Hy quay lại xác nhận.

Cô nhìn bức tường chẳng chịt chữ một hồi mới tìm thấy dòng chữ đó. Cẩm Hy kinh ngạc đến nỗi không nói lên lời, tay cô đặt lên miệng mình. Mọi cảm xúc trong lòng đều muốn vỡ ra.

"Muốn trở thành người Hứa Cẩm Hy yêu thích nhất "

Dòng chữ nguyệt ngọc, không to không nhỏ nằm ở giữa hàng ngàn lời cầu nguyện ở đây. Vậy mà cô vẫn có thể nhìn thấy.

Đó là... lời ước nguyện của Thiệu Chính Uy sao?

Trái tim cô ghen ngào lại cuộn cuộn như bão tố. Lấp đầy sự trống rỗng bao ngày nay của cô.

.....

...

" Tiểu thư, chúng ta tiếp theo đi đâu? "

Người tài xế hỏi cô.

Hứa Cẩm Hy vẫn ngồi yên bất động ở hàng ghế phía sau.

" Tiểu thư... "

" Sao? " - Cô giật mình đáp.

" Chúng ta đi đâu, tiểu thư? "

Cẩm Hy gấp gấp lên tiếng - " Đến căn hộ của tôi "

" Tiểu thư chủ tịch đã dặn phải đưa người trở về biệt thự Hứa gia "

Người tài xế dè dặt đáp.

" Anh yên tâm, tôi chỉ đến đó tìm Thiệu Chính Uy, sau đó sẽ về biệt thự "

Cô nhỏ giọng nói.

Chiếc xe rất nhanh đưa cô tới trước khu chung cư. Cẩm Hy rất nhanh đi thang máy lên phòng mình, nhanh tay bấm mặt mã. Cô sốt ruột, lại nóng lòng rất nhanh mở cửa ra nhưng bên trong vẫn tối om. Cô giờ tay bật điện, xung quanh vẫn trống vắng như lúc cô rời.

Đôi mắt xinh đẹp giờ đây tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Cửa nhà cô vẫn chưa đổi mặt khẩu. Cô còn nghĩ rằng hần sẽ đến đây.

Cẩm Hy rời đi, tắt đèn, khóa cửa.

Cô đã đi tìm hần gần cả một ngày trời. Lý do khiến cô chạy loạn khắp nơi như vậy là gì? Cẩm Hy đứng dựa vào tường, cả người đều mệt mỏi. Bên ngoài trời cũng bắt đầu tối.

Cô chậm chạp rời khỏi tòa nhà chung cư nhưng khi vừa ra khỏi cửa lại nghe thấy có hai người phụ nữ trung niên đi vào, to nhỏ bàn tán gì đó. Họ đều là dân ở đây.

" Hôm nay có một chiếc xe rất sang trọng cứ đậu ở góc phố bên kia, nhưng mà trong xe lại có một tên trông rất nhếch nhác lại còn uống rượu, hút thuốc. Đã ba ngày rồi đấy "

" Tôi cũng thấy, mỗi lần đi siêu thị mua đồ ở khu bên kia, đều bị cái tên ngồi trong xe đó dọa cho hết hồn. Đi xe sang, quần áo cũng đắt tiền không hiểu sao lại nhếch nhác như mấy tên đầu đường xó chợ vậy "

Cẩm Hy ngay lập tức, gấp gấp chạy đến hỏi hai người phụ nữ kia.

" Chúng tôi thấy hần ở góc phố bên kia, kế bên cửa hàng tiện lợi "

Cô gạt đầu cảm ơn lại nhanh chân chạy đến chỗ đã được chỉ. Cô dùng hết sức lực của mình chạy rất nhanh.

Bên cạnh cửa hàng tiện lợi có một con hẻm tối, Cẩm Hy đứng trước con hẻm đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc. Cô trong lòng không khỏi vui mừng. Cả người vội vàng thở gấp. Bởi vì chạy quá nhanh nên làm cô khá mất sức.

Cô bước tới, liền thấy thân ảnh cao lớn ngồi trong xe. Hần vẫn mặc bộ quần áo lúc rời khỏi nhà cô. Thiệu Chính Uy gục mặt vào tay lái, trên miệng còn ngậm điếu thuốc.

Hứa Cẩm Hy gấp gấp gõ cửa xe. Người bên trong nghe thấy tiếng động bất ngờ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy cô, đôi mắt hẹp dài u tối dường như có chút lóe sáng. Hần quăng điếu thuốc trong tay, mở cửa xe.

Vừa mở ra, Cẩm Hy đã nghe ngửi thấy mùi rượu bên trong, còn có mùi thuốc lá.

" Anh làm sao ra nông nỗi này? "

Râu cũng đã dài ra, quần áo nhếch nhác, trên người hần còn có chút mùi hôi. Có thể đoán ra hần mấy ngày rồi đều không có tắm.

" Cẩm Hy... "

Thiệu Chính Uy muốn bước đến chạm vào cô nhưng đột nhiên hần ngừng lại, xoay lưng đi.

" Em về đi "

Cô ngạc nhiên nhìn hắn.

" Xin lỗi. Tôi sẽ lập tức rời khỏi đây. Em sẽ không cần nhìn thấy tôi, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước tầm mắt của em "

Lời nói của Thiệu Chính Uy không phải là giận dữ mà chính là hắn đang cảm thấy có lỗi, gương mặt anh tuấn hiện lên vẻ ưu thương nhàn nhạt.

Tại sao hắn lại phải cảm thấy có lỗi với cô.

Cầm Hy bước tới bực bội nói - " Anh đang làm nhảm cái gì! Mau đi theo tôi "

Cô không đợi người kia đáp liền kéo tay hắn đi. Thiệu Chính Uy cũng tùy ý để cô kéo đi, hắn chỉ chau mày.

" Em đang làm gì vậy? "

" Dẫn anh về nhà "

Cô hung hăng nói.

" Làm gì? "

" Tắm rửa. Người anh hôi quá "

.....

Trong lúc Thiệu Chính Uy tắm rửa trong phòng, Hứa Cầm Hy gọi một cuộc điều thoại cho cha nói rằng đã tìm được Thiệu Chính Uy, muốn ở lại với hắn một chút, bảo tài xế về trước.

Xong rồi cô lại đi ra ngoài, mua một bộ quần áo, mua thêm dụng cụ cạo râu cho hắn. Quay trở về nhà liền đưa cho hắn. Thiệu Chính Uy tắm rửa sạch sẽ bước ra ngoài. Vẻ đẹp trai thường ngày lại được khôi phục. Trên người mặc chiếc áo thun trắng còn có quần thun thể thao dài cô mua cho. Vì mua gấp nên Cầm Hy cũng chẳng có thời gian để lựa.

Hắn dùng khăn tắm của cô tùy ý lau khô tóc mình. Cầm Hy nhìn thấy nhưng cũng không nói gì.

" Anh vì sao mấy hôm nay lại không đến công ty làm việc? "

Cô chậm chạp hỏi hắn.

Thiệu Chính Uy lau tóc xong, lãnh đạm nói - " Tôi bỏ rồi. Tôi sẽ không làm phó tổng nữa. Cũng sẽ không làm kinh doanh nữa "

" Tại sao? "

Cô kinh ngạc đến nỗi đứng lên.

" Tôi không có hứng thú nữa "

Hắn lạnh lùng đáp.

Cầm Hy lại bắt đầu tức giận - " Này Thiệu Chính Uy sao anh có thể dễ dàng từ bỏ mọi thứ như vậy chứ. Chẳng lẽ đối với anh đạt được mọi thứ quá dễ dàng nên việc từ bỏ cũng nhẹ nhàng như vậy sao? Anh chẳng phải đã từ bỏ cả Mori để trở về nước làm việc cho Hứa thị? Tuy tôi không biết lý do anh vì sao muốn giúp cho cha tôi nhưng mà chẳng phải anh cũng đã bỏ công sức ra, còn không phải xem trọng? "

Thiệu Chính Uy không nhìn về phía cô mà xoay người đến gần cửa sổ, nhìn xuống thành phố ban đêm hoa lệ với những ánh đèn mờ. Bóng lưng của hắn chìm trong khoảng không tịch mịch.

" Tất cả cũng đâu còn ý nghĩa gì nếu em không yêu tôi.. "

Giọng của hắn rất trầm lại rất nhỏ giống như đang nói với chính mình, có chút đau thương.

Nhưng Hứa Cầm Hy nghe rất rõ, không sót một chữ. Cô bất động nhìn hắn.

" Vậy nên em không cần phải bận tâm "

Hắn xoay người trở lại.

Bất thành lĩnh, thân ảnh bé nhỏ nhào tới vòng tay lên cổ hắn. Đôi môi anh đào chủ động chạm đến đôi môi lạnh, có chút nhạt màu của hắn.

Thiệu Chính Uy bị làm cho kinh ngạc, trơ mắt nhìn cô. Nhưng ngay lập tức hai tay ôm chặt lấy cô. Cúi xuống điên cuồng hôn lấy cánh môi hồng, biến bị động thành chủ động. Bởi vì hắn rất nhỏ, rất nhỏ cơ thể này, nhớ hương thơm ngọt ngào này. Một chút đều khắc sâu vào tâm can hắn, khiến hắn không

ngừng si mê, không ngừng nhưng nhớ.

"Nói cho em biết..."

Cô khó thở trước sự tấn công dồn dập của Thiệu Chính Uy. Rõ ràng người chủ động hôn là cô cơ mà.

"Em muốn biết cái gì? "

Hắn mê muội siết lấy môi người con gái mà gặm cắn.

Hứa Cẩm Hy mặc hắn làm loạn trong miệng mình, cô khó khăn lắm mới tìm được một chút không khí để thở.

"Lời nói của anh là như thế nào? "

Phải, cô thực sự muốn xác nhận rõ ràng.

"Cẩm Hy, em còn không hiểu hay sao? "

"Không, em không hiểu. Em muốn mọi thứ phải rõ ràng. Em không muốn sự mập mờ "

Cô nhìn hắn, rất thẳng thắn nói.

Thiệu Chính Uy lại cúi xuống hút hết hương thơm trong miệng cô. Nhào nặn cánh hoa căng mọng dường như muốn sung đỏ.

"Người phụ nữ vô tâm, em còn không biết rằng tôi thật lòng thật dạ yêu em sao? "

Hắn mở miệng trách mắng cô.

Trái tim Cẩm Hy nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực. Trong một giây, mọi cảm xúc trong tim cô đều muốn bùng ra ngoài. Cô cảm động, thực sự rất cảm động.

Cô ôm lấy hắn, lại chủ động mở miệng để hắn dễ dàng đi vào bên trong. Thiệu Chính Uy xông đến, công thành đoạt chiếm khoang miệng cô. Dùng lưỡi của mình quần quật với lưỡi của cô. Mặc sức hôn lấy.

Hắn rất nhanh ôm cô tới trên giường. Gấp gáp lột bỏ toàn bộ quần áo của cô. Thiệu Chính Uy không nhịn được cúi đầu dùng môi quỳ luyến hôn lên làn da trắng mịn khắp cơ thể người con gái.

Hắn tấn công rất nhanh, mạng mẽ quấn chặt người con gái dưới thân. Bàn tay xấu xoa nhẹ nhàng xoa bóp bầu ngực trắng sữa. Lại dùng miệng ngậm lấy thật mạnh mà trêu đùa. Nghe tiếng kêu ái dục nho nhỏ của cô càng thêm vạn phần kích thích máu trong người Chính Uy.

"Chính Uy..."

Cô khẽ gọi tên, không chịu được sự trêu chọc của hắn.

Âm thanh này là của hắn, thân thể này là của hắn, người con gái này cũng là của hắn. Thiệu Chính Uy đã phải đánh đổi rất nhiều thứ mới có thể giành được sự yêu thích của cô. Trở thành người phù hợp với cô, trở thành người mà cô yêu thích nhất.

Hắn từ trước đến nay, bất cứ khi nào làm việc gì hay đạt được cái gì, đối với hắn mà nói, hắn đều không cảm thấy mình có nỗ lực hay cần thiết để hắn nỗ lực.

Hắn cảm thấy rất nhạt nhẽo và trống trải. Cuộc đời hắn không có gì là ý nghĩa. Cũng không có thứ gì trên thế giới này khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Riêng chỉ duy nhất một người là mục tiêu sống của hắn. Khiến cho mọi thứ hắn làm đều trở nên có ý nghĩa.

Với Thiệu Chính Uy, việc trở thành người phù hợp nhất để cùng cô ở cùng một chỗ, trở thành người Hứa Cẩm Hy yêu thương nhất trên cuộc đời này làm hắn gặp rất nhiều khó khăn. Thậm chí hắn không biết nên làm thế nào.

Con người hắn rất ích kỷ muốn chiếm dụng toàn bộ sự yêu thương của cô. Để trong lòng Hứa Cẩm Hy chỉ có một mình hắn.

Lại nhìn xuống người con gái dưới thân, hắn không kiềm được hôn lên cánh môi mềm. Thèm khát được nuốt nó. Lại găt gao cắn mút làm cánh môi đáng thương bắt đầu sưng lên.

Hơi thở của hắn nặng nề và thô ráp lướt trên da thịt cô. Thiệu Chính Uy rất nhanh chóng tiến sâu vào bên trong hang động chật hẹp. Nơi đó của cô co thắt, siết chặt lấy thứ trưởng đau của hắn.

Thiệu Chính Uy điên cuồng ra vào theo bản năng. Ôm chặt thân thể nhỏ nhắn phía dưới, gặm cắn cái cổ nhỏ của cô làm nơi đó hiện lên những dấu vết hồng hồng.

Hứa Cẩm Hy chịu không nổi mà nước nở trong lòng hần.

" A... Chính Uy... "

Hần vẫn liên tục xâm lược bên trong cơ thể người con gái. Nơi non mềm phía dưới cũng liên tục phun ra nuốt vào tinh hoa nam tính của người đàn ông. Tầm lưng rộng của người đàn ông chảy xuống từng giọt từng giọt mồ hôi.

Cẩm Hy hai tay bám trên vai hần, từng ngón tay khảm sâu vào da thịt bánh mật. Thiệu Chính Uy như một con ngựa thoát cương, một chút rồi lại một chút xông tới. Vuốt ve thân thể run rẩy của cô.

Hần ngậm lấy vành tai mềm, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô.

" Cẩm Hy, Cẩm Hy của anh "

Cẩm Hy chỉ có thể chịu đựng sự tấn công liên hồi của hần. Cô bây giờ đã bị rơi xuống bể tình ái, bị ma quỷ xâm chiếm, khoái cảm là thứ thuốc độc gặm nhấm cơ thể. Cô nằm trong lòng hần chỉ có thể rên rỉ.

Lại chịu không nổi sự to lớn của Thiệu Chính Uy, liền cắn lấy vai hần cầu xin.

" Chính Uy, chậm một chút... "

Cô quấn chặt lấy hần, tùy ý để hần giầy vò cơ thể mình. Không khí trong đêm nóng bỏng đến mờ ám. Khoảnh khắc mười ngón tay đan vào nhau, cùng hòa vào hoan lạc, cô đã biết mình không thể rút lui được nữa rồi. Cẩm Hy cô đã động tâm mất rồi.

Rất, rất lâu sau người đàn ông thúc từng cái mạnh mẽ, ngay lập tức một lần nước ảm đi đến tận cùng cơ thể cô.

" Chính Uy... "

Cô không nhịn được mà kêu to.

Hần gầm nhẹ. Hôn xuống cánh môi đã sưng tấy lên, mãi miết hôn. Thiệu Chính Uy hồi lâu mới từ từ rút ra khỏi cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Buổi sáng, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu nhưng hai con người vẫn biếng nhác nằm trên giường. Trên cơ thể người con gái thoảng một mùi hương dịu nhẹ của hoa anh đào kích thích tâm tình của Thiệu Chính Uy.

Cẩm Hy nằm trong lòng ngực hần, mấy ngón tay cọ lên cơ ngực rắn chắc. Cô sáng nay trên dưới hai lần đã nhắc nhở hần nên đến công ty. Vì hần mất tích tận bốn ngày rồi, trên dưới công ty đều rất khẩn trương. Mà cha cô cũng không vui cho lắm.

Nhưng mà hần biếng nhác trả lời.

" Không vội. Buổi chiều anh sẽ đi. Anh đã gọi điện cho trợ lý Lệ rồi "

Nhắc tới Lệ Tương Giao cô không thoải mái lắm. Nhưng cô cũng cảm thấy mình không nhất thiết phải quan tâm đến cô ta. Cô thực sự rất tin tưởng Thiệu Chính Uy.

Người đàn ông bên cạnh lại bắt đầu vuốt ve đường eo của cô. Không biết xấu hổ mà sờ soạng cơ thể của cô. Cẩm Hy bị một trận đỏ mặt, bức bách mắng chửi hần.

" Đại sắc lang "

Người đàn ông kia lại còn cười giễu cô. Sau đó, Thiệu Chính Uy nhắc đến chuyện kết hôn.

Cô mới nhớ ra một chuyện, tò mò hỏi hần - " Cha mẹ anh hiện tại đang ở đâu? "

Hần nhìn cô, thấp giọng trả lời - " Cha mẹ anh đều mất cả rồi "

Hứa Cẩm Hy không khỏi ngạc nhiên, trong thâm tâm không khỏi dâng lên một cảm giác đau lòng. Vậy mà cô từng nghĩ hần là một đại thiếu gia. Hóa ra còn rất nhiều chuyện cô không biết về hần.

" Em xin lỗi. Nếu anh cảm thấy không thoải mái thì không cần nói "

Thiệu Chính Uy ôm chặt lấy cô trên giường, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô.

" Không cần phải xin lỗi. Anh cũng không phải cảm thấy không thoải mái. Nếu em muốn biết, anh đều sẽ nói tất cả cho em biết. Lúc anh còn nhỏ, họ không may mắn gặp tai nạn giao thông nên đã qua đời "

Hắn dịu dàng kể cho cô.

" Vậy sau đó anh sống cùng ai? "

" Ông nội anh. Em cũng biết ông ấy "

Hắn nhìn cô, khẽ nói.

Cầm Hy ngạc nhiên ngẩng đầu, cảm thấy khó hiểu - " Anh nói em có quen biết với ông nội anh? "

Thiệu Chính Uy gật đầu.

" Em còn nhớ khi em còn nhỏ. Trong Hứa gia có một vị quản gia già không? Người ta thường gọi ông là Thiệu quản gia "

Cô hồi tưởng, cố gắng lục lại trong trí nhớ mình. Một hồi cũng nhớ ra, thì ra vị quản gia ấy là ông nội của Thiệu Chính Uy. Vậy tất cả là trùng hợp sao?

Hắn lại ôm cô nhỏ giọng giải thích - " Hứa gia có ơn cứu mạng ông nội và cả cha anh khi còn nhỏ nên ông nội đã trở thành quản gia của gia đình em suốt mấy chục năm trời "

" Đây cũng là lý do anh trở về nước đến Hứa thị làm việc, là để trả ơn Hứa gia? "

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông, mở miệng hỏi.

Thiệu Chính Uy lần này lắc đầu - " Không phải, nếu anh nói là vì em. Em có tin không? Anh làm tất cả việc này đều là vì em, vì để trở thành người phù hợp với em, trở thành một người xứng đáng với em "

Hứa Cầm Hy không nói lên lời, nghẹn ngào nhìn hắn. Cô rướn người về phía trước hôn hôn lên đôi môi mỏng của hắn.

Thiệu Chính Uy siết chặt lấy cô. Mạnh mẽ hôn đáp trả. Rất lâu sau mới chịu buông ra.

Cô nằm trên ngực hắn khẽ thở gấp, sau đó chậm chạp lên tiếng.

" Nhưng mà em có một chuyện rất tò mò, anh thích em từ lúc nào? "

" Không nhớ "

Hắn biếng nhác trả lời.

Cô hôn đôi môi không vui - " Sao lại không nhớ? "

Thiệu Chính Uy nhìn về mặt tức giận của cô mà thích thú. Đưa tay vén tóc cho cô.

" Anh thực sự không nhớ, chỉ nhớ lúc nhìn thấy em gương mặt trông rất xinh đẹp, còn có lúc em tập trung học bài trong thư viện cũng đều rất xinh đẹp. Sau đó, chính là kiếm lòng không đậu mà thích em "

Cô trừng mắt nhìn hắn để giấu đi sự xấu hổ của mình.

" Hồi đó anh theo dõi em sao? Sao lại biết em hay học bài trong thư viện? "

Hắn cười, giọng cười trầm trầm mỉa mai - " Phải, anh theo dõi em. Đã theo dõi em từ rất lâu rồi. Em đến thư viện học bài anh cũng sẽ đến thư viện đọc sách. Em thích bắn cung, anh cũng sẽ tham gia câu lạc bộ bắn cung chỉ để có thể ở cùng em một chỗ. Em nói mẫu người em thích là một người đàn ông thành đạt, có sự nghiệp, anh liền biến mình trở thành người như em mong muốn "

Hứa Cầm Hy lại một lần nữa không nói nên lời. Cô nhớ cô từng ngồi trong lớp với Diệp Ái Linh, bàn về mẫu người đàn ông lý tưởng. Cô nói mình thích một người đàn ông đẹp trai, thành đạt, có sự nghiệp riêng cho bản thân. Lúc ấy, Ái Linh còn trêu đùa cô nói cô đọc ngôn tình quá nhiều rồi. Đương nhiên, thiếu nữ mới lớn ai mà chẳng mơ mộng, cô cũng vậy. Chỉ là sau này trưởng thành rồi mới biết trên đời này không tồn tại đàn ông như vậy. Không ngờ những lời này bị hắn nghe thấy.

Cô ôm chặt hắn, vùi mặt vào cổ hắn khẽ dụi dụi như một chú mèo con. Chính Uy có chút nhột, lại bật cười.

Hắn nhanh tay đè cô xuống, hạ thân phía dưới đã sớm bùng bùng phần chắn, lại bị cô cọt cọt lui thật sự không chịu thêm được. Rất nhanh chóng găt gao hôn cô. Thân thể di chuyển một cách chậm rãi.

.....

" Hứa Cẩm Hy, mình giận cậu. Mình không thèm nói chuyện với cậu! "

Diệp Ái Linh giận dỗi tuyên bố.

Cô ngồi ở ghế sofa bên kia vội vàng đi sang năn nỉ - " Diệp tiểu thư, cô đừng giận nữa có được không? Mình mang cho cậu bánh kem mà cậu thích nhất đây "

Cô nàng vội quệt mũi - " Hừ, đừng tưởng có thể lấy đồ ăn ra dụ dỗ được mình "

" Thật không? " - Cô nghi hoặc nói.

Hứa Cẩm Hy liền mở hộp bánh ra, bên trong là một cái bánh kem đầy socola được trang trí rất đẹp. Người bên cạnh nhìn không được mà liếc qua. Bị cô bắt gặp rồi hừ một tiếng xoay người.

" Mình cho cậu biết, cậu dám giấu giếm mình qua lại với Thiệu Chính Uy, bây giờ còn dám kết hôn trước mình. Mình chưa hận chết cậu là may lắm rồi! "

Lúc nhận được thiệp cưới từ tay cô, Diệp Ái Linh bị làm cho cả kinh, còn tưởng cô đang đùa.

" Được rồi, được rồi, là lỗi của mình, có được chưa? Nhận lời xin lỗi của mình đi mà, Ái Linh cô nương "

Cô đeo theo Diệp Ái Linh mà năn nỉ hết cả hơi.

Một hồi lâu, Diệp Ái Linh cũng hừ lạnh - " Nể tình cái bánh kem mình tha mạng cho cậu "

Cẩm Hy lắc đầu, xem ra cô so với một cái bánh kem còn không bằng.

" Cậu có mang xe theo không? "

Cô nàng vừa ăn bánh kem vừa hỏi.

Cô liền gật đầu, cục cưng của cô vừa mới được đi sửa sang về hôm qua.

" Vậy ăn xong chờ mình đi mua đồ "

" Đồ gì thế? "

Cô tò mò.

" Đến đó rồi biết "

Hai người buổi chiều rời khỏi cửa hàng thời trang của Diệp Ái Linh. Cô nàng vừa nhìn thấy chiếc Ferrari màu đen quen thuộc của Hứa Cẩm Hy ngay lập tức ngồi vào ghế phụ, nhàn nhã dựa vào lưng ghế.

" Oa thật thoải mái, đúng là ngồi trong xe đắt tiền thì người thấy mùi tiền, tâm trạng cũng thật cao hứng "

Cô ngồi vào ghế lái khẽ lắc đầu trước bộ dạng trẻ con của cô nàng.

Hứa Cẩm Hy lái xe đến một khu phố mua sắm sầm uất nhất thành phố. Cô tìm chỗ đỗ xe, rồi đi theo Diệp Ái Linh.

Cô nàng dẫn cô đến một cửa hàng bán váy ngủ, Hứa Cẩm Hy ngạc nhiên - " Cậu tính mua váy ngủ à? "

Diệp Ái Linh vỗ vỗ vai cô - " Vào trong đi, mình mua quà mừng tân hôn cho cậu "

Nhìn ra ý xấu xa trong mắt cô nàng, cô liền xấu hổ mắng - " Cút, bà đây không cần "

" Ủầy, mình không biết Hứa tiểu thư cậu lại dễ đỏ mặt như vậy nha "

Cô nàng lại trêu chọc cô.

Cẩm Hy bức bách đi nhanh vào trong. Diệp Ái Linh cười trộm cũng vào theo sau.

Cô vào trong cửa hàng cũng chỉ ngồi một bên lật tạp chí ra xem. Diệp Ái Linh đi qua đi lại một hồi gọi nhân viên đến, chỉ vào một chiếc váy ren màu xanh đen khoét sâu xuống ngực.

" Gỏi cho tôi cái này "

Cô nàng chỉ xong còn nhìn cô cười ản ả.

Cầm Hy nhìn thấy cái cô nàng chọn, có một chút hốt hoảng. Cô muốn ngăn người nhân viên lại nhưng Diệp Ái Linh chặn họng.

" Cậu mà không nhận, mình tiếp tục gỏi cậu "

Cô đành miễn cưỡng nói - " Có thể đổi cái khác không? Cái váy đó thực sự rất hở "

" Không được "

Diệp Ái Linh liền gạt bỏ lời cô.

Hứa Cầm Hy chỉ biết khóc không ra nước mắt.

Hai người mua đồ xong có chút đói bụng liền ghé qua nhà hàng Ý bên cạnh. Vì Ái Linh vừa mới mua quà tặng cho cô nên bữa ăn này Cầm Hy giành trả. Nghe vậy, cô nàng cũng không nề nang gì, gọi hết mấy món ngon nhất trong nhà hàng.

Lâu lâu được tiểu thư nhà giàu đãi, cô nàng đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt.

Cầm Hy chỉ khẽ lắc đầu - " Cậu gọi nhiều như vậy, liệu có ăn hết không? "

" Không hết thì mình đem về, Hứa tiểu thư cậu yên tâm đi "

Diệp Ái Linh cao giọng nói.

" Không ngờ, hoa khôi của chúng ta cũng đến đây dùng bữa nha "

Diệp Ái Linh đang ăn liền bị nghẹn quay đầu nhìn người đang nói kia. Đúng là đang ăn ngon mà cũng gặp quỷ.

Cầm Hy vẫn từ tốn ăn món súp của mình. Không cần ngược lên cũng biết kẻ đang nói kia là ai.

Lý Phuong Ngọc nhìn hai người, trên mặt lộ vẻ giễu cợt. Phía sau còn có Lăng Nhã Tĩnh và Lư Phi.

" Nghe nói nhà hàng này là nhà hàng Ý gần như cao cấp nhất thành phố, chỉ chuyên đón tiếp tầng lớp thượng lưu. Không hiểu sao lại để những kẻ tầm thường cũng bước chân vào đây được "

Giọng nói lãnh lút lại vang lên.

Cầm Hy nghe cô ta nói xong, không nhịn được lắc đầu cười lại tiếp tục ăn.

" Cậu cười cái gì? "

Lý Phuong Ngọc nhún mày.

" Bạn học Lý à, bạn nói nơi này chỉ đón tiếp giới thượng lưu, vậy sao bạn cũng xuất hiện ở đây? Hình như mình nhớ bạn không thuộc một trong số đó nha "

Diệp Ái Linh nhếch miệng cười.

Nếu không phải có Lư Phi, cô ta được vào nơi này không?

Lý Phuong Ngọc thẹn quá hóa giận, trừng mắt thẳng tới hai người.

" Phuong Ngọc, đủ rồi "

Lăng Nhã Tĩnh từ phía sau bước đến.

" Cậu sao có thể nói năng kiêu ngạo như vậy? Người ở tầng lớp thượng lưu hay trung lưu đều cũng là người, người làm công cũng là người, người nấu ăn trong nhà bếp nhân viên cũng là người, đến ăn mày cũng là người. Cậu sao có thể xem thường mọi người như vậy? "

Cô ta nhẹ giọng trách mắng Phuong Ngọc nhưng thực chất là mượn lời giễu cợt cô. Giọng điệu chanh chua đến phát tởm.

Khi còn học trung học, vì Lăng Nhã Tĩnh là lớp trưởng nên lúc nào cũng cao giọng, rất thích điều khiển người khác. Thế nên có rất nhiều nữ sinh trong lớp không thích cô ta.

Cầm Hy cười một tiếng rất nhỏ.

Lý Phương Ngọc nhìn qua - " Thật không hiểu sao trên đời này lại có người không biết xấu hổ như vậy "

" Đây cô nói ai không biết xấu hổ hả? "

Diệp Ái Linh bực tức nói.

Lưu Phi nhìn mấy người phụ nữ sau bao nhiêu năm vẫn cứ đấu đá nhau, cảm thấy có chút phát chán. Hồi còn trẻ, anh ta còn cảm thấy hứng thú hòa theo nhưng bây giờ bắt đầu cảm thấy phiền.

" Được rồi, chúng ta mau đi ăn thôi. Nhã Tĩnh, không cần để ý đến bọn họ "

Lưu Phi bước tới vỗ vai cô.

Lăng Nhã Tĩnh cũng đồng ý liền kéo Lý Phương Ngọc ra xa. Bọn họ đến một cái bàn gần cửa sổ đã được Lưu Phi đặt trước để dùng bữa.

" Cầm Hy "

Diệp Ái Linh kêu.

Cô ngồi đối diện từ tốn ăn - " Thế nào? "

" Cậu còn dư thiệp cưới không? "

Cô nàng nhướn mắt hỏi.

" Làm gì? "

Cầm Hy nhíu mày.

" Cho mình đi, mình đi quảng thiệp cưới vào mặt bọn người đó. Để Lăng Nhã Tĩnh kia thấy cậu kết hôn với Thiệu Chính Uy mà tức chết! "

Diệp Ái Linh hậm hực nói.

Cô nhìn cô nàng, nghiêm túc nói - " Mình không thích như vậy đâu "

Cô nàng nhìn thấy vậy, liền bậm môi - " Được rồi, mình biết Thiệu Chính Uy kia là cục kim cương của cậu "

Cô khẽ cười. Hai người nhanh chóng dùng bữa xong để rồi đi, Diệp Ái Linh phải quay về cửa hàng, còn cô phải đến nhà hàng của mình.

Hứa Cầm Hy đã mở một nhà hàng cho riêng mình với số tiền mà cô có. Từ sau khi đồng ý kết hôn, cha đã tùy ý để cô làm mọi việc. Nên ngay lập tức Cầm Hy đã mở một nhà hàng tây nhỏ. Đặt tên là Mộc Điền.

Thiệu Chính Uy có ý muốn giúp cô mở một nhà hàng sang trọng cao cấp hơn nhưng cô đã từ chối.

Lăng Nhã Tĩnh vừa ăn lại vừa nhìn thấy phía bên kia Hứa Cầm Hy đã dùng xong bữa định ra về.

" Nhã Tĩnh, cuối tuần này cậu rảnh chứ, gia đình mình có một buổi tiệc nhỏ mừng thọ bà nội mình. Cậu đến cùng mình có được không? "

Lưu Phi hỏi người kia.

Nhưng cô ta lại lạnh nhạt trả lời - " Xin lỗi, mình bận rồi "

Lưu Phi có chút cứng nhắc.

" Một nhân viên nhà bếp nhỏ bé, lấy đâu ra tiền để đến nhà hàng cao cấp thế này dùng bữa? Nhã Tĩnh, cậu nói xem cô ta chắc chắn là lại kiếm được lão già có tiền nào rồi! " - Lý Phương Ngọc khinh bỉ nhìn bàn phía bên kia nói.

Người bên cạnh nhếch miệng nói - " Bản chất dơ bẩn đương nhiên có xinh đẹp một chút cũng không thể sạch hơn được "

" Hứa tiểu thư, mong người cảm thấy ngon miệng với bữa ăn hôm nay. Để tôi tiễn hai người ra cửa "

Hai người thanh toán bữa ăn xong, muốn đứng lên đã nhìn thấy người quản lý nhà hàng đi tới, cung kính chào.

" Hôm nay chúng tôi dùng bữa rất ngon miệng, cảm ơn quản lý Hoàng "

Cô khẽ nở nụ cười.

Ít ai biết được rằng nhà hàng này cũng thuộc về gia đình cô. Nó được mở từ khi cô còn rất nhỏ, đến hôm nay cũng là mấy chục năm rồi. Mẹ cô khi đó cũng có đam mê với việc nấu nướng và thức ăn vậy nên bà ấy quyết định mở một nhà hàng, còn là nhà hàng Ý. Tuy không thể thực hiện ước mơ nấu nướng của mình nhưng bà cũng muốn có một chút thành tựu. Sau khi du học về, cô rất hay thường xuyên đến đây dùng bữa.

" Hứa tiểu thư, mời "

Người quản lý trực tiếp tiễn bọn cô ra đến cửa, mở cửa cho cô.

Ba người ngồi bên kia nhìn thấy không khỏi thấy lăm lăm.

Cầm Hy và Diệp Ái Linh vừa ra cửa thì xe của cô đã được nhân viên nhà hàng lái đến. Anh ta ra khỏi xe, cung kính chào mở cửa cho cô và Diệp Ái Linh.

Lý Phuong Ngọc ngồi bên trong nhà hàng nhìn thấy chiếc siêu xe đã nhất thời kinh ngạc. Người bên cạnh cũng vì thế mà mắt không khỏi mở to hơn một chút.

" Đó chẳng phải chiếc Ferrari F12 Berlinetta phiên bản giới hạn sao? "

Lưu Phi rất thích xe cộ nên khá rành về lĩnh vực này.

Hai người kia đồng loạt nhìn anh ta.

Anh ta khẽ nhún mày rồi vuốt cằm nhìn siêu xe bóng loáng ngoài kia.

" Xem ra Hứa Cầm Hy không đơn giản là làm tình nhân cho lão già có tiền nào đó đâu "

" Ý cậu là gì? "

Lý Phuong Ngọc quay phắt lại.

" Cậu không cảm thấy sao? Nhìn cách quản lý nhà hàng này tiễn cô ấy ra tận cửa lại còn rất cung kính. Xem ra bản thân Hứa Cầm Hy cũng không phải tầm thường như chúng ta nghĩ "

Lăng Nhã Tĩnh cảm thấy buồn cười - " Cô ta làm sao có thể? "

Lưu Phi nhìn cô không nói gì.

.....

" Bếp trưởng chị về rồi, sáng giờ chị đi đâu thế? "

Cậu bếp phó từ trong phòng bếp nhà hàng đi ra, cả người chảy đầy mồ hôi.

" Vắt vớ cho cậu rồi, chị sáng nay có việc bận một chút. Được rồi chị đi thay đồ đây "

Cô vội đi vào phòng thay đồ đầu bếp vào, buộc tóc gọn gàng rồi quay trở ra.

" À vừa nãy Thiệu Chính Uy có đến đây "

Doãn Hào nói.

Cô ngạc nhiên - " Anh ấy có đến sao? Sao anh ấy không gọi điện cho chị "

Cầm Hy ngay lập tức kiểm tra điện thoại mới phát hiện điện thoại mình đã hết pin từ lúc nào. Vội đem đi sạc. Sạc vào mới thấy ba cuộc gọi nhờ của hân.

" Anh ấy có nói gì không? "

Cô lại hỏi cậu.

" Thiệu Chính Uy đáng lẽ đến đây dùng bữa trưa nhưng lại không có chị ở đây, sắc mặt anh ta không được vui lắm "

Từ lúc Hứa Cầm Hy mở ra nhà hàng Mộc Điền này, Thiệu Chính Uy thường xuyên ghé qua đây ăn trưa, có khi dùng luôn bữa tối nếu công việc không quá bận. Bởi vì nơi đây khá gần công ty, chỉ chừng năm phút lái xe. Hắn dường như đã quen với thức ăn cô nấu. Rất hiếm khi nào ăn ở nơi khác.

Mà sáng hôm nay Cầm Hy không có đến nhà hàng vì gấp rút phải đi nắn nỉ cô nàng Diệp Ái Linh kia nên không có trở về kịp buổi trưa. Từ sau khi ở bên cạnh hân, cô phát hiện Thiệu Chính Uy là người rất dễ gần. Nếu cô lơ là không quan tâm hân một chút, tên đàn ông ấy liền giận.

Hứa Cẩm Hy gấp gáp gọi điện cho người kia, chuông reo được một tiếng hắt liền ngay lập tức bắt máy. Cô chưa kịp lên tiếng thì người kia đã thấp giọng nói.

" Lúc này em đi đâu vậy? "

Cẩm Hy nhanh chóng đáp.

" Em đi cùng Diệp Ái Linh một chút, tiện thể gửi cô ấy thiệp cưới của chúng ta "

" Ừ "

" Anh giận à? "

Cô cắn môi hỏi.

" Không có "

" Thế tối nay anh có tặng ca không? "

" Có, hôm nay anh rất bận "

Thiệu Chính Uy thực sự rất bận rộn, vậy nên buổi trưa mới tranh thủ một chút đến chỗ Mộc Điền ăn trưa cùng cô. Nhưng cuối cùng lại không gặp được.

Nghe ngữ giọng của Thiệu Chính Uy, nói không giận có quỷ mới tin.

" Vậy tối nay anh không ghé sao? "

Cô dò hỏi.

" Ừ, tối nay anh phải đi gặp đối tác. Không thể đến chỗ em ăn tối được "

Hắn nói.

Cẩm Hy lại phải làm việc đến mười một giờ đêm cho đến khi nhà hàng đóng cửa.

Cô chắc chắn hắn giận rồi.

Tuy chỉ còn một tuần nữa là đến đám cưới nhưng cô và hắn lại rất bận rộn. Thiệu Chính Uy vốn dĩ muốn cô dọn đến nhà hắn ở nhưng Cẩm Hy không chịu. Dù gì một tuần nữa là kết hôn, không cần phải vội vàng như thế.

Cẩm Hy lại tiếp tục làm việc trong nhà hàng đến tối khuya. Sau khi đóng cửa nhà hàng, cô lấy xe quay về nhà. Nhìn điện thoại trong tay, từ chiều đến giờ không có tin nhắn hay cuộc gọi nào của hắn. Có vẻ như Thiệu Chính Uy thực sự rất bận.

Cô quay về căn hộ của mình cũng đã là gần 12 giờ. Cô mệt mỏi đi vào quăng giỏ xách qua một bên, ngã xuống ghế sofa. So với lúc làm ở nhà ăn, công việc của một bếp trưởng nhà hàng còn áp lực hơn rất nhiều.

Đang muốn đi tắm đột nhiên chuông cửa vang lên làm Cẩm Hy lật đặt ra mở cửa. Vừa mở ra đã nhìn thấy Thiệu Chính Uy đứng bên ngoài. Cô bị làm cho bất ngờ.

" Chính Uy "

Hắn cả người cao lớn xuất hiện ngay cửa, thần thái có phần mệt mỏi. Thiệu Chính Uy kéo tay cô, nhét cô vào trong lồng ngực mình. Hít lấy mùi hương từ cơ thể cô.

" Cẩm Hy, anh nhớ em.. "

Cả ngày hôm nay, hắn đều không gặp được cô.

" Chính Uy, anh uống rượu sao? "

Cô nghe được mùi men từ người đàn ông.

Hắn càng ôm chặt cô hơn - " Ừ vì công việc nên anh có uống một chút "

" Anh đã ăn tối chưa? "

" Không ăn được nhiều lắm "

Thiệu Chính Uy xoay đầu lần tìm cổ cô, hôn hôn lên đó.

Cầm Hy mặt hơi nóng vội lòi hẳn vào trong nhà. Hấn ngồi xuống ghế tiện thể kéo cô ngồi xuống cùng.

"Đề em đi nấu đồ ăn cho anh. Anh đi tắm đi đã "

Cô nhẹ giọng nói.

Hấn lắc đầu, kéo tay cô - "Tắm với anh "

.....

...

Trong phòng tắm, hơi nước tỏa ra đầy ắp. Còn có mùi tinh dầu dịu nhẹ khiến tâm trạng người ta thoải mái. Cầm Hy ngồi trong bồn tắm tùy ý để người đàn ông kia tắm rửa cho mình còn thuận tay sờ soạng cơ thể cô.

Không biết từ lúc nào kỳ cọ đã biến thành vuốt ve.

Cầm Hy nóng mặt, khản trương lên tiếng - "Anh đừng như vậy "

Thiệu Chính Uy còn không biết xấu hổ nhìn chăm chăm vào cơ thể cô. Cô thực muốn che mắt hẳn lại. Cánh tay to lớn lại kéo cô đến gần, cúi đầu xuống tấn công cô. Từng chút từng chút một nhấn chìm cô xuống bể tình. Hấn cắn cắn cánh môi mềm như viên kẹo dẻo trong miệng. Dùng sức mà mút lấy. Hơi thở nam tính rất bao vây lấy hô hấp của cô.

Cầm Hy chống tay lên ngực hẳn, đề phòng bị hẳn hôn đến mức thiếu khí.

"Chính Uy, buổi trưa, anh giận sao? "

Lúc hẳn buông cô ra, Cầm Hy nhỏ giọng hỏi.

Hấn ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

"Ừ "

Thiệu Chính Uy không phủ nhận. Hấn thực sự có giận một chút. Tuy rằng sắp kết hôn rồi nhưng cô và hẳn đều bận rộn với công việc. Muốn hẹn hò cũng không có thời gian. Hấn chỉ có thời gian ăn trưa dùng để gặp cô.

Cô vuốt ve gương mặt hẳn, hôn nhẹ lên môi mỏng nhạt màu - "Anh đừng tức giận. Em xin lỗi vì về không kịp. Lát nữa em sẽ nấu thật nhiều món ngon cho anh ăn nhé "

Thiệu Chính Uy mím môi, một lát sau mở miệng - "Anh muốn ăn cái khác "

"Anh muốn ăn cái gì? "

Cầm Hy đột nhiên ngây thơ hỏi.

Ngẩn ngơ một hồi lâu mới phát hiện ra ý tứ của hẳn. Gò má phồng hồng tức giận trừng mắt.

"Không cho "

Hấn cười thấp - "Em không cho được sao? "

Ngay lập tức, Thiệu Chính Uy nhích người đến bắt lấy cô mà triền miên quần quýt. Cầm Hy muốn né tránh nhưng không nhanh bằng hẳn. Không lâu sau bị hẳn quấn chặt đến mức không thể thở.

Nửa đêm cô nằm trên giường tùy ý để hẳn ôm lấy mà ngủ. Rốt cuộc là cô không chịu dọn đến nhà hẳn, Thiệu Chính Uy lại mò sang đây qua đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Diệp Thần và Lê Tương Giao ngồi trên bàn làm việc đối diện nhau, cả hai người không nói câu nào nhìn tấm thiệp cưới trong tay mình.

Lê Tương Giao vẫn chưa thể tin được những gì trước mắt mình.

"Làm sao có thể..."

Thiệu Chính Uy làm sao có thể cùng Hứa Cẩm Hy kết hôn? Cô ta, chỉ là một nhân viên nhà ăn nhỏ nhoi, thật không xứng!

Ngược lại với Lê Tương Giao, người ngồi bên kia cư nhiên rất điềm tĩnh đọc tấm thiệp. Sau đó cất vào ngăn kéo.

Khi Cẩm Hy còn học trung học, anh đã bắt đầu thích cô. Khi Cẩm Hy đi du học, anh liền muốn chờ đợi cô về, đợi sau khi anh có sự nghiệp sẽ tỏ tình với cô. Nhưng khi anh biết Cẩm Hy là con gái độc nhất của Hứa Gia Lâm, anh liền chần chừ. Một thư ký nhỏ nhoi như anh sao có thể với tới cô?

Anh thực sự hối hận vì đã không nhanh chóng chiếm lấy cô. Anh và cô tình cảm tốt như thế. Có phải nếu như trước đây, anh quyết tâm theo đuổi, Cẩm Hy đã có thể đồng ý ở bên cạnh anh?

.....

Hai ngày trước khi hôn lễ diễn ra bỗng dưng cha cô lấy cương vị là chủ tịch đi khảo sát trên dưới một hôm, tất cả các công ty con, tất cả các bộ phận. Không những vậy còn lôi Hứa Minh theo rồi lại lôi cô theo. Trước đó ở tổng công ty ông đã lôi cô và em trai đi xuống từng bộ phận xem xét mọi người làm việc. Cẩm Hy có ý định không muốn đi liền bị ông mắng.

Sáng hôm đó, cô có nhắn tin cho Thiệu Chính Uy biết gần trưa sẽ đến Viễn Thạc. Đi khảo sát xong rồi, cha cô nói sẽ mời hẳn cùng đi ăn trưa.

Diệp Thần cùng Lê Tương Giao nhận được thông báo liền nhanh chóng sắp xếp mọi thứ, thông báo xuống từng bộ phận. Nói rằng hôm nay có chủ tịch đến, mọi người phải chuẩn bị. Không được có bất cứ cái gì sai sót.

Sau khi đi thăm hết tất cả các công ty con trong thành phố, Viễn Thạc là công ty cuối cùng.

Trước cổng, Thiệu Chính Uy cùng trợ lý, thư ký và mấy người trong ban lãnh đạo nữa đã đứng chờ sẵn.

Hàng loạt những chiếc xe màu đen bóng loáng lướt nhanh đến trước công ty Viễn Thạc. Người bước xuống đầu tiên là Hứa Gia Lâm, mọi người ngay lập tức cung kính chào.

"Kính chào chủ tịch"

Sau đó là Hứa Minh và cô. Lúc Hứa Cẩm Hy bước xuống xe trong bộ váy đen ôm sát người rất sang trọng và quý phái, mọi người đều phải ngược nhìn cô.

Lê Tương Giao đứng phía sau Diệp Thần nhìn cô bước xuống, cô ta kinh ngạc đến nỗi không nhớ đến việc phải cúi chào tổng giám đốc và Hứa tiểu thư. Còn Diệp Thần lại rất bình tĩnh.

"Chào mừng tổng giám đốc, Hứa tiểu thư"

Đám đông đồng thanh nói.

Cô đứng sau cha mình, Thiệu Chính Uy bước đến cúi chào chủ tịch. Trong một giây rất nhanh liếc qua cô, ánh mắt ôn nhu cực điểm.

Mọi người di chuyển vào trong, Hứa Gia Lâm, Hứa Minh và Thiệu Chính Uy đi ở phía trước còn cô đi ở phía sau.

Bọn họ đi tham quan từng bộ phận, đến bộ phận nào cha cô cũng đều quan sát, thăm hỏi. Cho nên thời gian vì thế mà cũng kéo dài ra.

Đến phòng R&D, Hứa Gia Lâm nán lại khá lâu hỏi về các dự án quan trọng gần đây được triển khai thế nào.

Cô nhìn người đàn ông phía trước mình đang nói chuyện cùng cha. Phong thái của hắn rất đỉnh đạc, lại thêm vạn phần phong độ anh tuấn. Cẩm Hy đi cao gót nên cảm thấy có chút mỏi chân. Cô ở phía sau lên chuông ra ngoài phòng.

Cẩm Hy cũng không dám đi xa, chỉ ra ngoài hành lang gỗ cao gót của mình ra một chút rồi lại ngay lập tức mạng vào tránh để ai nhìn thấy. Cô đảo mắt xung quanh, đột nhiên nhìn thấy trong một căn phòng lớn, có rất nhiều nhân viên đang chăm chỉ làm việc với sổ sách. Lại trông thấy một nhân vật đang đứng quất mắng một nhân viên khác.

Không ai khác ngoài Lý Phương Ngọc.

Hứa Cẩm Hy tiến lại gần, xuyên qua vách kính trong suốt khẽ nhìn. Cô bé nhân viên bị quất kia thoạt nhìn rất trẻ, hình như là sinh viên mới trường.

Cô cảm thấy buồn cười. Nhìn vào còn tưởng cô ta là sếp. Đây là ma cũ ăn hiếp ma mới sao?

"Cậu đang làm gì ở đây?"

Lăng Nhã Tĩnh từ phía xa nhìn thấy cô, nhú mồm.

Cầm Hy xoay người lại, rất tự nhiên nói - " Minh đi tham quan "

" Cậu nghĩ đây là nơi nào mà tự tiện vào đây tham quan. Không phải cậu đã nghỉ việc ở đây rồi sao. Chẳng lẽ muốn đến đây tìm Thiệu Chính Uy, đeo bám anh ấy "

Cô ta cao giọng hỏi.

Lăng Nhã Tĩnh lúc trước khi nghe được vụ việc trưa nào, phó tổng cũng chỉ định Hứa Cầm Hy nấu đồ ăn cho hắn, còn trực tiếp mang lên. Cô ta đã vô cùng tức giận. Nhưng sau đó lại nghe được tin Cầm Hy nghỉ việc, mọi người bắt đầu suy đoán có phải mỹ nhân của nhà ăn nhân viên đã bị phó tổng đá rồi không?

Lăng Nhã Tĩnh cũng không còn lo lắng, phần nào đó trong thâm tâm cô ta đã cảm thấy an tâm hơn.

Cô ta dùng ánh mắt cay nghiệt nhìn cô. Ngược lại Hứa Cầm Hy chỉ nhẹ cười - " Phải, tôi đến tìm anh ấy "

" Thật không biết xấu hổ! "

Lăng Nhã Tĩnh trừng mắt nhìn cô.

Lần đầu tiên, Cầm Hy nhìn thấy cô ta thẳng thắn thể hiện địch ý với cô như vậy. Quả nhiên, cô ta rất thích Thiệu Chính Uy.

" Cầm Hy... "

Một giọng nói uy lực vang lên.

Từ phía sau, chủ tịch cùng mọi người tiến đến gần. Lăng Nhã Tĩnh quay đầu nhìn thấy ngay lập tức hốt hoảng cúi đầu.

" Chủ... tịch... "

Hứa Gia Lâm nhìn cô ta lại nhìn cô - " Cầm Hy, con đi đâu này giờ vậy? "

" Con vào phòng vệ sinh một lát, thưa cha "

Cô nhỏ giọng nói.

Cha...?

Lăng Nhã Tĩnh cả kinh nhìn về phía cô. Hứa Cầm Hy là con gái của chủ tịch tập đoàn Hứa thị? Làm sao có thể?

Cô ta nhất thời cảm thấy chân mình run run.

" Được rồi chúng ta tiếp tục đi "

Ông nói.

Diệp Thần liền nhanh chóng mở đường phía trước. Mở cửa căn phòng lớn kia ra.

" Thưa chủ tịch, đây là phòng tài vụ "

Lý Phuong Ngọc đang mắng nhân viên mới liền giật mình quay về chỗ làm việc của mình.

Bởi vì chủ tịch đã ra lệnh mọi người cứ làm việc như bình thường, không được chuẩn bị đón tiếp gì cả. Nên mọi việc diễn ra theo đúng như thường ngày.

Lăng Nhã Tĩnh bây giờ đã khẩn trương đi vào phòng.

" Chủ tịch đây là trưởng phòng tài vụ, Lăng Nhã Tĩnh "

Diệp Thần mở miệng giới thiệu.

Cô ta lại cúi đầu kính cẩn chào.

Lăng Nhã Tĩnh lấy lại bình tĩnh, lên tiếng giới thiệu về phòng tài vụ. Cầm Hy phải công nhận cô ta thực sự rất giỏi.

Lý Phuong Ngọc ngồi ở bên ngoài dãy bàn làm việc, trông thấy Hứa Cầm Hy đang đứng ở phía sau đám người. Cô ta bất ngờ nhướn người lên, theo phản xạ lên tiếng.

" Hứa Cẩm Hy, cậu làm gì ở đây? "

Lăng Nhã Tĩnh giật mình bước tới trùng mắt với cô ta. Án Lý Phương Ngọc xuống cúi đầu theo mình.

" Xin lỗi Hứa tiểu thư vì sự thất lễ này "

Cẩm Hy chỉ lẳng lặng nhìn, không có biểu hiện gì.

Lý Phương Ngọc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng lại nghe người bên cạnh gọi Hứa tiểu thư liền khó hiểu.

Hứa Gia Lâm quay sang hỏi con gái - " Cẩm Hy, con quen người này? "

" Là bạn cùng lớp thời trung học của con, thưa cha "

Cô đáp.

Lý Phương Ngọc kinh ngạc mà cứng họng mở to mắt nhìn cô. Trán bắt đầu đổ mồ hôi.

" Vậy sao? "

Hứa Gia Lâm cũng không có hỏi thêm, xem xét một chút rồi cùng mọi người rời đi.

Sau khi đi hết công ty, Cẩm Hy đưa ba người đến nhà hàng Mộc Điền của cô dùng bữa. Hứa Cẩm Hy trực tiếp xuống bếp làm thức ăn. Còn để ba người đàn ông ngoài kia cùng nhau nói chuyện công việc.

Dùng bữa xong, trong lúc đứng dậy đột nhiên Hứa Gia Lâm bước đi không vững. Hứa Minh và cô lo lắng đỡ ông.

" Cha, cha không sao chứ? "

" Không sao "

Nhưng khi vừa đi ra đến cửa ông liền ngất đi khiến mọi người bị một trận hoảng sợ vội đưa ông đi cấp cứu.

.....

Cẩm Hy ngồi trong phòng bệnh, mùi khử trùng làm cô vô cùng khó chịu. Thiệu Chính Uy bước tới cởi áo khoác của mình ra choàng lên cho cô. Lại ngồi xuống bên cạnh quàng tay qua ôm lấy thân thể nhỏ nhắn.

Cô lại nắm lấy tay cha mình đang nằm trên giường bệnh. Lúc này cô thực sự rất hoảng sợ.

Hứa Gia Lâm nằm trên giường mặt mày tái nhợt.

Lúc này, cánh cửa phòng bệnh mở ra, Hứa Minh bước vào phòng bệnh. Cô vội vàng đứng dậy.

" Bác sĩ nói thế nào? "

Hứa Minh lẳng lặng nhìn cô, có chút ghen lại.

" Sao thế nào? Em nói đi "

Cậu càng như vậy, Cẩm Hy lại càng lo hơn.

Cậu hơi cúi thấp đầu - " Bác sĩ nói cha đã mắc bệnh ung thư gan, còn là thời kỳ cuối. Đã không còn kịp nữa rồi. Chị hai, là cha đã giấu chúng ta "

Hứa Cẩm Hy gần như đứng không vững nữa, cố gắng bám víu người bên cạnh. Thiệu Chính Uy lo lắng đỡ lấy cô. Cẩm Hy hốc mắt đã đỏ.

Cô rất hối hận hôm qua còn có ý muốn không đi cùng cha. Trước đây còn luôn không nghe lời ông, luôn tự ý làm theo ý mình.

Cô bây giờ mới bắt đầu hoảng sợ.

.....

Mọi thứ thực ra nhanh hơn những gì Hứa Cẩm Hy tưởng tượng được. Lễ cưới đã được hủy bỏ. Một tuần sau đó, Hứa Gia Lâm mất.

Đám tang của ông diễn ra rất an tĩnh ngay tại nghĩa trang.

Hứa Cẩm Hy sau một đêm ngồi bên cạnh ông khóc lớn như một đứa trẻ. Thì sáng hôm sau đã im lặng như một bức tượng. Từ đầu đến cuối, Thiệu

Chính Uy đều ở bên cạnh cô. Giúp cô lo liệu đám tang của chủ tịch.

Hắn còn nhớ khi hắn mới trở về nước đã đến gặp Hứa Gia Lâm. Chủ tịch dò hỏi hắn vì sao lại muốn giúp đỡ giữ gìn thành quả cả đời của ông, vì sao muốn bảo vệ cơ nghiệp của Hứa gia? Là vì Hứa gia có ơn với hắn? Hay là hắn muốn có thứ gì?

Thiệu Chính Uy lúc đó rất thành thật trả lời, hắn thực sự muốn có một thứ từ Hứa gia.

Ông hỏi - " Là thứ gì? "

" Hứa Cẩm Hy " - Hắn đáp.

Hứa Gia Lâm rất ngạc nhiên về câu trả lời của hắn.

Thiệu Chính Uy lại nói - " Vì cô ấy, cháu mới trở về đây "

Sau đó, không hiểu sao ông liền tin tưởng hắn như vậy, đối với hắn một chút cũng không đề phòng. Cho dù hắn là người xa lạ.

.....

Một buổi sáng, Thiệu Chính Uy đến Hứa gia. Hắn nhìn thấy cô đang ngồi trong phòng làm việc của cha. Liền lảng lảng mở cửa, bước đến ôm lấy cô đang đứng bên kệ sách.

Cẩm Hy cô chút giật mình - " Anh đến lúc nào vậy?

" Mới đến được một lúc. Đang nghĩ cái gì vậy? "

Hắn gác cầm lên vai cô, ôn nhu hỏi.

" Em chỉ nghĩ đến vài chuyện lúc nhỏ thôi " - Cẩm Hy thật lòng nói ra suy nghĩ của mình.

" Cuộc họp cổ đông thế nào rồi? " - Vô nhẹ giọng hỏi.

Thiệu Chính Uy vuốt ve ngón tay của cô, khẽ thở dài - " Đã kết thúc rồi "

Vì Hứa Gia Lâm đã mất, theo ý muốn cuối cùng của ông. Chức vụ chủ tịch sẽ được trao cho Hứa Minh, lại bổ nhiệm Thiệu Chính Uy lên làm tổng giám đốc, trở về tổng bộ làm việc.

" Cẩm Hy, chủ tịch mất cũng đã được một tháng rồi "

Hắn thừa nhận hắn rất gấp gáp. Chủ tịch mất. Lễ cưới bị hủy, sau đó chuyện kết hôn cũng không có bàn tới.

Vốn dĩ ngay từ đầu cô đồng ý kết hôn là do bị Hứa Gia Lâm ép buộc. Thiệu Chính Uy thực sự nóng lòng.

Hứa Cẩm Hy hiểu ý hắn, nhưng mà...

" Thực sự cũng không cần gấp như vậy, chúng ta để sau được không anh "

Không phải cô không muốn cùng hắn mà là chính cô cũng cảm thấy hai người kết hôn thực sự quá gấp. Có chút gì đó khiến Cẩm Hy cảm thấy không chắc chắn.

Thiệu Chính Uy ôm cô im lặng, bởi vì cô không quay đầu nên không nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của hắn. Đôi mắt mím lại.

Thời gian tiếp theo, Hứa Cẩm Hy vẫn tiếp tục công việc ở nhà hàng của mình. Cha mất rồi, ở nhà chỉ còn mình em trai cô. Thế nên cô đã dọn về Hứa gia ở luôn. Còn hắn từ sau khi lên làm tổng giám đốc lại càng bận rộn hơn. Nhưng mỗi ngày đều ghé qua nhà hàng cô dùng bữa. Mặc dù Thiệu Chính Uy đã đến tổng công ty làm việc, cư nhiên cách rất xa nhà hàng của cô. Hắn vẫn đều đặn mỗi ngày đến. Thêm nữa Cẩm Hy đã trở về Hứa gia, nên Chính Uy mỗi tối không tiện tới qua đêm cùng cô.

Vì thế tâm trạng của Thiệu Chính Uy cực kỳ không tốt.

Hắn vốn là người lãnh đạm. Thời gian gần đây càng trở nên lạnh lùng, khắc nghiệt hơn. Trên dưới tổng công ty, ai cũng nói rằng vị tổng giám đốc mới của họ là một đại ác ma, cực kỳ băng lãnh, cực kỳ khó chịu.

Giáng sinh sắp đến, trời càng lúc càng lạnh. Cẩm Hy buổi sáng chỉ muốn cuộn tròn trong chăn để ngủ. Nhưng cô phải thức dậy đi đến nhà hàng làm việc.

Đến trưa, Thiệu Chính Uy ghé đến nhà hàng dùng bữa trưa cùng cô. Cẩm Hy nhìn hắn mới có mấy ngày thôi đã già đi rất nhiều, thần thái có chút mệt mỏi.

" Công việc rất mệt sao? "

Cô đem thức ăn đặt lên bàn, vươn tay đặt lên má hắn, lo lắng hỏi.

Thiệu Chính Uy không có nhìn cô, nhưng bàn tay to lớn khẽ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn, dụi má vào tay cô, hưởng thụ sự mềm mại trong lòng bàn tay. Hắn lại kéo đĩa thịt qua, cắt ra cho cô.

Cô biết hắn vẫn còn đang giận nhưng đối với cô vẫn ôn nhu như vậy. Mỗi lần giận, Thiệu Chính Uy càng trở nên kiệm lời hơn. Cẩm Hy muốn nói với hắn, cô không phải không muốn cùng hắn kết hôn chỉ là cô không muốn gấp gáp như vậy mà thôi.

Hai người tiếp tục dùng bữa trong im lặng. Ăn xong, Thiệu Chính Uy lại trở về công ty. Cô tiễn hắn ra đến cửa nhà hàng. Hắn trước khi vào xe đã nắm lấy gáy cô kéo tới. Rất nhanh tấn công môi cô.

Cẩm Hy hốt hoảng, đây là ngoài đường cơ mà!

Cô có chút chống cự hắn lại càng hôn tới. Thiệu Chính Uy dùng lưỡi tách hai hàm răng cô ra, mò vào trong suông sẽ quấy rối khoang miệng cô. Hơi thở nam tính nóng này muốn bức cô. Hắn gặm rồi cắn, tàn sát bữa bãi cánh môi mềm.

Sau đó, cắn phập một cái lên miệng cô.

Mùi máu tanh lan ra.

Hứa Cẩm Hy nhin không được kêu một tiếng. Cô không vui nhìn hắn, Thiệu Chính Uy là đang rất tức giận?

Hắn buông cô ra, nhìn cô một chút rồi mới ngồi vào xe. Chiếc xe rất nhanh khuất biến khỏi tầm mắt cô.

Sau khi Thiệu Chính Uy rời đi, Hứa Minh lại tới. Cô nhìn em trai mình thông dong bước vào nhà hàng, vô tư đọc menu. Cô khoanh tay trước ngực nhìn cậu.

" Từ ngày lên làm chủ tịch em có vẻ rảnh rồi quá hả "

Hứa Minh vươn vai một cái - " Không thể không thừa nhận thời gian có chút dư dả hơn. Toàn bộ đều có Thiệu tổng gánh vác "

" Mà em nói, chị hãy thôi hành hạ anh rể em đi "

Cậu cười vui nói.

Cẩm Hy nhếch miệng - " Kêu dễ nghe quá nhỉ? Từ lúc nào mà em thân thiết với anh ấy như vậy? Cái gì mà anh rể của em "

" Chị hai, anh rể công việc bận rộn như thế nhưng luôn tranh thủ thời gian chạy đến nơi xa xôi này ăn trưa chỉ để gặp mặt chị. Buổi tối chị làm việc đến khuya, anh ấy cũng không thể gặp mặt được. Nói Thiệu Chính Uy làm tổng giám đốc bận rộn, em thấy so với anh ấy chị còn bận rộn hơn. Chị có biết từ lúc cha mất đến nay, lễ cưới bị hủy bỏ, Thiệu Chính Uy sắc mặt cực kỳ khó nhìn. Trong công ty thì cực kỳ khắc nghiệt với nhân viên, còn băng lãnh tuyệt tình. Trên dưới công ty đều rất sợ anh ấy. Nguyên nhân còn không phải vì chị sao? "

Hứa Minh chậm rãi nói.

Cẩm Hy hơi ngạc nhiên nhìn cậu. Nghe cậu nói làm như Hứa Cẩm Hy cô là tội đồ của đất nước vậy. Cô biết hắn giận nhưng không nghĩ đến nơi làm việc hắn cũng như vậy.

" Chị đó, lúc nào cũng là Thiệu Chính Uy tìm đến chị, dù bận rộn cách mấy anh ấy cũng tìm đến chị. Chị còn không để ý đến tâm tư của anh ấy "

Cậu lại giải thích.

Nghe em trai mình nói xong, đột nhiên cô nhìn nhận ra. Cẩm Hy dạo gần đây có chút lơ là hắn. Vì cô quá ham mê công việc nên mọi thứ khác dường như lơ đãng. Thực ra Hứa Minh nói đúng, Thiệu Chính Uy đối với cô nhiều tâm tư như vậy, cô lại không để ý đến tâm tư của hắn.

" Mà em đến đây chỉ để nói mấy câu này? " - Cô nhú mày hỏi.

" Tất nhiên là không, em đến đây để ăn đồ ăn của Tiểu Hào nấu nha "

Hắn nhàn nhã nói.

" Tiểu Hào? Hai đứa quen biết thân thiết từ lúc nào sao chị không biết "

Cẩm Hy nhướng cao mắt.

Đúng lúc này từ phía cửa phòng bếp, Doãn Hào đi ra muốn đi lấy một chai rượu vang nhưng khi vừa nhìn thấy Hứa Minh ngồi ở bàn phía bên kia liền như con đà điểu lùi lại vào trong.

Hứa Minh thích thú nhìn bóng dáng nhỏ bé kia.

Tất cả đều được thâu vào tầm mắt của cô. Hứa Minh nhìn về phía cửa nhà bếp, ngón tay vuốt vuốt môi mình lại quay sang dòm cô. Cẩm Hy đưa ngón tay lên ý muốn bảo dừng.

"Đừng, đừng nói gì hết. Chị không hứng thú với câu chuyện mờ ám của em. Chị đi vào bếp đây "

Cô nói xong liền đi vào bếp, ngay lập tức đụng phải Doãn Hào đang đứng gần cửa.

"Em làm gì vậy? "

Cậu rất nhanh lắc đầu nhìn sang phía khác như đang muốn tìm phương hướng, lấp bắp mở miệng.

"Không, không có gì. Em chỉ muốn vào kho thực phẩm thôi "

Sau đó liền lui đi rất nhanh.

Được rồi, cô sẽ không suy nghĩ nhiều.

.....

Buổi tối, Hứa Cẩm Hy nghỉ. Việc ở nhà hàng đành giao lại cho hai đầu bếp phó và mấy nhân viên phụ bếp. Cô quyết định đến tổng công ty gặp Thiệu Chính Uy.

Cẩm Hy trước khi đi chuẩn bị một phần bữa tối, đặt trong hộp đem đến cho hân.

Cô lái xe của mình đến tổng công ty nằm ở trung tâm thành phố. Đi đường cũng mất cả tiếng. Ngược lên nhìn tòa cao ốc cao ngất ngưỡng trước mắt, thầm nghĩ hân bây giờ chắc đang bận rộn.

Cô chậm rãi bước vào, bảo vệ và tiếp tân đều đã quen mặt cô nên Cẩm Hy rất dễ dàng đi vào.

Cô đi bằng thang máy lên đến tầng trên cùng. Cẩm Hy vừa bước ra, người ở quầy tiếp tân đã lật đật đứng lên chào cô.

"Tổng giám đốc đang bận phải không? "

Cô hỏi.

"Thưa, Thiệu tổng mới kết thúc cuộc họp, vừa trở về phòng làm việc "

Cẩm Hy gật đầu đã biết, nói với cô gái không cần phải báo vào trong.

Cô theo lối đi, bước đến phòng của tổng giám đốc. Lúc đi ngang qua phòng của trợ lý, Cẩm Hy có chút không vui cho lắm. Cô nhớ Lê Tương Giao vẫn là trợ lý của hân. Ngày ngày ở bên cạnh làm việc cùng hân.

Hứa Cẩm Hy nhìn cửa phòng tổng giám đốc không đóng kín, chỉ đóng hờ. Cô tới gần định gõ tay gõ cửa, nhưng khi nhìn vào khe hở lại nhìn thấy Lê Tương Giao đứng trong phòng.

Lê Tương Giao nhìn người đàn ông mệt mỏi nằm ngủ trên ghế sofa, tay chống lên trán. Hân vừa lên làm phó tổng, không lâu sau đã ngay lập tức nhậm chức tổng giám đốc, gánh vác rất nặng nề. Việc trong tập đoàn cô ta cũng biết chút ít, mấy lão cổ đông rất không vừa mắt Thiệu Chính Uy lại nghi ngờ năng lực của hân. Nên thời gian này hân làm việc quay cuồng. Thời gian ngủ còn không đủ.

Mà hân dạo gần đây tâm trạng không tốt, đối với mọi người lạnh lùng đến cực điểm. Nhìn hân mệt mỏi mà thương tâm. Cô ta lấy một cái chăn đắp cho hân. Lại không nhịn được ngắm nhìn vẻ ngoài anh tuấn của Thiệu Chính Uy. Lê Tương Giao rất hiếm khi dám nhìn hân gần như thế này.

Đường nét ngũ quan đều hoàn hảo đến từng góc cạnh. Sóng mũi cao thẳng tắp, còn có đôi môi mỏng hơi mím lại. Tại sao trên đời này lại có một người đàn ông nổi bật đến như vậy, nổi bật đến mức nếu là con người đều phải ganh tị với hân.

Lê Tương Giao si mê ngắm nhìn hân, chính là mê muội nhìn không được hôn lên gương mặt anh tuấn kia. Rất nhẹ, chỉ một cái phớt qua tránh làm hân tỉnh giấc.

"Cẩm Hy "

Nghe tiếng gọi, Hứa Cẩm Hy giật mình quay đầu.

"A, Diệp Thần, em... em tính mang bữa tối đến cho Chính Uy "

Cô giờ thức ăn lên vui vẻ nói.

Từ sau khi anh tỏ tình bị từ chối. Về sau gặp lại, cô và anh cũng không có ngưng ngừng, vẫn nói chuyện thân thiết như bạn bè.

Diệp Thần nhú mày nhìn cô, một lúc sau mở miệng - " Sao em không vào? "

" À, anh ấy đang bận. Nên em không tiện vào. À, đúng rồi, tuần sau là sinh nhật của Diệp Ái Linh đó, anh đã mua quà cho cậu ấy chưa? "

Cầm Hy cũng không biết mình luận thuyết cái gì. Chỉ biết lời nói của mình càng lúc càng không tự nhiên.

Người đối diện đương nhiên nhìn ra.

Nhưng cũng rất phối hợp với cô - " Chưa, anh vẫn chưa mua "

" Hay là em và anh bây giờ cùng đi mua đi. Anh rảnh không, chỉ chờ một tiếng thôi. Em muốn qua phố bên kia mua quà "

Cô đột nhiên nảy ra ý tưởng kéo anh ra khỏi chỗ này.

Diệp Thần nhìn đồng hồ, gật đầu - " Được "

" Vậy còn cái này? "

Anh lại xuống cái túi trong tay cô.

Cầm Hy giờ lên khẽ cười - " Em để lại trong phòng trợ lý Lệ, ghi một lời nhắn để lại là được "

Cô dứt lời liền làm theo như vậy, kéo Diệp Thần rất nhanh rời khỏi đó.

Ra khỏi tổng công ty, Hứa Cầm Hy lại cứ ngẩn ngơ đi thẳng về phía trước không biết phương hướng. Diệp Thần chỉ biết tùy ý đi theo cô. Lúc này toàn bộ anh đều nhìn thấy.

Đột nhiên Diệp Thần bắt lấy tay cô kéo lại. Một chiếc xe máy chạy vụt qua làm Cầm Hy giật mình.

" Em làm gì vậy? " - Diệp Thần nhú mày. Sau đó anh lắc đầu dặt tay cô.

Cầm Hy không quen muốn rút tay ra - " Anh dẫn em đi đâu vậy? "

Anh đành thả tay cô ra, khẽ nói - " Không phải em nói muốn mua quà cho Ái Linh sao, bên kia có mấy cửa hàng thời trang rất đẹp. Chúng ta sang bên đó xem. Anh muốn mua cho nó một món trang sức "

Cầm Hy nghe vậy lại ngẩn ra, hồi lâu gật đầu, đi theo sau anh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lúc Thiệu Chính Uy tỉnh giấc, hần lập tức ngồi dậy quay trở lại bàn làm việc. Nhìn lên đồng hồ cũng đã tám giờ. Giờ này, chắc cô vẫn đang bận rộn trong bếp. Hần muốn rút điện thoại ra gọi điện cho Hứa Cầm Hy. Hỏi xem cô đã ăn tối chưa.

Nhưng mà người bên kia lại khóa máy. Hần nhú mày rất sâu.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, Lệ Tương Giao tiến vào cầm một chiếc túi, lễ phép đặt lên bàn.

" Thưa, đây là đồ ăn Hứa tiểu thư mang đến cho Thiệu tổng "

Khi này cô ta nhìn thấy túi đồ ăn trên bàn làm việc của mình có chút ngạc nhiên, lại nhìn thấy lời nhắn của Hứa Cầm Hy. Dù rằng thực tâm của một người phụ nữ, cô ta không muốn đem túi đồ ăn của người phụ khác cho người đàn ông mình thích. Nhưng Lệ Tương Giao vẫn không muốn làm trái quy tắc làm việc của mình. Và lại người kia còn là Hứa tiểu thư, cô ta tuyệt nhiên không dám mạo phạm.

" Cô ấy mang đến lúc nào? "

Thiệu Chính Uy khẩn trương hỏi.

Lệ Tương Giao lắc đầu - " Thưa tôi không biết, lúc trở về phòng đã nhìn thấy phần thức ăn này đặt trên bàn cùng lời nhắn của Hứa tiểu thư "

Hắn bất thành linh đứng bật dậy cầm lấy áo khoác, rời khỏi văn phòng trong tích tắc. Thiệu Chính Uy rất nhanh lái xe tìm cô. Nhưng khi xe của hắn vừa ra khỏi bãi đỗ xe dưới hầm, quẹo sang một con đường lớn. Hắn bất ngờ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trong một cửa hàng trang sức.

Thiệu Chính Uy muốn lái xe đến chỗ đó nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông bước tới bên cạnh cô. Cô cùng anh ta hình như đang lựa chọn trang sức, còn rất vui vẻ.

Người đó là Diệp Thần.

Ánh mắt của hắn chuyển dần sang một mảng u tối. Bàn tay siết chặt vô lăng đến nổi gân. Lại nhìn thấy nơi hai người đang đứng là gian hàng bán nhẫn. Lừa trong lòng Thiệu Chính Uy như muốn thiếu rụi cảnh tượng trước mắt. Đây là lý do cô một lời yêu hắn cũng không có nói ra?

Bởi vì thực ra cô vốn chưa từng yêu hắn, là Thiệu Chính Uy hắn tự mình ngộ nhận?

Đội hai người kia ra khỏi cửa hàng, hắn ngay lập tức bước xuống xe.

" Chính Uy... "

Cầm Hy ngạc nhiên nhìn người trước mắt.

Hắn dường như không có nhìn cô, đi thẳng đến phía bên cạnh đâm thẳng vào mặt Diệp Thần. Anh không kịp phòng bị hơi mất thăng bằng ngã xuống, trên khóe miệng dính chút máu.

" Anh làm gì vậy?! "

Cô cả kinh, chạy tới đỡ Diệp Thần.

Thiệu Chính Uy nhìn thấy như vậy lại càng giận dữ hơn. Trong mắt căm hận điên cuồng.

" Tôi còn ngây thơ nghĩ rằng vì cha em mới mất nên em mới chưa muốn cùng tôi kết hôn. Thì ra em là muốn cùng hắn ta ở cùng một chỗ! "

" Thiệu Chính Uy, anh đang nói bậy cái gì?! " - Cô hung hăng nhìn hắn.

Cả hơi thở của Thiệu Chính Uy đều lạnh - " Tôi cấm em cùng hắn ta! "

Cầm Hy lần này nổi giận - " Anh có tư cách gì quản em giao du cùng người khác? "

" Em là người phụ nữ của tôi! "

Cô cười ưu thương - " Không, tôi không phải người phụ nữ của anh. Lệ Tương Giao mới là người phụ nữ của anh "

" Ý em là gì? "

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

Cô im lặng nhìn hắn.

" Hứa Cầm Hy, thì ra tất cả những cố gắng của tôi đều không thể đổi lấy trái tim em "

Lần này là Thiệu Chính Uy cười, cười đến lạnh run. Hắn xoay người trở vào xe, ngay lập tức chiếc xe màu đen biến mất vào màn đêm.

Diệp Thần đặt tay lên bả vai cô - " Em không sao chứ? "

" Em không sao "

Cô nhẹ giọng nói.

Anh thở dài - " Anh nghĩ cả hai đều đã hiểu lầm "

Cầm Hy không nói gì. Chỉ quay đầu nắm chặt túi xách trong tay.

" Về thôi, em muốn về nhà "

.....

Hôm sau, Hứa Cầm Hy vẫn đi làm như bình thường. Chỉ có điều, cô trở thành người im lặng đến đáng sợ. Nhân viên nhà hàng cũng nhận ra điều đó nhưng không dám hỏi thăm cô.

Mà cả ngày hôm nay Thiệu Chính Uy không có xuất hiện. Làm mọi người đoán mò có phải hai người giận nhau không.

Buổi tối, người xuất hiện trong nhà hàng cô lại là Hứa Minh. Cẩm Hy đi ra từ phòng bếp, liếc mắt nhìn cậu rồi lại quay đầu nói với ai kia.

" Doãn Hảo, tiếp khách "

Đây cũng phải KTV đèn xanh đèn đỏ nha.

Doãn Hảo đột nhiên mặt đỏ lên lại tìm phương hướng mà lui đi.

Hứa Cẩm Hy tâm trạng không tốt nên cũng chẳng buồn để ý nhưng lại bị Hứa Minh gọi lại.

" Chuyện gì? " - Cô nhú mày.

" Chị hai, chị với anh rể cãi nhau phải không? Anh ấy hôm nay lại nghỉ làm cả ngày. Hại chủ tịch như em nhiều việc lại càng nhiều việc hơn "

Cậu mặt mày nhăn nhó.

Hắn lại nghỉ làm? Cả ngày nay cũng không nhắn tin hay gọi điện cho cô. Lần duy nhất Thiệu Chính Uy nghỉ làm chính là lần trước mất tích cả bốn ngày. Hắn không biết làm như vậy khiến rất nhiều người lo lắng sao?

Hắn khi nào mới chịu thôi hành động trẻ con này?

Hứa Cẩm Hy chỉ hừ lạnh nhìn em trai mình đang nhàn nhã gọi món - " Hình như chị thấy em cũng không giống người bận rộn lắm. Còn có thời gian chạy đến tận đây ăn tối kia mà "

" Em là tiện đường, tiện đường thôi "

Cậu cười lớn.

Cô khẽ liếc rồi xoay người đi vào trong bếp. Cẩm Hy suy nghĩ gì đó, rút điện thoại gọi cho cô bạn thân của mình.

" Ái Linh, cậu đóng cửa cửa hàng vài hôm đi "

"..."

.....

Thiệu Chính Uy hai ngày ở trong căn hộ của mình uống rượu. Uống hết chai này rồi đến chai khác.

Đêm xuống, hắn vẫn tiếp tục đắm chìm trong rượu. Thiệu Chính Uy tức giận lại bị thương cực điểm. Cả hai ngày hôm nay, số của người con gái kia không hiện lên màn hình điện thoại của hắn một lần nào. Cô có phải thực sự đã không còn tình cảm với hắn rồi không? Một chút cũng không lo lắng cho hắn.

Thiệu Chính Uy lần này không can tâm, cũng không thể nào buông cô ra. Trong tiềm thức tận cùng của Thiệu Chính Uy, cô đã là của hắn. Hắn tuyệt đối không nhường cô cho ai.

Đã rất rất lâu rồi, khi hắn còn là một đứa trẻ. Hắn nhớ rất rõ, có một người bảo vệ hắn, vì hắn mà bị thương. Từ giây phút đó Thiệu Chính Uy đã muốn vì người đó mà làm tất cả.

Thiệu Chính Uy say rồi.

Hắn bắt đầu hành động theo bản năng của mình. Điện cuồng lái xe đến biệt thự Hứa gia. Hắn cứ như vậy xông vào làm quản gia muốn cản cũng cản không được.

" Thiệu tiên sinh, ngài không thể làm như vậy. Giờ này đã khuya rồi, không tiện để vào trong. Mời ngài về cho, sáng mai quay lại " - Quản gia khấn trương vì nghe trong người hắn có mùi rượu.

" Cẩm Hy đâu? "

Gọng hắn ngà ngà say.

Quản gia đang định trả lời thì một tiếng nói đã vang lên. Hứa Minh từ trên lầu đi xuống.

" Chị ấy không có ở đây "

Thiệu Chính Uy trong mắt nóng nảy - " Cô ấy đâu? "

"Chị ấy đi rồi "

Cậu cảm thấy chị của mình đúng là rất biết cách hành hạ đàn ông.

"Đi đâu? "

Thiệu Chính Uy không chút kiên nhẫn hỏi.

Hứa Minh lắc đầu - "Chị ấy không nói em biết, chỉ đem một ít hành lý rồi cùng Diệp Á Linh đi. Hình như hai người đó đi du lịch "

Hắn khẩn trương muốn xoay người đi nhưng lại bị cậu gọi lại.

"Chị ấy có nói với em, bốn ngày sau chị ấy sẽ trở về. Đến khi nào anh trở lại làm việc, chị ấy sẽ cùng anh nói chuyện "

Thật ra câu cuối là cậu bịa.

Bởi vì mấy hôm nay Hứa Minh bận rộn sắp chết rồi. Nếu Thiệu Chính Uy còn không mau trở về cậu sẽ không còn thời gian hẹn hò nha.

Thiệu Chính Uy trong nháy mắt, mặt không có biểu cảm xoay người rời đi.

.....

Trên bãi cát vàng xinh đẹp, Hứa Cẩm Hy thư thái nằm tắm nắng. Người nằm bên cạnh cũng thoải mái nằm đọc sách.

"Bạn hiền à, cậu nói thật cho mình biết đi. Lý do khi không cậu kéo mình đi du lịch là gì? "

Diệp Á Linh không nhịn được hỏi.

Cô ngồi dậy kéo kéo dây áo của mình, điềm nhiên nói - "Quà sinh nhật sớm cho cậu "

Cô nàng khinh bỉ nhìn cô - "Làm ơn đi, mình còn chưa lú lẫn đến mức không biết chuyện gì xảy ra. Cậu và Thiệu Chính Uy cãi nhau? "

"Làm sao cậu biết? "

Cẩm Hy ngạc nhiên hỏi.

Diệp Á Linh chỉ chỉ cái lắc dưới chân mình.

"Cậu xem đi, cũng là quà sinh nhật sớm của ông anh họ mình đây "

Cô nhú mày - "Là Diệp Thần nói cho cậu? "

"Anh ấy chưa bao giờ tặng quà sinh nhật cho mình. Vậy mà hôm kia lại tặng quà sớm cho mình. Mình hỏi thì Diệp Thần nói rằng cậu cùng anh ấy đi mua. Rồi mình lại hỏi sao tự nhiên cậu đi mua quà sớm như vậy làm gì. Sau đó phát hiện rất nhiều điểm bất thường, rồi sau đó tra hỏi anh ấy "

Cô nàng thông dong đáp.

Cẩm Hy chỉ hừ lạnh, nằm xuống tiếp tục sưởi nắng.

Người bên cạnh lắc đầu - "Vấn đề của Hứa Cẩm Hy cậu chính là lúc cần lý trí lại đi làm theo cảm tính. Lúc cần cảm tính thì lại dùng quá nhiều lý trí "

Cô giả vờ nhắm mắt ngủ. Lại nhớ đến hắn. Hôm nay là ngày thứ hai cô khăn gói đi du lịch. Cẩm Hy vốn dĩ tức giận vì hắn giận dỗi mà không xuất hiện nên cô muốn bỏ đi một lần thử xem. Để người đàn ông kia biết cảm giác lo lắng của cô như thế nào.

Chỉ là... Cô cũng rất nhớ hắn.

Nghĩ tới, Hứa Cẩm Hy không có hứng thú phơi nắng nữa. Liền đứng dậy rời khỏi bãi biển.

Diệp Á Linh vẫn nằm phơi nắng, khinh bỉ nhìn theo - "Nói là muốn cùng mình đi du lịch. Cuối cùng là tâm hồn ở nơi nào "

Cô đi về khách sạn. Cẩm Hy muốn thay bikini ra. Liền lục quần áo trong vali, lấy ra một bộ đầm dài. Vừa lấy quần áo ra cô lại nhìn thấy chiếc hộp màu xanh đen bị nhét ở góc vali. Cô vươn tay lấy ra, mở hộp. Bên trong là một cặp nhẫn đôi được khắc chế tinh xảo.

Ngón tay cô chạm rãnh khê vuốt ve mặt nhẫn lấp lánh.

.....

Từ sau cái đêm rời khỏi biệt thự của Hứa gia, Thiệu Chính Uy đã ngay lập tức trở lại làm việc. Bởi vậy Hứa Minh mới nói muốn dắt mũi hắn đi chỉ có

đem Hứa Cẩm Hy ra uy hiếp.

Một buổi trưa, Diệp Thần đến gõ cửa văn phòng.

" Vào đi "

Hắn ngồi bên trong thấp giọng nói.

Anh đẩy cửa vào. Đứng trước bàn làm việc của hắn khẽ cúi đầu.

" Có chuyện gì? "

Thiệu Chính Uy không có ngước lên, lạnh lùng hỏi.

" Tôi có chuyện muốn nói với Thiệu tổng. Là về Cẩm Hy "

Anh vừa dứt lời người kia đã ngẩng đầu lên, đuôi mắt sắc như dao - " Đó không phải là cái tên để anh tùy tiện gọi "

Diệp Thần không để ý sự khó chịu của hắn, tiếp tục nói - " Tôi chỉ muốn giải thích. Đêm hôm đó, tôi cùng Hứa Cẩm Hy là đi mua quà sinh nhật cho Diệp Ái Linh. Anh cũng biết tôi là anh họ của nó "

" Đi mua quà sinh nhật tại sao lại mua nhẫn đôi? "

Hắn rõ ràng nhìn thấy hai người cùng lựa nhẫn, sau đó cô còn bảo nhân viên gói lại. Thiệu Chính Uy có thể nhìn nhầm sao?

Diệp Thần thờ dài - " Đúng là cô ấy mua nhẫn đôi nhưng là mua cho hai người "

Hắn nghe thấy liền kinh ngạc nhìn người trước mắt mình - " Anh nói gì? "

" Tôi là muốn vào cửa hàng trang sức mua một món quà sinh nhật cho Ái Linh. Lúc đấy Cẩm Hy đột nhiên nhìn thấy một cặp nhẫn rất đẹp liền muốn mua. Cô ấy nói anh tâm trạng gần đây không tốt vì cô ấy vẫn chưa chịu kết hôn. Vậy nên Cẩm Hy muốn mua cặp nhẫn đôi đó tặng anh xem như một lời hứa của cô ấy "

Diệp Thần chậm rãi giải thích. Lúc đó, anh đã hiểu thì ra cô đối với Thiệu Chính Uy không phải chỉ là bị ép kết hôn, mà là loại tình cảm vô cùng chân thật.

Người đối diện anh ngồi bất động vài giây. Hai tay nắm chặt thành quyền.

" Còn một chuyện nữa... "

Diệp Thần nói.

Hắn ngước mắt lên nhìn về phía anh, sắc mặt không tốt.

" Anh có biết vì sao hôm đó Cẩm Hy mang bữa tối đến cho anh nhưng lại không gặp anh không? "

Anh thấp giọng dò hỏi.

Thiệu Chính Uy không lắc đầu cũng không gật đầu chỉ âm trầm nhìn anh.

Diệp Thần khẽ lắc đầu.

" Vì cô ấy nhìn thấy trợ lý Lệ hôn anh lúc anh đang ngủ "

Lần này ánh mắt của hắn cực kỳ lạnh lùng, tầng tầng lớp lớp cảm xúc phức tạp.

" Việc tôi có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi. Còn lại sẽ tự anh biết mình nên làm thế nào " - Anh nhẹ giọng nói.

" Sao lại cho tôi biết? "

Thiệu Chính Uy đột nhiên hỏi.

Diệp Thần nhìn hắn, không nhanh không chậm trả lời - " Vì tôi thích cô ấy "

Hắn đương nhiên không ngạc nhiên vì từ lâu rồi Thiệu Chính Uy đã nhìn ra.

" Vậy nên nếu như anh làm tổn thương cô ấy. Tôi sẽ giành lại Cẩm Hy "

Anh lại nói.

Hắn nhếch môi cười lạnh nhạt - "Đừng mơ tưởng "

Diệp Thần cười cười. Anh cúi đầu kính cẩn trước mặt vị tổng giám đốc trẻ rồi lui ra ngoài.

Cửa vừa khép lại.

Thiệu Chính Uy xoay ghế nhìn ra cửa sổ.

Cầm Hy, rốt cuộc em đi đâu? Có phải em đang muốn trừng phạt tôi không?

.....

Sang ngày thứ tư, Hứa Cầm Hy cùng Diệp Ái Linh sắp xếp hành lý trở về. Vài tiếng sau, máy bay đã đáp xuống sân bay thành phố.

Lúc bước ra khỏi cổng, cô chợt nhìn thấy hắn.

Thiệu Chính Uy thân hình cao lớn đứng giữa đám đông ồn ào qua lại. Vì là mùa đông nên hắn mang một áo khoác măngtô màu ghi, dài gần đến đầu gối. Về mặt hắn có chút mệt mỏi lại xuất hiện vài nếp nhăn nơi khóe mắt. Dù vậy vẫn không làm ảnh hưởng đến vẻ quyền rũ của người đàn ông. Trong đám đông đó người đàn ông anh tuấn vẫn nổi bật kinh người.

Thiệu Chính Uy chủ động lái xe đưa cô và Diệp Ái Linh về. Suốt quãng đường không ai nói với ai câu nào. Ái Linh ngồi đằng sau toát hết mồ hôi hột. Không khí trong xe đột nhiên thật là nóng.

Sau khi đưa cô nàng về nhà trước, hắn mới đưa cô về. Nhưng đi được một quãng, Hứa Cầm Hy mới phát hiện đây không phải đường về nhà.

Cô quay ngang nhìn hắn - " Đây không phải đường về nhà "

" Đây là đường về nhà "

Hắn ngắn gọn đáp, sau đó bỏ sung thêm một câu.

" Nhà tôi "

Cầm Hy trừng mắt nhìn hắn nhưng là người bên cạnh vốn không có để ý đến vẻ mặt của cô. Cô khoanh tay trước ngực, giọng bướng bỉnh nói - " Tôi không muốn về nhà anh "

" Được "

Hắn lập tức nói.

Cầm Hy còn chưa kịp ngạc nhiên thì hắn đã xoay tay lái di chuyển xe về hướng khác. Lần này cô càng không biết hắn muốn đi đâu.

Năm phút sau, hắn đưa cô đến một khách sạn năm sao trong thành phố. Hứa Cầm Hy giận dữ nhìn hắn.

" Anh đưa tôi đến nơi này làm gì? "

" Chẳng phải em nói không muốn đến nhà tôi? "

Hắn mở dây an toàn, bước xuống xe, quăng chìa khóa cho người gác cổng. Anh ta liền cúi chào.

" Thiệu tiên sinh, chào mừng "

Cô nổi điên bước xuống xe theo - " Thiệu Chính Uy, anh đừng có.... Á... "

Cô còn chưa dứt lời đã bị người đàn ông cao lớn ôm lấy vác lên vai.

" Con mẹ nó, thả tôi xuống! Thả tôi xuống mau! "

Cầm Hy bị vác như một bao tải, liên tục đâm đá vào người hắn.

Thiệu Chính Uy đương nhiên không đếm xỉa đến cô, lạnh lùng nói - " Câm miệng "

Và tất nhiên cô vẫn không câm miệng, tiếp tục chửi.

" Mẹ kiếp, anh là cái gì mà tôi phải nghe lời anh?! "

" Tôi là chồng em "

Hắn dứt khoát đáp.

Thiệu Chính Uy vác cô vào trong khách sạn, bộ dạng hai người cộng thêm tiếng chửi bới của Hứa Cẩm Hy làm cho toàn bộ đại sảnh phải chú ý.

Vừa nhìn thấy hắn, tiếp tân đã cúi chào rồi đưa chìa khóa phòng tổng thống.

Thiệu Chính Uy rất nhanh vác cô đi vào thang máy, đi thẳng lên tầng trên cùng.

Hắn mở cửa tổng cô vào bên trong, đóng sập cửa lại, giam Cẩm Hy vào cánh cửa. Thiệu Chính Uy dùng môi mình ép môi cô, điên cuồng mút lấy. Hắn như bão cát sa mạc đói khát tận cùng hương vị của cô.

Đã bao lâu rồi hắn không chạm đến cô. Đã bao nhiêu ngày không gặp, Thiệu Chính Uy kiềm chế bản thân mình không đi tìm cô. Nhưng như vậy lại càng khiến hắn khó chịu hơn, cảm giác bức bối, nhớ cô đến nghẹt thở. Nhưng hắn không dám uống rượu, vì hắn còn phải làm việc, chỉ cần hắn quay trở lại làm việc, cô sẽ quay trở về cùng hắn nói chuyện.

Hứa Cẩm Hy giãy giụa, muốn thoát khỏi tay hắn. Người đàn ông càng tấn công mạnh mẽ. Triệt để ma sát môi mình cùng môi cô. Thần tốc tiến vào quần quýt chiếc lưới trong khoang miệng thơm tho.

" Buông tôi ra! Tôi rất ghét anh! Anh là đồ xấu xa! Buông ra! "

Cô giận dữ như một đứa trẻ liên tục đánh hắn, lớn tiếng mắng.

Thiệu Chính Uy giữ chặt tay cô lại.

" Biết làm sao đây? Hiện tại dù em có căm ghét tôi đến mức nào tôi cũng sẽ không buông em ra. Tôi tuyệt đối không nhường em cho một ai khác "

Hắn lại đột nhiên vùi mặt vào cổ cô, hai cánh tay bao lấy cơ thể nhỏ nhắn, thấp giọng thì thầm - " Xin lỗi "

Cô bị làm cho bất ngờ trước hành động của hắn.

Nhân lúc cô còn chưa kịp phản ứng, hắn lại áp đến, triền miên hôn cô. Gặm cắn cánh môi hồng nhuận mềm mại.

Thiệu Chính Uy nóng nảy cởi áo khoác của cô ra. Tay hắn như bàn ủi nóng hôi hổi trực tiếp là vào trong da thịt cô.

Không lâu sau, Hứa Cẩm Hy đã nằm dưới thân hắn. Bị hắn dùng miệng hôn xuống. Cả người cô lửa thể trước mắt hắn. Ánh mắt người đàn ông đỏ rực như lửa nóng muốn thiêu rụi cô.

Hắn rất nhớ cô, đêm ngày nhớ cô. Khao khát muốn chiếm giữ cô trên giường ngày càng một lớn.

Quần áo từng cái từng cái một rơi xuống thảm. Thiệu Chính Uy cắn lấy cổ xinh đẹp, lại di chuyển xuống rãnh ngực mê người, vuốt ve nơi đầy đặn kia. Cẩm Hy âm thầm thở gấp.

Cô cảm giác vật nam tính căng cứng của hắn xuyên vào người cô, rất nhanh đi vào bên trong. Lần này Thiệu Chính Uy có chút nóng nảy. Không kịp để cô thích ứng.

Cẩm Hy cắn chặt răng. Nơi đó của cô co thắt dữ dội. Thiệu Chính Uy không thể chịu được mà luân động điên cuồng.

" Cẩm Hy, em thật chặt... "

Cô bức bách xấu hổ vội mắng hắn - " Không được nói "

Hắn không tiếp tục nói mà cúi xuống ngậm môi cô, cắn mút cho đến thỏa mãn. Toàn bộ tiếng kêu của cô đều bị hắn nuốt lấy.

Hai chân thon dài trắng ngần lấy bờ hông tinh trắng. Hắn rút ra lại đâm vào thật mạnh. Làm Cẩm Hy chỉ có thể nức nở trong lồng ngực hắn. Thân thể to lớn như tường thành sắt thép vây hãm cô, muốn giam giữ Cẩm Hy cho riêng hắn.

" Cẩm Hy, em chỉ có thể yêu anh, tuyệt đối chỉ có thể yêu anh "

Hắn bá đạo gầm nhẹ bên tai cô.

Thiệu Chính Uy lại đâm vào thật mạnh. Cô ôm lấy cổ hắn, lần tìm đôi môi mỏng nhạt màu mà chặn môi hắn lại. Cẩm Hy chủ động hôn hắn, dùng môi mình quần quýt với hắn. Hắn rất nhanh xâm chiếm khoang miệng thơm tho của cô.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mảng màu tối, hai thân thể dính sát vào nhau trên giường.

.....

Buổi tối tỉnh giấc, Cẩm Hy thấy mình nằm ngủ trong lòng ngực người đàn ông. Cô lại cảm giác lạ lạ trên tay. Cô giơ bàn tay năm ngón lên, lại thấy một chiếc nhẫn lấp lánh đang nằm trên ngón áp út của mình. Là chiếc nhẫn mà cô đã mua. Hắn lấy ra từ lúc nào?

Cô kinh ngạc quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh. Hắn bất ngờ mở mắt nhìn cô. Hai cánh tay rắn chắc lại ôm chặt lấy cô.

" Nhẫn này... "

Cô muốn hỏi. Lại nhìn thấy trên tay hắn chiếc còn lại.

" Không phải em mua tặng anh sao? "

Hắn nhếch môi.

Cẩm Hy hơi ngạc nhiên, sao hắn lại biết? Cô nhìn hắn, không vui nói - " Em hết muốn tặng rồi. Trả cho em "

" Không trả "

Thiệu Chính Uy ngang ngược trả lời cô.

Hắn lại xoay người đè cô xuống.

" Chuyện khác anh có thể nhượng bộ nhưng chuyện kết hôn, anh sẽ không. Cẩm Hy anh muốn kết hôn với em, rất muốn, ngay bây giờ "

Cô nhìn hắn rất lâu, vòng tay qua cổ hắn - " Được "

" Em nói gì? " - Hắn không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Cô lại nhìn hắn, nhỏ giọng nói - " Chúng ta kết hôn đi "

Cẩm Hy đã suy nghĩ kỹ rồi, cô còn có gì mà phải lo lắng chứ?

Thiệu Chính Uy phấn khích hôn lấy cô. Hôn một hồi lâu cho đến khi cả hai đều không thể thở mới buông ra.

Suốt hai ngày liền, hắn đều đem cô nhốt trong phòng khách sạn, liên tục lấn qua lấn lại. Chỉ cần Cẩm Hy bước xuống giường liền bị hắn lôi trở ngược lên giường.

.....

Sau khi rời khỏi khách sạn, Thiệu Chính Uy gấp rút chuẩn bị hôn lễ. Hắn thực sự rất nôn nóng. Lại nói với Cẩm Hy năm ngày sau hôn lễ sẽ diễn ra làm cô cũng hoảng hồn. Hắn dường như rất sợ hôn lễ lại bị hủy.

Hai ngày sau cô đến công ty mang bữa trưa đến cho hắn. Đột nhiên nhìn qua phòng trợ lý, thấy Lê Tương Giao đang dọn dẹp đồ đạc trên bàn làm việc.

Cô ta nhìn thấy cô liền cúi chào kính cẩn. Cẩm Hy ngạc nhiên hỏi - " Cô định đi đâu sao? "

" Tổng giám đốc đã cho tôi nghỉ việc rồi "

Tương Giao nhẹ giọng nói.

" Tại sao? "

Cẩm Hy sững sốt. Thực sự mà nói Lê Tương Giao làm việc rất tốt, không có lý do gì để chê cả.

Cô ta mỉm cười nhìn cô - " Vì cô "

Lê Tương Giao nhớ lại sáng hôm nay lúc hắn gọi cô ta vào phòng nói muốn cô ta rời đi. Còn nói sẽ chuyển khoản cho cô ta một số tiền, xem như lương nghỉ việc. Lúc nói còn rất lạnh lùng. Cô ta sững sốt hỏi tại sao. Tương Giao ba năm nay đã ở bên cạnh làm việc cho hắn, vì sao bỗng dưng nói muốn đuổi cô đi. Sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Nhưng Thiệu Chính Uy trước mặt cô ta lại trả lời không đầu không đuôi

" Chỉ cần cô ấy thấy trên người tôi chỗ nào không tốt, tôi liền cắt bỏ chỗ ấy "

Hắn rất thẳng thắn nói.

Mà Lê Tương Giao hiểu cô ấy trong lời Thiệu Chính Uy nhắc tới là ai.

Cô ta rút cuộc hỏi - " Hứa Cẩm Hy ngoại trừ thân phận là tiểu thư của Hứa gia và nhan sắc ra thì có chỗ nào tốt? "

Hắn nhìn cô ta, thấp giọng nói - " Phải cô ấy ngoại trừ nhan sắc ra, thì chỗ nào cũng không tốt. Vừa thích mắng người lại ăn nhiều. Nhưng với tôi thiếu đi một chút cũng không được. Chỉ cần là của cô ấy, tôi tình nguyện yêu thích "

" Cô biết không, tôi thực sự ghen tị với cô. Vì có một người đàn ông như Thiệu Chính Uy thật lòng si mê cô "

Lệ Tương Giao chưa xót nói.

Lúc Cẩm Hy nhìn thấy cô ta lên hôn Chính Uy. Cô trong lòng cực kỳ khó chịu. Cô đương nhiên là ghen. Nhưng chính lúc đó, cô cảm thấy có chút xót xa. Nhìn thấy hắn mệt mỏi nằm ngủ trên ghế, người phụ nữ bên cạnh chăm sóc hắn không phải cô mà là Lệ Tương Giao. So với việc ghen tuông, cô thấy mình có lỗi với hắn.

Nhưng khi nhìn thấy Thiệu Chính Uy đánh Diệp Thần, rồi hiểu lầm cô. Cẩm Hy lại sinh ra tức giận, đem những lời không nên nói ra nói.

Cô rời khỏi phòng Lệ Tương Giao, gõ cửa phòng làm việc của hắn.

" Vào đi "

Cẩm Hy bước vào mỉm cười với hắn. Thiệu Chính Uy đang ngồi trên bàn làm việc nhìn thấy cô liền gấp nhanh tài liệu lại. Gấp gấp bước đến ôm lấy cô.

" Sao em đến mà không báo cho anh biết? "

" Em mang bữa trưa cho anh "

Cô giờ phản bữa trưa lên, vui vẻ nói.

Cô chủ động hôn hôn lên môi hắn.

" Anh đói chưa? "

" Bây giờ thì anh đói rồi "

Thiệu Chính Uy cúi xuống chiếm lấy môi cô, tùy tiện cắn mút đến thỏa mãn.

" Đừng, Chính Uy, mau ăn trưa thôi, em còn phải trở lại nhà hàng "

Cô nhỏ giọng nói.

" Đi gấp như vậy, ở lại với anh lâu một chút " - Hắn rất nhanh di chuyển xuống cổ cô, hôn lên làn da non mịn.

Cẩm Hy cũng không có từ chối, vui vẻ nói - " Được "

Hai người ôm ấp một lúc mới chịu đi ăn trưa. Thiệu Chính Uy cất thức ăn bỏ vào miệng cô, vẻ mặt hài lòng.

" Anh cho trợ lý Lệ nghỉ việc? "

Cô chân chừ hỏi.

" Ừ "

Hắn gọn ghẽ đáp.

Cẩm Hy thở dài - " Thật ra anh không nên làm như vậy "

Thiệu Chính Uy ăn xong đặt dao nĩa xuống, tao nhả dùng khăn lau đi khóe miệng. Bàn tay to lớn vuốt ve gò má xinh đẹp - " Chỉ cần trong lòng em có nửa điểm không vui, anh tuyệt đối triệt bỏ "

" Em cũng không phải không vui,... "

" Cẩm Hy, chuyện anh đã quyết thì sẽ không thay đổi. Anh cũng đã thuê một trợ lý nam mới rồi "

Anh nhanh chóng nói.

Cô cắn cắn môi.

Thiệu Chính Uy ôm cô vào lòng, âm thanh trầm thấp vang lên - " Được rồi, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi. Anh không muốn em để tâm đến chuyện khác nhiều như vậy "

Cầm Hy thoải mái nằm trong ngực hấn gặt đầu.

Chính Uy dịu dàng hôn lên trán cô.

" Cầm Hy, vì em anh đều có thể thay đổi mọi thứ. Chỉ cần em yêu anh "

Bởi vì em, tôi đã chờ đợi, cố gắng thay đổi chính mình, thay đổi tất cả, chỉ vì em

" Em yêu anh "

Cô ngước mặt lên khẽ nói.

Lời nói của cô như dòng nước ấm len lỏi vào tim hấn. Thiệu Chính Uy hạnh phúc hiện lên trong đôi mắt hẹp dài. Hấn siết lấy cô, muốn khám sâu thân thể này vào lòng hấn. Cuối cùng thì...

Cô cũng đã yêu hấn.

Cô sẽ kết hôn cùng hấn.

Tất cả, hấn đều mãn nguyện rồi.

~~~~Hoàn Chính Văn~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11-2: Phiên ngoại: Chuyện cô không biết

Có một chuyện Hứa Cầm Hy không biết. Thiệu Chính Uy lần đầu tiên gặp cô không phải là ở trường trung học mà là từ khi còn rất nhỏ. Lúc hấn đến Hứa gia sống trong một thời gian.

Khi còn nhỏ, Thiệu Chính Uy là một đứa trẻ yếu ớt, nhát gan, vụng về lại nhu nhược. Tuy rằng tư chất thông minh nhưng mà bề ngoài ốm yếu, luôn sợ sệt bên ngoài. Hấn sinh ra trong một gia đình bình thường, không mấy khá giả. Mẹ hấn thường mắng hấn là con trai mà nhát như thỏ để không làm được việc gì nên hồn. Ngay cả gặp con chó cũng sợ. Lại hậu đậu ăn uống tám chín tuổi rồi còn vương vãi khắp bàn.

Năm hấn mười tuổi, cha mẹ hấn vì tai nạn xe mà qua đời. Thiệu Chính Uy buộc phải dọn đến sống với ông nội, người thân duy nhất còn lại của hấn. Ông nội là quản gia của một gia đình tài phiệt rất giàu có. Hấn trước đây từng được ghé qua một lần, cha hấn đã dắt gia đình ba người đến thăm ông nội. Cha nói, khi còn nhỏ ông ấy cũng từng sống ở đây.

Thiệu Chính Uy còn nhìn thấy cha mình cùng chủ nhân ngôi biệt thự, Hứa Gia Lâm, ngồi uống trà trong vườn. Hai người dường như trước đây là bạn cũ.

Sau đám tang của cha mẹ, Thiệu Chính Uy được ông nội đưa đến sống trong một ngôi nhà nhỏ nằm trong khu vườn lớn của Hứa gia. Đây là ngôi nhà nhỏ mà Hứa gia đã cấp cho ông nội khi ông làm quản gia ở đây.

Lúc hấn mới đến, ông nội dặn dò rất kỹ. Hấn tuyệt đối không được đến khu nhà chính. Chủ tịch và phu nhân đều thích yên tĩnh. Phu nhân trong người sức khỏe còn không tốt. Nói hấn ở đây tuyệt đối không được quấy rầy hay làm ồn.

Thiệu Chính Uy bản tính vốn nhát gan nên rất ngoan ngoãn nghe lời ở yên trong căn nhà nhỏ. Nhưng là chỉ lần quần trong nhà lâu dần cũng sinh ra buồn chán. Hấn mở cửa đi dạo trong vườn, chỉ dám đi gần chứ không dám đến gần khu nhà chính.

Đang dạo chơi trong vườn, bất ngờ hấn nghe thấy âm thanh "vút..." qua liền có chút giật mình. Hấn lần theo âm thanh tò mò đi tới. Sau bụi cây lớn là một khoảng sân trống trải.

Thiệu Chính Uy nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ đang tập bắn cung. Thoạt nhìn cô nhóc đó chỉ bằng tuổi hấn. Bàn tay nhỏ tuy cầm cung hơi run nhưng vẫn tập trung cao độ nhắm tên vào bia trước mặt. Bóng dáng nho nhỏ đứng dưới nắng, làn da trắng trẻo cũng vì thế mà lấm tấm mồ hôi. Hai má phúng phính vì nắng nóng mà hơi đỏ lên. Thực sự là một đứa trẻ rất xinh đẹp.

Thiệu Chính Uy ngẩn ngơ trông chốc lát.

Cô bé bắn hết mũi tên này đến mũi tên kia nhưng tất cả đều không trúng. Khuôn mặt nhỏ tràn đầy thất vọng. Lại hạ cung xuống thất thủ đi ra khỏi khu vườn. Hấn không biết vì sao cũng cất bước đi theo.

Đến khu nhà chính, Thiệu Chính Uy chỉ dám dừng ở phía xa, núp sau bụi cây. Hấn nhìn thấy cô bé bước vào trong ngôi biệt thự kia, trước cửa còn có

ông nội hần cúi chào giúp cô cầm lấy cây cung.

Hần một lúc sau thấy cô vào nhà mới quay trở về.

Sáng hôm sau, Thiệu Chính Uy trước khi đi học lại lên lút quay trở lại gần khu nhà chính. Bởi vì ngôi biệt thự này có lắp rất nhiều cửa kính xung quanh nên hần rất dễ dàng nhìn vào trong. Buổi sáng, cô bé kia mặc đồng phục chuẩn bị đi học trông rất xinh đẹp. Cô ngồi trong phòng khách, như một con búp bê nhỏ được người hầu xung quanh chải đầu, mang giày cho. Đôi mắt long lanh xinh đẹp ánh lên ý cười.

Sau khi cô bé đó lên xe nhà đi mất, Thiệu Chính Uy mới vòng ra cửa sau của khu nhà để đi học.

Cứ như vậy trở thành thói quen, hần rảnh rồi không có gì làm lại lên tới gần khu nhà chính nhìn xem cô bé xinh đẹp kia đang làm gì. Thiệu Chính Uy để ý cô bé rất thích bắn cung, mỗi ngày đều ra sân chăm chỉ luyện tập. Cho dù không bắn trúng phát nào vẫn chăm chỉ luyện.

Dù vậy khi cô bé ấy giương cung đều trông rất xinh đẹp cứ như búp bê vậy.

Tuy cô mới mười tuổi thôi nhưng cô còn thích luyện chữ. Hần để ý cô mỗi ngày cô đều dành ra mỗi ngày một tiếng để luyện chữ.

Có một ngày, như thường lệ hần núp sau bụi cây nhìn cô bé ấy tập luyện bắn cung. Đột nhiên cung tên đó vụt đến trúng vào tấm bia. Cô bé một mình reo lên vui mừng, tiếng cười khúc khích đáng yêu. Làm hần không nhịn được mà nở nụ cười.

Chiều hôm sau, Thiệu Chính Uy đang trên đường đi học về bỗng nhìn thấy đám trẻ con trong khu tụ tập một chỗ. Một đứa mập mạp trong đó ngoắc hần lại. Thiệu Chính Uy có chút sợ sệt tiến lại gần.

"Mày là người mới đến à? Ở nhà nào thế?"

Tên mập mạp hỏi.

Trong khu này chỉ toàn là biệt thự, người sống trong đây cũng chỉ toàn kẻ giàu có.

"Ở phía bên... kia"

Hần run run chỉ về phía ngôi biệt thự lớn nhất ở đó.

"Mày là con trai nhà đó à?"

Tên đó lại hỏi.

Thiệu Chính Uy lắc lắc đầu - "Không... ông nội mình là quản... gia của nhà đó"

Tên mập mạp nghe vậy cùng mấy đứa trẻ bên cạnh cười giễu - "Chả trách, thì ra là con của một người giúp việc trong nhà. Mày hèn mọn xấu xí như vậy sao lại dám vào đây ở?"

"Mình... mình..."

Mặt hần trắng bệch.

"Trong cặp mày có gì đưa tao xem"

Tên đó dứt lời giật lấy cặp của hần, kéo ra đồ hết đồ đạc bên trong xuống.

"Cậu... cậu dừng lại đi. Sao lại lấy cặp của mình?" - Hần hoảng hốt nói.

Tập vở của Thiệu Chính Uy toàn bộ đều rơi xuống đất. Còn có hình chụp chung gia đình của ba người nhà hần. Mấy đứa trẻ cầm tập vở của hần lên xé rách, tên mập mạp còn giẫm lên tấm hình gia đình của hần. Thiệu Chính Uy thấy vậy lao đến, giữ lấy tấm ảnh. Nhưng bị tên mập đó đập lên tay.

"A.. " - Hần đau đớn kêu lên.

Mấy đứa khác thấy vậy liền đâm đá vào cơ thể yếu ớt của hần. Thiệu Chính Uy chỉ biết ôm lấy người chịu đòn.

"Này, các cậu làm gì vậy? Mau dừng lại"

Hứa Cẩm Hy từ xa nhìn thấy một màn như vậy liền chạy tới. Nhưng đám trẻ kia vốn không quan tâm đến cô.

Cô xông vào, lôi hết mấy đứa trẻ ra. Tuy rằng cô mới mười tuổi thôi nhưng không biết lấy đâu ra sức lực đáng nể như vậy. Cẩm Hy lật đật kéo cậu bé ốm yếu kia dậy. Thiệu Chính Uy mặc mày tái mét nhìn cô kinh ngạc không nói nên lời.

Cô đứng dậy giang hai tay che người phía sau lại - "Không được đánh người. Mẹ mình nói ăn hiếp người khác là xấu"

"Mày là đứa nào? Cút ra!"

Tên mập mạp giận dữ xô cô. Cẩm Hy bị đẩy mạnh ngã xuống.

Đám trẻ định xông vô lại nhưng cô đã kịp đứng dậy kéo hắn chạy. Thiệu Chính Uy sợ lại bị đánh nên rất nhanh chân chạy. Hắn chạy rất nhanh, phía sau hắn là cô bé xinh đẹp cũng đang cố gắng chạy. Bọn trẻ kia vẫn hung hăng đuổi theo.

Bất thành lĩnh, hắn nghe một tiếng la rất lớn nhưng Thiệu Chính Uy chỉ quay đầu một cái nhìn thấy người sau lưng mình bị tên mập kia xô ngã. Hắn quá hoảng loạn nên không có gan đứng lại. Cứ như vậy chạy một mạch về nhà. Chạy về tới căn nhà nhỏ trong ngôi biệt thự, Thiệu Chính Uy có chút lo lắng nhưng bất thành lĩnh ông nội lại xuất hiện, nể hắn vì sao bây giờ mới đi học về, quần áo sao lại nhếch nhác như vậy. Chính Uy chỉ rụt cổ lắt đầu. Ông nội liền bắt hắn vào nhà tắm rửa thay đồ.

Sáng hôm sau, khi hắn lại lên đi tới chỗ khu nhà chính, Thiệu Chính Uy trông thấy cô bé ấy chuẩn bị đi học. Nhưng là cánh tay của cô phải đã bị bó bột. Hắn kinh ngạc nhớ đến ngày hôm qua, chẳng lẽ...

Mấy ngày tiếp theo đó, cô bé ấy không thể tập bắn cung cũng không thể luyện chữ. Hằng ngày chỉ ngồi trước cửa nhà nhìn ra ngoài vườn. Về mặt vô cùng buồn bã, không còn vui vẻ như trước.

Tất cả đều bị hắn nhìn thấy. Trong lòng cậu bé nhu nhược đó dâng lên một loại cảm giác tội lỗi. Là cô bé đó đã cứu hắn nhưng khi cô ngã lại phía sau, hắn đã không dừng lại. Hắn hai cánh tay gầy gò nắm chặt lại.

Hắn muốn đi tìm tên mập mạp kia trả thù nhưng lại không có can đảm. Nhìn cô mỗi ngày không thể làm việc mình yêu thích khiến hắn cảm thấy chính mình cũng không vui. Hắn muốn được nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô tươi cười mỗi ngày, vui vẻ làm điều mình thích.

Thiệu Chính Uy bản thân lại tự xấu hổ, tự xấu hổ trước mặt cô. Hắn là một tên con trai nhưng lại quá nhát gan, đến cả cô còn can đảm hơn hắn.

Đó chỉ là một ký ức nhỏ nhoi trong suốt một năm hắn sống ở đó. Nhưng đến tận khi lớn hắn vẫn ghi nhớ rất rõ.

Hắn dần dần muốn thay đổi, sửa đi cái tính nhút nhát hậu đậu của mình. Chỉ là mỗi ngày nhìn ngắm cô bé xinh đẹp kia đều cảm thấy cô quá hoàn hảo, còn hắn thật hèn mọn. Mỗi ngày còn bị ông nội mắng vì ăn cơm gây ra tiếng ồn, làm vương vãi khắp bàn. Cho nên hắn bị ông nội sửa, Thiệu Chính Uy cũng cố gắng muốn sửa.

Dần dần, cho đến một năm, ông nội hắn đã đến tuổi nghỉ hưu, phải rời khỏi Hứa gia. Hắn đã thực sự rất luyện tiếc, không phải nơi đây, mà là người đó. Bởi vì ngắm nhìn cô đã trở thành thói quen mỗi ngày của hắn.

Lúc dọn hành lý rời đi, Thiệu Chính Uy đã bất ngờ hỏi ông nội mình.

"Ông nội, cháu muốn cưới tiểu thư"

Lời nói của hắn làm ông cả kinh vội che miệng hắn.

"Tiểu Uy, cháu đang nói bậy cái gì?"

Hắn lắt đầu - "Tiểu Uy không có nói bậy, cháu muốn cùng tiểu thư ở cùng một chỗ"

"Cháu không thể. Điều này không được"

Ông nhìn cháu nội mình, nghiêm túc nói.

"Vậy ông nói cho Tiểu Uy biết làm cách nào cháu mới có thể cưới tiểu thư. Cháu thực sự rất thích tiểu thư"

Hắn đeo theo ông, giọng điệu vững vàng lên tiếng, không giống như lời của trẻ con.

Ông nội bị làm cho sững sốt vài giây, thờ dãi cúi xuống hỏi cháu trai mình.

"Cháu thực sự thích tiểu thư?"

Chính Uy gật đầu thật mạnh.

"Nếu cháu muốn có thể cùng tiểu thư kết hôn, thì cháu..."

Ông chậm chạp nói.

"Cháu phải như thế nào hả ông?" - Hắn nôn nóng hỏi.

Ông nội nhìn hắn.

"Phải trở thành người xứng đáng với tiểu thư, còn có trở thành người cô ấy yêu thích nhất. Lúc đó, cháu mới có thể ở cùng một chỗ với cô ấy"

Một cậu bé mười một tuổi đương nhiên không hiểu hết những lời lẽ đó. Chỉ là sau này khi hắn đã bắt đầu hiểu, liền đem toàn bộ chính mình thay đổi.

Lên cấp ba, Thiệu Chính Uy vô tình lại gặp được cô bé đó. Cô vẫn xinh đẹp như vậy, có thể còn xinh đẹp hơn trong trí nhớ của hắn. Còn hắn đã thay đổi rất nhiều. Có lẽ cô cũng chẳng còn nhớ tới hắn. Mà Thiệu Chính Uy cũng không muốn cô nhớ tới hắn. Không muốn cô nhớ hắn trong bộ dạng của một kẻ yếu đuối nhu nhược. Hắn vẫn như vậy, âm thầm dõi theo cô, ngắm nhìn cô. Hắn biết giờ chưa phải lúc. Đợi một ngày khi hắn có mọi thứ trong tay, sẽ đến bắt lấy cô làm của riêng mình.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, hắn cùng ông nội được một người họ hàng xa bảo lãnh sang Nhật. Hắn không tiếp tục học mà lại gấp gáp tự mình xây dựng sự nghiệp. Bởi vì hắn không thể chờ quá lâu để được gặp cô.

Gần chín năm sau, Thiệu Chính Uy trở về. Trong buổi họp lớp đó hắn đã gặp được cô. Mà người phụ nữ xinh đẹp này khi say thật đáng yêu.

Còn nhảm tưởng xe hắn là xe của cô nâng nặc đẩy hắn sang một bên, ngồi vào xe hắn. Thiệu Chính Uy thấy vậy liền nói với bạn của cô.

"Đề tôi đưa cô ấy về "

Diệp Ái Linh nghe vậy vội cản.

" Nhưng, nhưng mà... "

Cô nàng còn không kịp phản ứng đã thấy Thiệu Chính Uy bế Cẩm Hy lên đi vòng sang bên kia đặt cô ngồi vào ghế phụ. Hắn quay lại ngồi vào ghế tài xế, hạ kính xe xuống nói với người bên ngoài.

" Cứ yên tâm "

Toàn bộ hành động của hắn đều tiến hành nhanh đến chóng mặt. Làm Diệp Ái Linh trơ mắt ra nhìn.

" Không được, Cẩm... "

Cô nàng còn chưa nói dứt câu, chiếc xe liền phóng đi mất.

Cái này, cái này là ngang nhiên cướp người mà!

Thiệu Chính Uy lái xe đưa cô về nhà của mình. Hắn rất nhanh bế cô lên thẳng căn hộ áp mái của tòa cao ốc. Thang máy mở ra, quần gia và người hầu kính cẩn cúi đầu chào hắn.

Hắn bế cô vào phòng ngủ, đặt cô lên giường ngủ. Căn thận ngắm nghía dung nhan kiều diễm của cô sau bao nhiêu năm. Cẩm Hy nửa tỉnh nửa say mở mắt nhìn người trước mặt, cười ái lệ.

" Anh là ai? Sao lại đẹp trai như vậy nha? "

Cô vòng tay qua cổ hắn, nũng nịu nói.

Thiệu Chính Uy theo thể bị ép sát vào cô, lại ngửi thấy mùi hoa anh đào dịu nhẹ trên cơ thể mềm mại, trái tim khẽ đập mạnh. Nhìn gò má tán nét xuân vì rượu mà vụn phấn xinh đẹp. Hắn lại nhìn xuống phía dưới cánh môi hồng nhuận đầy đặn đang mấp máy khiến hắn tràn đầy khát khao.

Hắn chính là không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa. Thiệu Chính Uy ngay tức thì áp xuống. Ma sát môi mình vào môi cô. Cường nhiệt hôn hít. Đã chạm vào, hắn đương nhiên càng không thể dừng. Thiệu Chính Uy ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, ép cô đón nhận nụ hôn cuồng dã của hắn.

Cẩm Hy vì say mà trong họng phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Khuôn miệng nhỏ bị hắn tấn công không thương tiếc, dường như muốn hút hết hương vị ngọt ngào của cô.

Hắn hôn cô đến thiếu khí mới quỵئن luyến rồi khỏi. Cẩm Hy khó khăn hít lấy chút không khí để thở.

" Ai cho anh hôn tôi? "

Cô giận dữ như một đứa trẻ.

Thiệu Chính Uy si mê nhìn cô, khẽ nói - " Cẩm Hy, chúng ta hẹn hò đi "

" Hẹn hò? "

Cô bật cười ngây ngô.

" Được, anh đẹp trai như vậy, tôi cũng muốn thử hẹn hò với anh nha... "

Hắn nghe cô nói vô cùng mừng rỡ lại cúi xuống hôn lấy cô. Gặm cắn đôi môi sưng đỏ.

" Nếu đã hẹn hò... vậy chúng ta làm chuyện đó thử đi "

Cô say đến mất lý trí, cười vui vẻ nói một câu.

Thiệu Chính Uy đôi mắt đen lại. Bàn tay ôm chặt lấy cơ thể cô. Ánh mắt khẩn trương hỏi - " Em nói thật? "

" Đương nhiên là nói thật. Anh cho rằng tôi nói dối sao? "

Cô đột nhiên lại bắt đầu giận dữ.

Yết hầu hần bắt đầu lên xuống dữ dội. Thiệu Chính Uy áp đến đè cô xuống giường. Gấp gáp lột bỏ trường ngay vật giữa hai người.

.....

Sau tuần trăng mật trở về, hai người lại bắt đầu cuộc hôn nhân ngọt ngào. Cô đã dọn đến căn hộ ở tầng áp mái sống chung cùng hần.

Có một ngày, Hứa Cẩm Hy tìm thấy một quyển album hình cũ trong phòng làm việc của Thiệu Chính Uy. Cô tò mò lật ra xem, bên trong có rất nhiều hình chụp gia đình, còn có hình của hần lúc nhỏ.

" Em đang xem gì vậy? "

Ánh mắt người đàn ông mới bước vào phòng có chút khẩn trương.

Cô ngước mặt lên mỉm cười - " Không ngờ anh lúc nhỏ lại khác như vậy "

" Khác như thế nào? "

Về mặt hần lại hài hòa, ôn nhu ngồi xuống ôm lấy cô.

Cẩm Hy vuốt ve tấm hình trong quyển album - " Nhìn rất nhỏ con nha. Nhưng mà thực sự rất đáng yêu "

Thiệu Chính Uy cười cười hôn lên đôi má xinh đẹp của cô, thuận tay gấp lại quyển album.

" Được rồi, đừng xem nữa "

" Bà xã, anh đói bụng rồi "

Hần hai tay ôm vòng eo cô, cái đầu dụi dụi.

Hành động trẻ con của hần liền chọc cười cô - " Ai nha, cũng may con chưa ra đời, nếu sau này con thấy được bộ dạng trẻ con của cha nó, sẽ cười cho xem "

Thiệu Chính Uy đặt bàn tay lên chiếc bụng còn phẳng lì của cô vuốt ve. Cẩm Hy vừa mang thai mới được hai tháng, bề ngoài của cô cũng chưa có thay đổi. Hần sắp được làm cha rồi, cảm giác này thật mới mẻ mà hần cũng chưa kịp thích ứng.

Cô hôn hôn lên môi hần - " Tối nay, anh muốn ăn gì? "

" Em "

Hần ánh mắt nóng bỏng đáp trả cô.

Cẩm Hy hơi đẩy hần ra, đánh vào lồng ngực hần - " Háo sắc "

Thiệu Chính Uy ngay lập tức kéo cô lại, dùng môi cùng cô quấn quýt - " Tùy em chọn đi, chỉ cần em nấu, anh đều ăn "

" Được "

Cô cười khúc khích, vòng tay ôm cổ hần.

Hai người cứ như vậy hưởng thụ sủng nịnh của đối phương. Yêu thương nhau đến khi không còn hơi thở.

ooooo Hoàn Toàn Vănooooo

Bạn đang đọc truyện *Vì Em (Muốn Trở Thành Người Em Yêu Thích Nhất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

